

Charles Lorre

Nagy Károly

Ki nevet a végén?

I. fejezet

– Hé, fiatalember! Hová rohan?

– A vesztembe!

Nem tudta meg, hogy ez a válasz kielégíti-e az érdeklődőt. Rohant. Még annyi időt se engedett magának, hogy hátranézzen, noha tudta, hogy a kedélyes arcú, kis, köpcös kíváncsiskodót máris lesodorhatta a járdáról a kérlelhetetlen üldözők tömege.

– Siessen, Bobby – morogta magában –, szedje a lábát kérem!

Olykor ugyanis szigorú mértéktartással, de azért sok szeretettel biztatta magát, és erről még komoly életveszélyben sem feledkezett meg.

Revolverlövések dörrentek mögötte. Sebtében megtapogatta a bal vállát, mert noha tudta, hogy nem sebesült meg, érezte, hogy egy golyó elszakította a kabátját. Fölényesen mosolygott. Ezen a kabáton már nem sokat ronthatott a revolvergolyó. Arra határozottan emlékezett, hogy zakója kihajtóját egy két méter hosszú, csont-sovány, félszemű fiatalember szakította le. De hol maradt a kabát ujjja?... No mindegy. Kár, hogy valahol az egyik nadrágszárát is letépték, mert így meglehetősen feltűnő jelenség, és öltözködésének ezeket a hiányosságait korántsem ellensúlyozza a fekete zsinóron lógó monokli, amelyik viszontagságai során esett le a szeméről.

– Rohanjon, Bobby, könyörgöm, rohanjon, mert ellenkező esetben egy lyukas petákot sem adok az életéért.

– Igen, már rohanok – felelt gondolatban egy fejbőlintással saját biztatására.

Vad ordítás harsant mögötte. Most sem fordult hátra, csak megpróbálta sebtében felmérni, vajon fogyott-e a távolság közte és üldözői között.

Véleménye szerint fogyott. E tény nem kedvetlenítette el a kelleténél jobban. Legfeljebb azt eredményezte, hogy néhány udvarias szóval ismét figyelmeztette önmagát a lustálkodás esetleges, sőt valószínű káros következményeire.

E pillanatban egy teli üveg rum repült el a füle mellett. Csattanva vágódott a kövezetre, üvegszilánkok repültek szerteszét. Rosszallóan csóválta a fejét, mert lelkes ivó volt, és elítélte az ilyen pazarlást.

Közben kikanyarodott a rakpartra. Villámgyors, de alapos töprengés után választotta ezt az irányt. Előbb el kellett döntenie, vajon megkockáztathatja-e, hogy világosabb tájakon meneküljön tovább. Úgy döntött, hogy igen. Kétségtelen, hogy a világosban könnyebben eltalálhatják, mint a homályos mellékutcákban vagy lámpátlan, vak sikátorokban. Ezzel szemben több a reménye, hogy a móló tájékán akad egy-két rendőr, aki megakadályozza legyilkolását.

Rendőr azonban nem volt a közelben. Az üldözött, aki Bobbynak becézte magát, fejcsóválva vette tudomásul ezt a tényt, és arra gondolt: szerencse, hogy nem fizet adót, mert most szitkozódhatna, mennyire nem törődnek a hatóságok az adófizető polgárok testi épségével.

– Állj meg, te disznó! – üvöltötte a háta mögött stentori hangon valaki. – Állj meg, hadd szaggassalak cafatokra!

– Ez nekem szól – gondolta magában a vadul menekülő. – A célzás félreérthetetlen. És az is biztos, hogy ha megállok, csakugyan darabokra szaggat. Következésképpen nem állok meg. Mégiscsak szép tudomány a logika. Rohanjon, Bobby, ha szabad kérem!

Bólintott, mint aki tudomásul vett egy utasítást, és tovább rohant. Már lent loholt a rakparton, és aggódva pislantott körbe valami élőlényt keresve. Élőlény azonban nem volt sehol. Csupán egy egészen kicsi parti gőzös horgonyzott a kikötőben, de így messziről az is teljesen kihaltnak látszott. Mindegy! Meg kell kockáztatnia, hátha feljut valami módon a fedélzetre. Ott megveszteget egy-két matrózt, vagy ha ez nem megy, esetleg szájon vágja őket, és aztán elrejtőzik.

Leszegte a fejét, kissé lihegett, érezte, hogy egyre jobban sajog hátul a feje ott, ahol egy kitépett asztalláb jóvoltából erősen megdagadt. Összeszedve minden erejét, futott lefelé a rakparton a kis hajó irányába...

Az előzményekhez tartozik egy írógép, egy kézi golyószóró, egy eperkompót konzerv, egy gázmaszk és tizenkét dollár.

Elismerem, hogy e pillanatban ez kissé zavaros. Igyekszem azonban, hogy tömören, egyszerűen és röviden megmagyarázzak mindent.

Nézzük először a magát Bobbynak becéző és vadul menekülő egyén szerénytelen személyét. Tulajdonképpen Robert Calaghannek hívták. Ha valaki a foglalkozása iránt érdeklődött, többnyire azt felelte, hogy az neki teljesen mindegy. Ehhez mérten könnyen élt, és általában nehezen halt éhen. Viszont időnként váratlanul elutazott. Ilyenkor fogalma sem volt róla, hogy hová és miért. Enyhítő körülmény, hogy azt sem tudta volna megmagyarázni, ha történetesen nem utazik el. Hosszadalmas semmittevéseit pontosan elvégezhette Dél-Karolinában éppen úgy, mint Cape-Townban, vagy Port Elisabethben. Mindamellettt időnként fontoskodva hozta barátainak tudomására, hogy sürgősen Anatoliába vagy Libériába kell utaznia, esetleg Togóba, vagy Spanyol-Guineába.

Ilyen megmagyarázhatatlan fontoskodás hozta ide is, Francia Egyenlítői Afrikába. Pontosabban Libreville-be. Itt is sürgős naplopnivalója volt, mely foglalkozását olyan szakértelemmel üzte, hogyha néha dolgozott is, ez nem esett nehezére, sőt kellemesen elszórakoztatta.

Előfordult, hogy belépett egy kocsmába, és ha az ott ülőkben megfelelő anyagot látott, egyszerűen a kezére állt, és így sétált fel-alá a helyiségben, majd egyik lábával a falhoz támaszkodva fél kézzel kivett egy szájharmonikát, és mély átéléssel eljátszott rajta egy Chopin-etűdöt. Mielőtt a meglepetéstől lebénult törzsvendégek annyira magukhoz tértek volna, hogy minden további nélkül meglincseljék, máris talpra szökkent, és levett sapkájába összegyűjtött tőlük néhány pénzdarabot. Ezután csókot dobott a félszemű kocsmárosnak, felhőrpintette az egyik vendég rumadagját, biccentett és távozott.

De tudott más módon is pénzt keresni. Ha művészete nem jövedelmezett eléggé, akkor két-három napig zsákot hordott egy kikötőben, és amikor összeszedett annyit, hogy további két-három napig megélhessen belőle, akkor egy kis rumparti közben összeismerkedett néhány számottevő külvárosi potentáttal, és betársult csempészvállalkozásukba.

Volt már idegenvezető Sierra Leoneban, ami azért vált dicsőségére, mert akkor járt életében először ebben a kellemes tengerparti államban. Viszont az idegenek szintén akkor jártak ott először, tehát nem tudhatták, hogy Mr. Amatheus Bronson lovas szobra milyen összefüggésben van Sierra Leone szabadságharcával, amelyről Bobby Calaghan hosszabb előadást tartott nekik. Az effajta idegenvezetés után mindig sürgősen eltűnt, mert kellemetlen lehetett volna, ha kiderül, hogy Sierra Leoneban sohasem volt szabadságharc.

Legutóbb, mikor minden ok nélkül elhagyta Portugál-Guineát, hogy ugyancsak minden ok nélkül idejöjjön Libreville-be, szintén kénytelen volt nehéz testi munkával megkeresni a kenyerét. Középtermétű, karcsú fiatalember lévén, a kikötői raktárházak munkafelügyelője mereven elutasította ajánlkozását.

– Ide meglelt emberek kellenek, nem néhány kilós szeretetsomagokat kell rakosgatni, hanem komoly bálákat, következésképp nincs szükségem ilyen nyiszlett, vézna fráterekre!...

Hiba volt, hogy ezt mondta. Ha jobban megválogatja a szavait, és több bizalmat előlegez Bobby Calaghannek, akkor sok kellemetlenséget takarít meg magának. Bobby Calaghan ugyanis a következő pillanatban hozzálépett, övénel fogva felkapta a majdnem kétméteres embert, és szó nélkül eltávolította a raktárirodából, mégpedig a bezárt ablakon keresztül.

A munkafelügyelő két perc múlva lihegve és dühtől vörösen tért vissza.

– Mi volt ez? – ordította.

– Szakbemutató és artistavizsga – felelte Bobby, aki nagyon szerette váratlan kifejezésekkel meglepni hallgatóságát. – Ha azonban nem szolgáltatam a maga számára elegendő cáfolatot nyiszlettségemre és véznaságomra, akkor megismételhetem ezt a régi trükköt. Íme!...

Ezzel pontosan úgy, mint az előbb, övénel fogva felkapta az ordító felügyelőt, a másik ablakhoz lépett vele, és ismét kihajította a rakpartra.

A felügyelő most már valamivel lassabban és bizonytalanabban kacsázott vissza. Több helyen vérzett, bedagadt a bal szeme, és egy nagy, vörös kockás zsebkendőt tartott az orra elé. Emiatt kissé fojtott hangon mondta:

– Az más. Miért nem szólt mindjárt? Nem tudtam, hogy úriemberrel van dolgom!

– Tehát kapok munkát?

– Hogyne kapna! Utóvégre szóból ért az ember.

Öt napig dolgozott Libreville-ben, és ez idő alatt, mint eddig minden egyes kikötőben, kedvence lett a környező kocsma törzsközönségének. Senki sem tudta olyan érzéssel énekelni a *Lulu, a matróz búcsúzik...* kezdetű romantikus dalt, mint ő. Ez a produkció mindig könnyekig meghatotta a jelenlévőket, és sűrűn hullott a rézpénz abba a kissé kopott és megviselt tengerésztszti sapkába, amelyet Bobby jól átgondolt célzatossággal a kocsmá közepére, a padlóra helyezett. A hangulat esténként a tetőpontra hágott, mikor Bobby elővette szájharmonikáját, és eljátszotta, majd később elénekelt a *Cica, ha a lábszárad nézem, hozzád kívánczik minden pénzem*, kezdetű másik matrózindulót. Kétméteres, elhízott rablógyilkosok belesírtak a rumos poharukba, és öreg cetvadászok elérzékenyedve borultak a művész

nyakába. Az effajta nyakbaborulások pillanataiban Bobby villámgyorsan és elképesztő ügyességgel lopta ki az illetők zsebéből értéktárgyaikat, hogy aztán mosolyogva visszaadja azokat, nem feledkezve meg arról, hogy részint mint elismerésre méltó bűvésznek, részint mint becsületes megtalálónak, némi jutalmat kérjen.

Egyszóval kedves fiú volt, mindig vidám, mindig barátkozó, mindig jó barát, és esetleges (nem ritka) verekedések alkalmával megfizethetetlen segítőtárs. Egyetlen hibája a szórakozottság volt, ami már sok kellemetlenséget és bajt hozott rá.

Tulajdonképpen annak idején Amerikából is e szórakozottság miatt kellett menekülnie. Szórakozottság és szórakozottság között ugyanis nagy különbség van. Mert ha valaki például elfelejti magával vinni az esernyőjét, akkor legfeljebb az a kellemetlenség éri, hogy bőrig ázik. Vagy ha ugyancsak szórakozottságból elfelejti kifizetni a félszemű Murdocknak az azon frissiben fogyasztott fél liter rumot, akkor ennek mindössze az lehet a következménye, hogy a félszemű Murdock szájon vágja.

Az azonban már önmagában is teljességgel megbocsáthatatlan és könnyelmű dolog, ha valaki kikezd Diamant Oktávval. De ha később merő szórakozottságból ismét arra a környékre megy, ahol a hírhedt és mindenre képes gengszter tartózkodik, az már egyenesen életveszélyes.

Bobby Calaghan pedig ezt tette. Egy alkalommal valami csekélyke munkát végzett valakinek, és az illető egy tizenkét dolláros csekkel fizetett neki. Bobby szerette, ha csekkel fizetnek, mert érezte a dolog nagyvilági ízét, amikor ezzel a keskeny, hosszúkás papírlappal beléphetett egy bankba, hogy beváltsa. Hiú ember volt, és ilyen esetekben milliomosnak képzelte magát. Ez alkalommal is jókedvűen és büszkén lépett a Manhattan Bank egyik fiókintézetébe. Előzőleg gondosan lekefélté kissé viseltes ruháját, megigazította tengerésztiszti sapkáját, szemébe nyomta monokliját, és utánozhatatlanul előkelő mozdulattal nyújtotta át a csekket a pénztárosnak.

Amikor megkapta a pénzt, azzal a könnyedséggel gyűrte zsebre, amely további százdollárosok tömegét engedti sejtetni, és máris kifelé indult, arra gondolva, hogy szép az élet itt Amerikában, csak néha nagyon egyhangú.

– Fel a kezekkel! – hangzott e pillanatban a bejárat felől.

Bobby Calaghan odapillantva azonnal felismerte a lapokban leközlött arcképeiről Diamant Oktávot, a gengsztert. A himlőhelyes arcú, sziklatömbhöz hasonló óriás mozdulatlanul állt az ajtóban, géppisztolyt szorított a hóna alatt, és komor himlőhelyein nagy eltökéltség látszott.

Két-három oldalbejáraton máris benyomultak az emberei. A pénztáros, a hivatalnokok és az ügyfelek egyaránt felemelték kezüket, a mozdulattal is jelezve, hogy eszükbe sem jut semmiféle ellenállás.

Bobby Calaghan minden további nézeteltérés elkerülése végett szintén felemelte a karját, de ettől függetlenül kedélyes érdeklődéssel figyelte a történendőket. Ahogy ott állt a pénztárfülke előtt, felemelt keze időnként hozzáért valami hűvös, sima tárgyhoz. Mialatt Diamant Oktáv utasításokat adott embereinek, Bobby felnézett, és megállapította, hogy a hűvös és sima tárgy egy gázmaszk. Ilyen gázmaszk minden bankban és minden hivatali helyiségben elengedhetetlen, s annyira megszokott, hogy már szinte szobadísznek számít.

Bobby Calaghan szeme nagyot villant. Egy pillanat alatt tudta, mit kell tennie. Már előre örült a zseniális trükknek, amelynek segítségével részint elüti a gengsztereket támadásuk eredményétől, részint megfelelő jutalmat biztosít magának.

– Az ember úgy él meg, ahogy tud! – gondolta vidáman. – És nem számít, hogy e megélhetés biztosítása néha veszéllyel jár.

Nem habozott sokáig. Még mindig magasban tartott jobb keze ügyes, gyors mozdulattal leakasztotta a gázmaszkot, s mire Diamant Oktáv észrevette a gyanús mozgást, ez a gázmaszk már Bobby Calaghan fején volt.

Ha valakin gázmaszk van, az nem beszél. Hiába is beszélne, úgysem értenék meg. Bobby Calaghan éppen ezért Diamant Oktáv felé fordult, bal kezének mutatóujjával jelt adott, aztán mintha valami kedélyes trükkre készítené elő a nézőközönséget. A dermedt csendben jobb oldali nadrágzsebéből elővett egy kis, henger alakú, fémcsillogású tárgyat, és meglóbálta a gengszterek felé.

Diamant Oktáv kövé meredve figyelte. Gyors felfogású ember volt, rögtön látta, hogy baj van.

– Füstbomba! – súgta izgatottan az alvezérnek.

– Úgy van, füstbomba! – nyögte izgatottan a másik. Ebből is kitűnik, hogy mindketten izgatottak lettek.

Diamant Oktáv két gyors lépést tett hátrafelé. Bobby elégedetten figyelte, és úgy bólogatott a fejével, mint aki maga is körülbelül így gondolta el az egészet. Aztán a padlóra mutatott, majd Diamant Oktáv géppisztolyára, utána ismét a padlóra.

A megfélemlített gengszterek mindig gyors felfogásúak. Megértették, hogy mit akar ez a gázmaszkos őrült. Engedelmesen ledobálták fegyvereiket, és amikor Bobby félreérthetetlen mozdulattal közölte, hogy a jelenlevők azonnal hagyják el a helyiséget, akkor némi vonakodással valóban elindultak az ajtó felé.

A füstbomba nem gyerekjáték. Diamant Oktávnak és társainak semmi kedve sem volt bevárni, hogy ez az eszeveszett fickó beváltsa fenyegetését és közéjük vágja a fémhengert, hogy aztán a következő pillanatban fuldokolva és szédelegve essenek össze, és tehetetlenül vergődjenek a rendőrség megérkezéséig.

– Az okosabb enged – gondolta fogcsikorgatva, vad dühvel Diamant Oktáv, és emberei élén visszavonult.

A helyiség újra megelevenedett. A halálra rémült bankpénztáros, a levegő után kapkodó hivatalnokok, a dermedt ügyfelek egyszerre ismét erőre kaptak. Mindenki mosolygott, mindenki vidáman kiáltozott, és mindenki Bobby Calaghan felé tolakodott.

Bobby Calaghan pedig gyors mozdulattal levette fejéről a gázmaszkot, visszaakasztotta a helyére, amiközben vidáman mosolygott, csókot intett egy piruló hivatalnoklánynak, aztán a következő meglepő kérdéssel fordult a pénztáros felé:

– Nincs véletlenül egy konzervnyitója?

A pénztáros – jó emberismerő lévén – ebből azonnal tudta, hogy nem egészen normális emberrel áll szemben. Mivel azonban régi meggyőződése volt, hogy bolond emberrel szörmentén kell bánni, különösen olyan bolond emberrel, aki a hírhedt és életveszélyes Diamant-bandát megszalasztotta az imént, nem vitatkozott, hanem udvariasan bólintott:

– De igen, Sir, van konzervnyitónk.

– Akkor adja ide tüstént, jó ember! Megéheztem a nagy izgalomban.

Elvette a konzervnyitót, ügyes, gyors mozdulattal körbevágta a kezében tartott füstbomba tetejét, felkapott az egyik íróasztalról egy kis kanalat és enni kezdett.

– Eperkonzerv – közölte teli szájjal, vidáman. – A kedvenc csemegém. Szeretem, mert ilyen alkalmas dobozban tartják.

Az emberek felszabadultan nevettek. Valaki hátulról bravót kiáltott, és egy másik tapsolni kezdett. A hivatalnoklány, akinek ez a fiatal őrült az előbb csókot intett, szinte elolvadt, és szerelmes pillantásokat vetett feléje. Bobby Calaghan mindezt elégedetten vette tudomásul, kissé hajlongott, mint az artisták egy jól sikerült produkció után, aztán letette a kiürült konzervdobozt, szórakozottan zsebre vágta a kávéskanalat, majd hallgatóságához fordult:

– Szabad benyújtanom a költség számlámat?

A bank cégvezetője volt az első, aki elérte ezt a célzást.

– Hogyne, hogyne – mondta. – Magának természetesen jár valami ezért a frappáns segítségért. Csak diktálja le a költség számláját Miss Millernek. Én addig mindenestre értesítem a rendőrséget, mert a gengsztereket azért mégiscsak el kellene fogni.

Mialatt telefonált, Bobby odalépett a Miss Millernek nevezett hölgyhöz, udvariasan bemutatkozott, megemelte tengerésztisztí sapkáját, kezét csókolt, majd zsebében matatva, egy kis tekeres papírszerpentin, egy radírgumi, egy egészen apró revolver, tizenkét dollár és egy lapos pálinkás üveg közül váratlanul elővarázsolt egy szál piros szegfűt, átnyújtotta a lánynak, aztán hozzákezdett, hogy lediktálja költségshámláját.

A precízen kitöltött papírlapot odaadta a cégvezetőnek. A rendkívül komoly, mogorva és gyomorsav túltengésben szenvedő szikár fekete férfi egy perccel később vadul hahotázva adta tovább a papírlapot.

A költségshámla kézről-kézre járt, most már mindenki nevetett és a zsebe felé kapkodott. Végre akadt valaki, aki a többiek kedvéért hangosan felolvasta a számla szövegét.

Ez körülbelül így hangzott:

KÖLTSHÉGSZÁMLA

*New-York,
villásreggeli után és ebéd előtt.*

<i>1 adag komoly életveszély (Diamant-módra)</i>	18 dollár
<i>1 adag pánikszertű ijedség</i>	8 dollár
<i>1 adag eperkonzerv</i>	24 cent
<i>A jelenlévők lelkiállapota</i>	10 dollár
<i>A saját lelkiállapotom</i>	4 dollár
<i>Koszorúmegváltás csodaszertű életben maradásom miatt</i>	30 dollár
<i>Koszorúmegváltás valamennyi jelenlévő csodaszertű életben maradása miatt</i>	200 dollár
<i>Útiköltség (a Diamant Oktáv feltétlen bosszúja előtt való menekülés)</i>	64 dollár
<i>Vigalmi adó (mivel szerintem itt ma este mindenki vigadni fog örömében)</i>	24 dollár
<i>Vigalmi adó (ma este én is vigadni fogok örömömben)</i>	12 dollár
<i>Egy kis család a fenti számoszlop összeadásánál</i>	18 dollár

Összesen: 388,24 dollár

Kérem a fenti összeg szíves elismerését és pénztáramhoz való átutalását, mert ellenkező esetben bocsánatkérő levelet írok Diamant Oktávnak, és visszahívom.

Vagyok eperkonzerveimmel mindenkor szolgálatukra készen,

Robert Calaghan elektrotechnikus és hitoktató.

– Mindent érték – mondta a cégvezető, aki e pillanatban teljesen megfledkezett gyomorsavjárói –, csak ezt a gyanús pimaszságot magyarázza meg, hogy mi az a hitoktató.

– Ezúttal ez azt jelenti – felelte Bobby –, hogy amennyiben a tisztelt egybegyűltekk abban a hitben élnének, hogy ezt a költségshámlát nem kell tüstént és készpénzben kifizetni, úgy én szívesen és a verekezésben való nagy jártasságom felhasználásával kioktatom az illetőket az ellenkezőjéről...

A cégvezető azonnal elővett 100 dollárt, majd gyors gyűjtést rendezett a bank ügyfelei között, és percekben belül átnyújtott 388 dollárt Bobby Calaghannak. Az abnormálisnak látszó, de vidám fiatalember megszámlolta a pénzt, majd neheztelő hangon mondta:

– Még 24 centet kapok! Csak nem képzelik, hogy a nyersanyagot ingyen adtam?!

– De hiszen nem adta ide a nyersanyagot – próbált vitatkozni mérgesen a cégvezető –, maga ette meg.

– Az teljesen mindegy – felelte Bobby. – Lehet, hogy nekem egyébként eszembe sem jutott volna most villásreggelizni. Megettem a konzervet, mert már úgyis a kezemben volt. Ne kicsinyeskedjen, öregúr! Képzelve csak, hogyha igazi füstbomba lett volna a kezemben, és azt fogyasztom el, akkor legalább öt dollárt kellene fizetniük érte.

Az egyik ügyfél, akinek volt érzéke a humor iránt, körülményesen előszedett a zsebéből 24 centet és átnyújtotta a tengerésztiszt-sapkás fiatalembernek. Bobby szalutált, megigazította a monokliját, zsebre vágta a pénzt, mindenkinek búcsút intett, ismét kezét csókolt Miss Millernek, majd egy fél tubus fogpaszta, egy srófhúzó, egy kapukulcs, egy bokszer és egy mosodai számla közül elővarázsolt egy kis doboz csokoládét, és átnyújtotta a lánynak.

– Boldog vagyok, bárónő, hogy megismerkedtünk – mondta. – Szívesen kérnék magától randevút, sajnos azonban az az érzésem, hogy Diamant Oktáv rövidesen az életemre tör. Ezért jobb lesz, ha elhagyom a várost, és nyugodtabb helyre vitorlázom. Mindamellet ha netán velem akarna szökni, az is gazember, aki útját állja!

– Jobb lesz, ha nem becsmérli a vőlegényemet – felelte Miss Miller. – Ő ugyanis feltétlenül utamat állná, ha magával akarnék szökni. A becsmérléstől viszont azért tartózkodjék, mert a vőlegényem Tom Clyft, a híres középsúlyú bokszbajnok.

– Ez esetben zárom soraimat – visszakozott Bobby –, mivel jószívű vagyok, és mindig elszorul a torkom, ha híres középsúlyú bokszbajnokokat kell véresre vernem. Viszontlátásra, bébi. Ha szakítana szerelmesével, üzenjen nekem rádió útján.

Elment. A többiek utánanéztek, és esküdni mertek volna rá, hogy nem normális.

Pedig nem volt igazuk. Bobby Calaghan csak abban különbözött embertársaitól, hogy mindig jókedvű volt, és könnyedén vette az életet. A halált is. Semmiből sem csinált problémát. És az ilyen természet megtévesztheti az embereket. Csakugyan hasonlít az abnormális elmeállapothoz.

Minden rendben lett volna. Bobby Calaghan várakozáson felüli nagy összeget keresett igazán becsületes munkával, és most hetekig, sőt némi ökonomikus beosztással hónapokig vidám tétlenségben tölthette volna életét, ha nincs az a hibája, amit egy ízben már említettem.

Ha nem olyan végtelenül szórakozott.

Sajnos azonban az volt. És olyan ember volt, aki mindig az ösztönei után ment. Amikor például e diadalmas estén elindult a vasútállomás felé, hogy továbbálljon egy házzal, valamelyik nem túl barátságos sikátorban felfedezett egy új kocsmát.

Bobby Calaghan ilyen esetek fölött sohasem tért napirendre. Ha felfedezett egy kocsmát, azonnal bement és kipróbálta. Nem volt iszákos, csak szeretett inni. Ami még megbocsátható. De szeretett ismerkedni is új emberekkel és új helyekkel, ami már megbocsáthatatlan. Különösen olyan embernél, akinek sürgős szöknivalója van.

Ez esetben például sokkal jobban tette volna, ha ismerkedés helyett mindjárt továbbszökik. Mert amikor az újonnan felfedezett kocsmában elfogyasztotta a második pohár diópálinkáját, és közben elmesélte harmadik izlandi kalandját egy véletlenül idevetődött kövér írógépügynöknek, egyszerre váratlanul kinyílt az ajtó és Diamant Oktáv lépett be két marcona társával.

Súlyos pillanat volt. Bobby már átkozta szórakozottságát, mely miatt több mint fél órára megfeledkezett a veszélyről, ami fenyegeti.

Diamant Oktáv felismerte és azonnal a géppisztolya után kapott, amelytől, úgy látszik, egy pillanatig sem vált meg, akárcsak más ember a sétatálcájától.

Itt nem volt idő hosszas töprengésre. Bobby jobb keze villámgyorsan a föld felé nyúlt, máris felkapta a kövér ügynök mintáírógépét és Diamant Oktáv felé hajította.

A célzás pontos volt. A gengszter bódultan hátratántorodott. Más, rendes embert könnyen agyonüthetett volna egy ilyen módon a fejére zuhanó írógép, Diamant Oktáv azonban nem volt rendes ember. Mindenesetre rendkívül szédülhetett, és csak ennek volt tulajdonítható, hogy amikor géppisztolyából egy egész sorozatot küldött a menekülő Bobby után, a golyók mind célt tévesztettek.

Diamant Oktáv két társa szintén azonnal felismerte a helyzetet és Bobbyt. A beléjük idegződött reflexmozdulattal megkísérelték, hogy útjába álljanak, Bobby azonban villámgyorsan szájon vágta az egyiket, majd elkapta az asztalt, amitől egy komor tekintetű néger sofőr, aki eredetileg állat tenyerébe és könyökét az asztalra támasztotta, hirtelen előre bukott. Sofőr, asztal és gengszter egymásba gabalyodva hempergett a földön, miközben Bobby kecses szökkenéssel átugrott rajtuk és kilépett az ajtón. Habozás nélkül felpattant egy éppen arra haladó autó hágcsójára, és mivel kissé izgatott volt, némiképpen zavaros magyarázatot adott a kocsí vezetőjének.

– Ne álljon meg, öregem. Itt, a második utca sarkán találkám van a nénikémmel, akitől néhány dollárt örököltem, és megsértődne, ha nem venném át.

– Nem láttam errefelé halottaskocsit – felelte a sofőr.

– Mivégből említi a halottaskocsit?

– Hát, ha találkája van a nénikéjével, akitől örökölt, akkor a nénike nyilván halott. Halottak nem közlekednek gyalog. Halottaskocsin közlekednek.

– Az én nénikémnek különös ötletei vannak – magyarázta. – Maga csak hajtson nyugodtan tovább. Csak akkor álljon meg, ha egy motorkerékpárt lát.

– Az igen tisztelt nénikéje motorkerékpáron szokott kísértetni?

– Nem – felelte a bolondos fiatalember. – Eredetileg seprűnyélen szokott, de mióta elterjedt a porszívó, nagy zavarban van, és nem tud választani a közlekedési eszközök között. Viszont van egy szép piké mellénye, amelyet rendszerint lehamuz, hogyha pipázik.

– Nőnemű idős halott létére pipázik? – hüledezett a sofőr.

– Miért mondja a bácsikámat nőneműnek? – vitatkozott Bobby.

– Az előbb még nénikét mondott. Kíváncsi vagyok, hogy lett most hirtelen bácsika belőle.

– Ugyan – legyintett Bobby, és nógatta, hogy hajtson gyorsabban. – Maga itt összevissza beszél. Félreértett. Soha nem volt nénikém és a bácsim az, aki egy nagyobb kölcsönt ígért nekem, tehát sietnem kell, mert türelmetlen ember.

– És halottaskocsin jár?

– Szó sincs róla. A bácsikám...

– Ne folytassa, már tudom. A bácsikája porszívógépen közlekedik. De legyen szíves, ne nógasson sietésre, mert nem értem, miért kellene engedelmeskednem magának.

– Nézze – mondta némiképp lecsillapodva Bobby –, jól megfizetem a fáradságát, ha siet. Nincs értelme a kertelésnek. Őszinte leszek. Egy gengszter elől menekülök, aki halálra ítél.

– Ki ez a gengszter?

– Diamant Oktáv... És...

Élesen csikorgott a fék. A kocsí megállt.

– Bolond maga? – kiáltott rá Bobby ijedten. – Miért állt meg? Nem érti, hogy menekülök?

– De nem az én kocsimon! Ha maga ujjat húz a Diamant Oktávval, az a maga privát ügye. Engem azonban ne döntsön veszélybe. Semmi kedvem hozzá, hogy ez a közveszélyes rablógyilkos kiirtsen családotul. Én nem segédkezhetek magának Diamant Oktávval szemben. Na, ugorjon le, gyorsan!

Mivel Bobby nem mozgott elég gyorsan, a sofőr elővett egy óriási csavarkulcsot, és fenyegető mozdulatot tett vele. A fiatalember lelépett a hágcsóról, mert látta, hogy itt nem tehet semmit. Szitkozódott, gyávának nevezte a sofőrt, de mivel rövidesen belátta, hogy itt

minden hiábavaló, és nem időzhet sokáig ezen a veszélyes helyen, sebtében a lelkére kötötte, hogy legyen többszörösen átkozott, és befordulva egy mellékutcába, csakhamar eltűnt a sötétben.

Amikor még ugyanezen az éjszakán elmesélte egy barátjának a történeteket, az illető, aki nagy szakértő volt mindenféle külvárosi dologban, elsápadt, és egész komolyan mondta:

– Hát akkor azt ajánlom neked, hogy lehetőleg még az éjszaka folyamán hagyd el ezt a földrészt. Nem vagy idevalósi, nem tudhatod, hogy kicsoda Diamant Oktáv. Vele sohasem számolhatsz le, és amíg Amerika területén vagy, egyetlen pillanatig sem biztos az életed. Diamant Oktáv sokkal különb fickókkal is elbánt már, mint te. Minden államban, sőt minden városban barátai, sőt üzletfelei vannak, akik habozás nélkül beléd eresztenek húsz-harminc gépfegyvergolyót, ha Diamant Oktáv erre felszólítja őket.

Észrevehettük már, hogy Bobby Calaghan bolondos fickó ugyan, de nem buta ember. Azt is észrevehettük, hogy nem igen ijed meg a saját árnyékától, de több esze van annál, semhogy feleslegesen kitegye magát a biztos halálnak. Miután úgy érkezett nagy sietve Amerikába, hogy nem volt itt semmi dolga, nem látta be, hogy miért ne távozzon ugyanilyen sürgősen az Újvilágból.

Hogy milyen körülmények között jutott el a Frisco nevű teherhajóra, ahol eleinte mint potyautas, felfedezése után pedig mint kényszermunkás kazánfűtő tette meg a további utat, ez talán nem is fontos. Kétségtelen, hogy csak ötheti hajózás után értesült az útirányról, és nem sokat törődött vele, hogy Portugál-Guineába mennek.

Portugál-Guineában csak rövid ideig tartózkodott. Az Amerikában szerzett pénzt valamivel több, mint félóra alatt elkártyázta, és így rezignáltan tudomásul kellett vennie, hogy ismét nehéz idők következnek.

Dolgoznia kell.

Öt napig cipelte a hajón érkező bevándorlók és turisták csomagjait, illetlenül kicsi díjazás fejében. Amikor megunta a dolgot, szokás szerint ismét, mint potyautas, felszállt egy hajóra, amelyről szintén nem tudta, hogy hová megy.

Mivel ő volt a világ legbalszerencsétlenebb potyautasa, természetesen itt is felfedezték, és az út legnagyobb részén kazánfűtéssel és krumplihámozással kellett agyonütnie az idejét. Még mindig jobb volt, mintha a hajó kapitánya, egy két méternél is magasabb, kivénült, öreg kalóz ütötte volna agyon, amint azt több alkalommal kilátásba helyezte. Később azonban, amikor néhány bűvészmutatvány során több rövid szivart varázsolt elő a kapitány füléből, majd kézen állva elénekelte a *Vitorlás Ninettet szereti minden matróz* kezdetű dalát, a kapitány megváltozott kisé, éppen csak annyira, hogy megkínálta rummal, miközben meglehetősen elérzékenyülve mondta:

– Mégsem nyomom ki a szemed, noha ez volt az elhatározásom. Hidd el, csak azért nem bántalak, mert a vak is láthatja rajtad, hogy úr voltál valamikor. És amellet nagyon hasonlítasz legkedvesebb unokaöcsémhez, akinek éppen ilyen előkelő volt a testtartása, mint a tied, és ugyanígy gentlemannek látszott, mint te. Nyugodjék békében szegény!

– Hát meghalt a kedves unokaöccse? – érdeklődött Bobby.

– Igen. New-Orleansban végzett vele egy hirtelen fellépő heveny villamosság. Ebből az a tanulság, fiam, hogy az ember mindig nézze meg, hová ül le. Na, eredj krumplit pucolni!...

Bobby ment krumplit pucolni. Vidáman csinálta ezt is, mint mindent, és közben énekelt. A krumplihéjat lazán széthajigálta, majd kedélyes fejbólintással vette tudomásul Collins másodkormányos zuhatagszerű átkozódásait, amikor a sokat próbált tengeri medve hanyatt esett a szétdobált krumplihéjon.

– Ne törődj vele, öregem! – kiáltotta a dühöngve föltápászkodó másodkormányosnak. – Úgy szép az élet, ha zajlik!

– Úgy szép az élet, ha szájon váglak! – felelte Collins, és nyomban meg is kísérelte, hogy e sajátos módon szépítse meg Bobby életét.

Amikor félórával később magához tért, akaratlanul is néhány úszó mozdulatot tett, amit annak lehetett tulajdonítani, hogy két hajósinas serényen öntögette rá a tengervizet.

– Hagyjátok abba, disznók! – hörögte fuldokolva Collins, miközben megpróbált föltápáskodni. – Mi a fenét locsoltok itt szakmányban?

Megmagyarázták neki, hogy elájult, mivel a krumplihámozásra ítélt potyautas pofon ütötte. Azt is közölték vele, hogy semmi értelme, hogy folytassa a verekedést, mert ez a véznának látszó fiatalember mindössze egy pofonnal intézte el ilyen gyalázatos módon, és biztosan akad még ott több hasonló pofon is, ahol ez volt.

Collins belátta, hogy társainak igazuk van, és mikor Bobby, befejezve a krumplihámozást, melléje lépett, s megkínálta a lapos üvegből, némi habozás után nagyot húzott belőle, majd kezet nyújtott a fiatalembernek:

– Testvérem vagy, a mindenségit! Aki ekkora pofont tud adni, az nekem testvérem!

– Örülök, hogy megint szaporodott a családom! – felelte barátságosan Bobby. – A pofonjaim után ítélve nekem van ezek szerint a legkiterjedtebb rokonságom az egész világon.

E pillanattól kezdve az egész hajószemélyzetnek a kedvence lett, és amikor megérkeztek Libreville-be, mindenki szeretettel és meghatottan búcsúzott tőle.

E kies kikötővárosban, sajnos, nagyon rövid időt töltött. Pedig meg volt elégedve új tartózkodási helyével. Könnyen, úgyszólván munka nélkül biztosította a megélhetését, mert a bennszülöttek és az átutazó matrózok igen szorgalmasan dobálták sapkájába a réz és ezüst pénzdarabokat, és ezért úgyszólván egyebet sem kellett tennie, mint állandóan a *Pá, Linka, maga miatt nem ízlik a pálinka* kezdetű dalt énekelnie.

Mint említettem azonban, rövid idő múlva, alig egy hét elteltével vége lett ennek az aranyéletnek. Bobby Calaghan, mint rendesen, most is szórakozottan és gyanútlanul lépett ezen az utolsó estén a Két Szeszélyes Borjúfóka nevű kocsmába, amely törzshelye volt. Szokása szerint egyenesen az italtulthoz ment, egy pohárka jamaikai rumot kért, felhajtotta, cigarettát vett elő, rágyújtott, aztán hátat fordított a pultnak, hogy – ugyancsak szokása szerint – két könyökével rátámaszkodva szemügyre vegye, és anyagi szempontból felértékelje a jelenlevőket.

És ekkor első pillantása egy asztalra, második pillantása pedig az ennél az asztalnál ülő Diamant Oktávra és négy társára esett.

Pokoli pillanat volt. Bobby hirtelen megmerevedett arca elárulta, hogy baj van. A nagy feszültséget méltóan jellemezte a hirtelen támadt csend. Ezt a csendet csak egy egészen egyhangú kattogás zavarta meg. Az italtultól jobbra egy Lórika néven becézett, félszemű, szakállas pincér az esti étlapot írta valami özönvíz előtti óriási írógépen. De mondom, ez volt az egyetlen hang, ami a hirtelen támadt csendet megzavarta.

Diamant Oktáv vigyorgott. Ebben a vigyorgásban benne volt, hogy: Látod, te barom, erre nem számítottál! És benne volt az is, hogy: Bizony, szép öcsém, Diamant Oktáv elől nem olyan könnyű meglógni! És az is benne volt, hogy: Látod, kisleány, én most már nem is sietek, szépen, nyugodtan, ráérősen intézem el a kiirtásodat, hiszen van éppen elég időm!

Bobby pontosan olvasott ebből a vigyorgásból, és fene kényelmetlenül érezte magát. Minden idegszála fölfogta az irtózatosságot, és tudta, hogy másodpercei vannak csupán. Ahogy két könyökével az italtultra támaszkodott, lassan, alig észrevehetően jobb felé csúszott egy kicsit, aztán, mint a prédájára lecsapó párduc, a Lórika névre hallgató félszemű, szakállas pincér irányába ugrott, és mielőtt Diamant Oktáv megmozdulhatott volna, máris magasra emelte az özönvíz előtti írógépet.

Az életben vannak sorsszerű dolgok. Ilyen például az, amikor valakinek a szőke nő a zsánere, és mégis mindig vörös hajú nőkbe esik bele, akik aztán kitörlik a nyakát. Az ilyen emberek számára a vörös nő olyan, mint a végzet. Egész gyanútlanul megy az ember a utcán, hogy az esedékes szőkével találkozzon, és akkor az embergyűrűből felbukkan egy váratlan

vörös, és vége mindennek! A szőke nő a randevú helyén gyökeret ereszt, szakállt növeszt, megöregszik és a sorsüldözött ember közben már régen tönkrement anyagilag és erkölcsileg a váratlanul felbukkant vörös miatt.

Mert jött a vörös nő, és elsodorta, mint egy ciklon. Vagy mint egy számum...

Ilyen sorsszerű, sőt végzetszerű az is, amikor az élet egy félelmetes hírű, hírhedt gengsztert arra kárhoztat, hogy egy bizonyos esetben mindig írógéppel vágják fejbe. Lehet, hogy Diamant Oktáv még nem jött rá a dolog végzetszerűségére, de megvillanó szemében látszott, hogy tudata alól már a felszínre emelkedik a dolog tragikuma.

Ám nem tehetett semmit. Az özönvíz előtti írógép ekkor már repült, és ha egy ilyen írógép repülni kezd, akkor ki tudja, hol áll meg.

Bobby sem tudta. Legfeljebb remélt valami összefüggést a repülő írógép és Diamant Oktáv feje között. Nem várta meg az eredményt, csak arra fordított még némi gondot, hogy egy söröskorsót és a gép nélkül maradt szakállas és félszemű Lórikát a gengszterek felé hajítsa, de hátra sem nézett, hanem máris kiugrott az italtöltő mögött levő hátsó ajtón, ahol némi kölcsönös pofozkodás árán továbbengedték.

Így történt, hogy aztán futnia kellett Libreville-nek ebben a keskeny és rossz hírű mellékutcájában, a kikötő felé, mögötte pedig revolverek durrogtak, és Diamant Oktáv valamint társai kiabáltak utána, hogy álljon meg, mert sürgősen cafatokra akarják tépni.

Most tehát a kelletténél talán kissé nagyobb kanyarodóval, de mégis visszatértünk kiindulási pontunkra. Bobby Calagant ott hagytuk el, hogy kifordult a rakpartra, maga mögött hagyva ádáz üldözőit, akik közül egy sem volt gyenge idegzetű vagy szégyenlős, és egy sem fordította volna el borzadva pillantását a menekülő fiatalember holt tetemének megrázó látványától.

Bobby jól tudta ezt. Érezte, hogy itt nincs számára kegyelem, ha utoléri. Tehát nem szabad, hogy utolérjék. Ez világos és logikus.

Végigügetett a rakparton, és érdeklődve nézegetett szét, de ismét minden eredmény nélkül.

Pillantása a magánosan álldogáló kis parti gőzösre esett. Ezt kell elérnie mindenáron. Ha feljuthat és esetleg el is távolodhat a parttól – megmenekült.

A hajó alig másfél méternyire a mólótól libegett a békés, tükörsima vízben. Ezt a távolságot szórakozásból is átugorná, hát még most, hogy bajban van. Na de mi lesz azután?

Mi lenne?... Gondolatban vállat vont. Csak az von vállat gondolatban ilyen szkeptikusan a fenti lehetőségre, aki már oly sokszor állt illegálisan egy hajó fedélzetén, mint ő.

– Csakugyan, mi történhet?... Hát legfeljebb potyautas leszek megint. Kazán itt is van, amit fűteni kell, és krumpli itt is akad, amit pucolni kell!... Ennyi az egész!...

Máris ugrott. Kecses ívben átrepülte a kis távolságot a móló és az alacsony fedélzet között. Szétnézett, és egyenesen a vaskos hajókötel felé surrant, amely a kis gőzöst a mólóhoz rögzítette.

Villámgyorsan kioldozta a csomót, és egy rúd segítségével ellökte a hajót a parttól. Ez is valami, de nem sok. És ami a fontos, nem is elég... így, négy-öt méternyire a parttól pontosan olyan veszélyben van, mint eddig. És Diamant Oktáv társaival együtt máris ott nyargal a rakpart elején.

Remény villant a szemében, ahogy pillantása az árbocrúdra esett. Mint afféle régimódi kis partmenti gőzösnek, ennek is voltak segédeszközei. Fővitorla, tatvitorla és brigantin. Kedvező szél esetén szívesen megtakarították az üzemanyagot.

Ez táplálta a reményt Bobby Calaghanben. Elég, ha felránt és irányba fordít egy vitorlát, és a hajó azonnal eltávolodik a parttól.

Hát akkor jó lesz gyorsan hozzálátni, mert ez a kellemetlenül füttyülő valami, ami megrezegtette a dobhártyáját, kétségkívül revolvergolyó volt!

Nosza! Rajta! – biztatta magát.

Egyetlen ugrással az ágvitorlánál termett. Meghúzta a zsinórját és jobbra fordította az egészet. Aztán hozzálátott, hogy megkösse.

Közben azon járt az esze, hogy ha most feljön valaki a hajó belsejéből, és megállapítja, mi történik itt, rövidesen nagy ordítózás és pofozkodás színhelye lesz ez a kellemes kis mosóteknő, melynek part felé eső oldalán, nagy kék betűkkel a fehér alapon, a következő név díszelg: *DELFIN-MAMA*

Egyelőre azonban semmi sem mozdult. Nyugodtan kötögette az ágvitorla zsinórját, és füttyörészett. Közben ismét golyó sivített el a füle mellett, mire megcsóválta a fejét. Elégedetlenül.

Ilyen fickó volt. Veszett, bolondos fráter.

Alighogy az ágvitorla felszaladt, a Delfin-mama azonnal elugrott a parttól, mint valami szilaj csikó, amelyik megszabadult a pányvától. Tíz-tizenöt méternyire szökkent, és Bobby megkönnyebbülve felsóhajtott. Elmúlt a közvetlen veszély. Egyelőre.

Megigazította az ágvitorlát és lerögzítette. Ez eddig jól van.

Most halk sutyorgást hallott. Egészen halk kis sutyorgást.

Eleinte nem törődött vele.

A halk zaj később ismétlődött, és valami olyan furcsa és megmagyarázhatatlanul groteszk volt, hogy Bobby határozottan nyugtalan lett tőle. Óvatosan körülnézett, aztán hirtelen megfordult, és úgy érezte, hogy ez az a pillanat, amikor az ember beleőrül a meglepetésbe.

Alig nyolc lépésre tőle, a felső fedélzeten a rácshoz támaszkodva negyven kisgyerek állt, és kíváncsian nézte...

II. fejezet

Bobby Calaghan egy ízben a sötétben pofonütött egy urat, és röviddel ezután kiderült, hogy az illető nehézsúlyú bokszzvilágbajnok. Ha leszögezzük, hogy ezek után még volt ideje és energiája, hogy néhány ügyes trükk segítségével elkerülje az agyonveretést, akkor méltóképpen rávilágítottunk e fiatalember megrendíthetetlen lelkületére. Láthatjuk tehát, hogy Bobbyval sok minden történhet anélkül, hogy a meglepetés levegye a lábáról.

De most!...

Ez más volt. Egy pillanatig arra gondolt, jó lenne valahonnan egy tükört keríteni, hogy megnézzze magát benne. Hiszen egész biztos, hogy a haja teljesen ősz lett e keserves másodpercek alatt. Úgy érezte, hogy ha most a hang fel tudna törni a torkából, valószínűleg ugatna, nyávogna vagy kukorékolna, mert hiszen az, hogy beszélni nem tud, holtbiztos.

Aztán valahogy némiképp összeszedte magát. Abban már biztos volt, hogy ez a negyven főnyi gyereksapat, melyben a legidősebb sem haladhatta túl a negyedik életévét, nem álmokkép, nem az örület szüleménye és nem egy idült delírium tremens alig érthető eredménye. Igenis, egész biztos, ezek rendes élőlények, hamisítatlan, valódi gyerekek, akik érthető megdöbbenéssel és meghökkenéssel figyelik az ő mozdulatait, amint néhány revolvergolyó serkentő közreműködésével eltávolítja a parttól hajójukat, a Delfin-mamát.

Amikor végre beszélni tudott, kissé idétlenül, de rettentő zavara ellenére némiképp érthetően így szólt a gyereksapathoz:

– Hogy vannak?

Azonnal érezte ennek a kérdésnek vaskos és tömény ostobaságát, de azzal vigasztalta magát, hogy más ember az ő helyében még ennyit se tudott volna mondani. Érezte azt is, hogy megjegyzése némi helyreigazításra szorul, és csak egy közvetlen hangú csevegés tudja áthidalni a mérhetetlenül groteszk és fonák helyzetet. Csevegni, csevegni, csevegni kell a gyerekekkel, mert különben itt rettenetes ribillió lesz pillanatokon belül. Újra megszólalt tehát:

– Izé... nem tudják az urak véletlenül, hány óra?

Ez megint butaság volt. Tudta, de már kiszaladt a száján a kérdés. Szerette volna felpofozni magát, amiért ilyen ügyetlen, hogy ennyire nem tudja föltalálni magát a szokatlan helyzetben.

És ekkor végre megmozdultak a gyerekek. Az egyik, aki úgy látszik, a szószólójuk volt, egy négy év körüli kisfiú, kezét vádlóan kinyújtotta Bobby felé, és neheztelő hangon mondta:

– A vacsorához nem kaptunk tortát!

Ez váratlan volt, mint egy gutaütés. Bobby halálosan megrémült, mert tudta, hogy ilyen esetben a torta elmaradása egész komoly forradalomra vezethet. Kétségbeesetten körülnézett, mintha a tortát keresné, és lehet, hogy élt is benne valami halvány és titkos remény, hogy felfedezi valahol a közelben a követelt csemegét.

De nem. Jobbra tőle egy nagy hajókötélcsofó, balra egy veder, és néhány lépéssel odébb, közvetlenül a hajótestbe való lejárát előtt egy kalapács feküdt. A gyerekek felé botorkált, közben belerúgott a kalapácsba, amely lerepült a lépcsőkön, aztán tehetetlenül megállt, széttárta a karját, és így szólt:

– Belátom, hogy a tortát meg kellett volna kapnotok. Higgyétek el, hogy nem én sikkasztottam el. Majd utánanézek a dolognak.

A gyermekhad ifjú vezetője azonban nem olyan fából volt faragva, aki könnyen megelégszik az ígéretekkel. Megrázta a fejét, ismét kinyújtotta a kezét, aztán kinyújtotta a nyelvét, és végül határozott hangon mondta:

– Nem kell nézni! Mi tortát akarunk!

A többiek pedig átvették a vezérszólamot, és vékonyan, vastagon, vidáman és sírósan, de egyöntetűen harsogták:

– Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! Tojtát-akajunk!

Na, most szépen vagyunk! – gondolta Bobby. –

Ezek itt felüvöltik az egész kikötőt. Mégis hallatlan, hogy este kilenc órakor az ilyenek nincsenek ágyban, hanem gyanútlan embereket inzultálnak, akik épp hogy meg tudták menteni az életüket.

– Hadd magyarázom meg... – kezdte. – Csak egy kicsit legyetek türelemmel, és főleg ne üvöltsetek, ha szabad kérnem, mert jönnek a parti rendőr bácsik és elvisznek.

– Engem? – kérdezte sértődött hangon a vezérszónok.

– Az volna a kisebbik baj! – felelte Bobby. – Engem!

Úgy látszik, ez a lehetőség nem aggasztotta túlságosan a követelőző ifjút. Keményen és határozottan mondta:

– Mi a tortánkat akarjuk! Te ne beszélj folyton másról.

– Toj-tánkat akaj-juk! Toj-tánkat akaj-juk! Toj-tán-kat akaj-juk!

Tyű, itt rettentő nagy baj van! Ezt a pokoli üvöltést meghallják még Spanyol-Guineában is. Perceken belül nyakán lesznek a rendőrség kis motoros bárkái és... arra jobb nem is gondolni, hogy mi következik azután. A srácok figyelmét el kell terelni minden áron arról az átkozott tortáról. Szép, tisztán öltöztetett, ápolt, minden valószínűség szerint jobb családból való gyerekek, biztosan lehet velük tárgyalni.

Kissé neheztelő hangon mondta:

– Jól nevelt kisfiú először bemutatkozik, és csak azután kezd követelőzni. Ezt jegyezd meg magadnak! Mutatkozz be szépen! Ki vagy te tulajdonképpen?

– Dr. William Ibadan sebész főorvos! – hangzott a váratlan válasz.
– Hm! Ez így ez első pillantásra nem is látszik meg rajtad! – felelte Bobby. – És ha szabad kérdezni, mit kerestek itt a hajón?
– Jól nevelt bácsi először bemutatkozik, és csak aztán kérdez! – felelte dr. William Ibadan sebész főorvos.
– Igaz! – felelte Bobby, és szeretett volna e pillanatban valahol nagyon messze lenni. Ezzel a sráccal nem fog egykönnyen elbánni, azt már tudja.
– Hát én vagyok a Bobby bácsi! – mutatkozott be. – Ne félj semmit, a legritkább esetben bántalmazok gyerekeket, noha foglalkozásomra nézve kannibál vagyok, de serdületlen ifjakat csak akkor eszem, ha tortát követelnek.
Dr. Ibadan sebész főorvost nem győzhették meg túlságosan ezek a fenyegető szavak, mert váratlanul elüvöltötte magát:
– Igaz, torta! Mi lesz a tortánkkal?
– Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! – bömbölte utána a kórus.
Ó, én barom, még magam juttatom az eszükbe! – morogta dühösen Bobby.
– Bajom bácsi, tojtát akajunk! – kiáltotta egy legfeljebb három és fél éves kislány a háttérben.
Bobby ismét reményvesztetten nézett körül. Már mindegy volt neki, hogy tortát talál-e, amivel betömheti ezeket az apró, de rendkívül hangos szájakat, vagy egy revolvert, amivel főbe löheti magát. Az a kétségbeesett ötlete támadt, hogy odaadja nekik ezt az összetekert kötélcsomót, hadd foglalják el magukat vele, aztán majd csak kieszeli valamit.
Megfordult és lehajolt a kötélcsomóért. Ebben a pillanatban közvetlenül a háta mögött egy kellemesen csengő, de igen erélyes hang szólalt meg:
– Fel a kezekkel, vagy keresztüllövöm!
Megfordult, mintha dróton rángatták volna. A világ legszebb lánya állt előtte, óriási revolverrel a kezében valamint egy alumíniumból készült leveses fazékkal a fején...

Bobby vágyakozó pillantást vetett a part felé. Talán mégis jobb volna visszamenni, és szépen, nyugodtan, békésen darabokra tépetni magát Diamant Oktávval és társaival.
Az elmúlásnak ez a módja az itt történetekhez képest egyenesen idegcsillapító.
Ez azonban csak egy pillanatilag foglalkoztatta. Tüstént belátta, hogy igazságtalan volt a sorsával szemben, mert hiszen még reménykedhet, hogy némileg megrokkanva, szellemileg összetörve, de mégiscsak élve kerülhet le erről a hajóról valaha. Ha azonban Diamant Oktáv kezébe kerül, a vérig sértett gengszter hajlamos lesz arra, hogy igen kínos halálnemeket eszeljen ki számára.
Időközben alaposabban szemügyre vette a lányt, és ismét megállapította, hogy ilyen szépet még nem látott életében. A fazék alól kikandikáló haja szőke volt, szeme sötétkék, magas volt és nagyon karcsú, és még az a néhány csepp spenót is jól állt neki, amely a felületesen kiöblített fazékból kicsöppenve tarkította.
A szép, hosszú, selyemharisnyás, nagyon formás láb most toppantott egyet, és a kellemesen csengő hang türelmetlenül szólalt meg:
– Azonnal fordítsa vissza a parthoz a hajót, mert különben...
– Keresztüllő! Ezt már tudom!
– Igen, keresztüllövöm!
– Lőjön keresztül – felelte egyszerűen Bobby.

– Mit csináljak?

– Mondom, lőjön keresztül!

– Hogyhogy lőjem keresztül?

– Hát nézze! A revolvert megfelelő irányban tartja. Csövét pont a mellem közepének szegezi. Mi sem egyszerűbb, mint hogy elhúzza a ravaszt, és én a következő pillanatban véremben fetregek a fedélzeten.

– Kérem, én nem vagyok kíváncsi ezekre a részletekre!

– Bocsánat! Azt hittem, kíváncsi rájuk. Ezzel csak azt akartam jelezni, hogy elszántam magam a legvégsőkre és a halálra.

– Tehát nem fordítja a part felé a hajót?

– Nem!

– Miért?

– Mert inkább itt essem el én, a harc mezején, mint hogy Diamant Oktáv cafatokra szaggasson!

– Ki az a Diamant Oktáv?

– Az egy... – elharapta a szót, mert mit rémítse itt halálra a lányt. – Az egy nagybátyám, New Orleansból, aki életveszélyesen fenyeget, hogy fogadjam el a Harvard egyetem ösztöndíját és képeztessem ki magam állatorvosnak. Ellenkező esetben oroszlánverembe dob, mint Dánielt.

Még mondott egyet-mást, szokása szerint összevissza beszélve, de közben aggódva nézegetett a part felé, ahol a lámpák szinte nappali fényében pontosan kivehette az ide-oda szaladgáló gengsztereket, akik nyilván valami vízi jármű után kutattak.

– Nem értem magát! – mondta a lány.

– Nem beszéltem eléggé világosan?

– Nem mondhatnám! Annyit jegyeztem meg szavaiból, hogy egy Diamant Dániel nevű nagybácsi New Orleansban a vadállatok elé dobatta magát, hogy mint szakképzett állatorvos kezelje őket. Így volt?

– Hát nem egészen! Az egész dolog tulajdonképpen egy nagynénémmel történt... – Szemmel láthatóan húzta az időt, mert érezte, hogy enyhe szellő támad, és a hajó időközben egyre távolodik a parttól. Ezért beszélt összevissza mindent, ami az eszébe jutott, mert félt, hogy a lány is észreveszi a hajó eltávolodását. – Igen, tulajdonképpen egy kanadai nagynénémmel történt az egész, aki azt akarta, hogy farmer legyek és angóra nyulakat tenyészek, mert ellenkező esetben...

– Tudom! Vadállatok elé dobhatja magát. De miért hívják a nagynénjét Dánielnek?

– Szó sincs róla! A nagynénémet Aglájának hívják. Ez természetes, hiszen Bretagne-ban többnyire minden nagynénit Aglájának hívnak.

– Hogy került Bretagne-ba egy kanadai nagynéni?

– Repülőgépen! – felelte komolyan.

– Helyes, de akkor nem értem, hogy ki ez a Dániel?

– Dániel egy bibliai hős, akit vadállatok elé vetettek, és aki megszelídítette a vadállatokat, annyira, hogy azok nem nyúltak hozzá. Remélem, most már érti?

– Részben! Csak azt nem tudom, hogy jön ahhoz egy bretagne-i származású kanadai nagynéni, hogy bibliai hőseket vettessen a vadállatok elé? Tudja... őszintén szólva, nekem az az érzésem, hogy maga itt különböző nehézsúlyú örölségeket beszél összevissza, mert valami okból az időt akarja húzni.

– Esze, az van!

– A nagynéninek?

– Nem! Magának!

– Ha szabad kérnem, most ne foglalkozzunk az eszemmel!

– Kérem! Ha akarja, akkor inkább a lábát dicsérem! Nagyon szép lába van!

– Ne foglalkozzunk a lábammal se!

– Kár! Pedig érdemes vele annyira foglalkozni, mint az eszével! Megkínálhatom egy cigarettával?

– Nem!

– Hát akkor megengedi, hogy én gyújtsak rá?

– Nem!

– Maga úgy viselkedik, mint egy főfoglár a Sierra Leone-i fogházban. De annak harcsabajusza volt, és közel sem volt ilyen szép lába, mint magának!

– Már kértem, hogy ne foglalkozzon a lábammal!

– Bocsánat, én most a Sierra Leone-i fogházőr lábával foglalkoztam! Azt igazán nem írhatja nekem elő, hogy a főfoglár végtagjait ne említsem! Magának igen határozott a modora!

– Igen, eléggé határozott! És ebben a határozott modorban most újra felszólítom, hogy fordítsa a hajót haladéktalanul a part felé, mert ellenkező esetben...

– Ezt már tudom! Keresztüllő, mint rendesen. Ebben már megegyeztünk. Ne vegye rossz néven, de ez kissé egyhangú. Tapasztaltam már, hogy aki állandóan lelövélssel fenyegeti az embert, az csak izé... beszél, de nem harap! Emlékszem, a Bermudákon volt egy fegyházorvos, aki állandóan azzal fenyegetőzött...

– Bocsásson meg, nincs időm, hogy valamennyi fegyházi élményét elmesélje itt nekem. Őszintén szólva nem is érdekel.

– Na ne mondjon ilyet! Van magának fogalma arról, hogy egyszer a Santa Fé-i toloncházban...

– Nincs fogalmam róla! Tehát hajlandó visszafordítani a hajót, vagy nem?

– És még maga beszél arról, hogy a történeteim nem érdekesek. Negyed óra óta folyton egyet hajt, és nem veszi észre, mennyire unalmas ez!

– Tehát maga szemtelen is?...

– Hogyne!

– Hát mi lesz, kérem?

– Szeretném, ha pillanatnyilag nem foglalkozna velem! Van magának más dolga is. Engedje meg, hogy egy súlyos kötelességmulasztásra figyelmeztessenem.

– Maga? – kérdezte a lány megvető hangon. – Engem?

– Én! Magát! Ezek a gyerekek nem kapták meg az esti tortájukat.

– Hát ehhez magának mi köze?

– Nekem semmi! De ők mégis engem vontak felelősségre. Különösen ez az izé... belgyógyász... vagy idegspecialista...

– Mit beszél?

– Kivételesen tudom, hogy mit beszélek. Itt a társaság főmegbízottja, aki a leghangosabban követelte az elmaradt édességet, bemutatkozott nekem, hogy ő iksz ipszilon fogorvos és röntgenológus.

A lány most mosolyodott el először. Bobbynak tapasztalnia kellett, hogy ez a mosoly, ha lehet, még fokozza a szépségét.

– Vagy úgy, maga a kis Willie-ről beszél? Bájos kölyök! A papája híres sebész főorvos, és ő is a titulussal együtt tanulta meg a nevét.

– Az ilyesmit ismerem! – felelte Bobby. – Gyerekkoromban én is mindig azt mondtam, ha a nevemet kérdezték, hogy Robert Calaghan ügyvéd és notre-dame-i toronyőr.

– Miért, mi volt a papája?

– Gőzfűrésztulajdonos.

A lány türelmetlen mozdulatot tett.

– Hát kérem... most veszem észre, hogy ismét csevegünk! Fejezzük be! Tulajdonképpen miért nem akar a part felé menni? De ha most megint elkezd nekem beszélni a Dániel nevű

nagynénjéről, akit széttéptek a fenevadak, akkor pillanatokon belül magam is fenevaddá változom, és széttépem magát!

Bobby egy pillanatig gondolkozott, aztán vállat vont.

– Hát jó! Őszintén szólva azért beszéltem eddig vadállatokról, mert nem akartam megijeszteni. De maga őszinteséget követel, és én nem akarok tovább kertelni.

– Azt mondja meg, hogy került a hajóra?

– Kergettek!

– Ezt sejtettem! Persze, megint a rendőrség.

– De rossz véleménye van rólam! Hát vegye tudomásul, hogy nem a rendőrség kergetett, az különben is egészen másképp megy. Menekült maga már a rendőrség elől?

– Még nem!

– Ha sokáig velem marad, majd fog! De ezt csak úgy mondom! Ne törődjön vele! Itt most az van, hogy ez a bizonyos Diamant Oktáv nevű gengszter a véretem akarja látni, mert írógéppel szoktam fejbe vágni, és más kellemetlenségeket is okoztam neki.

– Hogy lehet valakit írógéppel fejbe vágni?

– Az ilyesmi pillanatnyi elhatározás kérdése. Nem kell hozzá más, mint egy írógép és egy fej. És az eredmény nem kétséges!

– Persze! Betörik a fej és összetörik az írógép.

– Úgy is sikerülhet! De az is előfordulhat, hogy a fej épen marad, és nekem menekülni kell. Ezúttal így történt. Kirohantam a kocsmából...

– Maga tehát kocsmaiban tartózkodik?

– Miért? Csak fogházakban szabad?... Tehát kirohantam a kocsmából, végigügettem egy sikátoron, átnyargaltam a főtéren, végigvágattam a mólón, és akkor megláttam ezt a hajót. Sehol egyetlen ember a környéken, aki megakadályozhatta volna értelmetlen és korai halálomat. Asszonyom, vegye tudomásul...

– Nem vagyok asszony!

– Hát akkor uram, vegye tudomásul, hogy az egész környéken nem volt egyetlen rendőr sem. Életemben először szerettem volna rendőrökkel találkozni, de persze, ha az ember szeretne, akkor nem sikerül.

– Értem, ha pedig nem szeretné, akkor lehet!

– Úgy van! Egyszer Sumbaván, a gyűjtőfogház közelében...

– Megint ifjúkori élményekről akar nekem mesélni? Mondtam már, hogy ez nem érdek.

– Sokat mulaszt vele! De folytatom... Végso kétségbeesésemben menekültem erre a hajóra, mert elhagyottnak látszott, és ez volt az egyetlen mód, hogy eltávolodva a parttól, kikerüljek Diamant Oktáv lőtávólából. Fogalmam sem volt róla, hogy ez nem hajó, hanem egy úszó lencház.

A lány megint elmosolyodott.

– Most már értem. Mindjárt itt kellett volna kezdenie. Szóval maga életveszélyben volt, és azért tette ezt, amit tett. Az más. Minden részvétem a magáé.

– Tehát nem ragaszkodik hozzá, hogy visszamenjünk a partra?

– De igen! A partra azért vissza kell menni, ezekkel a gyerekekkel nem ácsoroghatunk itt a tengeren!

– Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! Toj-tát aka-junk! – Hangzott fel e pillanatban a többszólamú kórus.

Bobby a fejéhez kapott.

– Könyörgöm, hallgattassa el őket, mert idegbajt kapok.

– Gondolja, hogy kötelességem a lelki egyensúlyával törődni?

– Értse meg, itt komoly életveszély van! Ezt a visítást meghallhatja a parti rendőrség, és olyan botrány lesz, amelyet még nem látott a világ!

A lány bólintott.

– A botrányt valóban el kell kerülni.

Odalépett a gyerekekhez, átölelte William Ibadan sebész főorvost és néhány szót sűgott a fűlébe.

Csend lett.

– Maga igazi varázslónő! – mondta elismerően Bobby. – Csak az a kérdés, hogy ez a csend tartós lesz-e? Adni kéne nekik valamit, amivel elfoglalhatják magukat. Nézzé csak, az a pici vörös hajú lány megint sírásra görbíti a száját. Mivel vonhatnám el a figyelmét?!...

Zsebében kotorászott, és egy szájharmonika, egy összetekert drót, egy gyufásdoboz, egy sorsjegy és egy gumibot mellől előhalászott egy hosszú szivart.

– Mit gondol, ha ezt odaadnám neki, mi történne?

– Fejbe csapnám ezzel a revolverrel! Szivart akar adni a kis Marynek? Megbolondult?

– Kérem, kérem! Az csak nem bűn, ha nem értek a gyerekekhez? Fiatal vagyok még magam is és bohókás.

– És teljesen elmebeteg! Rettentő gondot okoz most nekem. Ezek a gyerekek a Spanyol-Guineában lakó európai előkelőségek gyermekei. Egy gyermeknyaraltatási akció részeként hoztuk át őket ide, Libreville-be. A Szent János-foknál hajóztuk be őket... A hajó némi késéssel érkezett, és a felügyelettel megbízott társnőm, Henriette Concha, kiszállt, hogy megfelelő autóbusról gondoskodjon.

– És hol vannak a matrózok?

– Hol lennének? Két matróz, a kapitánnyal együtt azonnal a kocsmába vonult, mihelyt megérkeztünk. Egyet itt hagytak őrnök, de mondanom sem kell talán, hogy alig térültem-fordultam egyet, máris eltűnt. Nyilván követte a többiek példáját, és ő is kocsmába ment, ügyelve arra, hogy lehetőleg ne azt a helyiséget keresse fel, ahol a társai és kapitánya isznak. Így történt, hogy egyedül maradtam a gyerekekkel.

– Már csak két kérdésem van! – mondta Bobby.

– Halljuk!

– Hogy lehet az, hogy ezek az apróságok ilyen késő este még nem alusznak, hanem tortát követelnek?

– Úgy, hogy minden percben vártam vissza a társnőmet, hogy autóbusszal abba a villába vigyük a gyermekeket, ahol majd a nyarat töltik. Ez doktor Valentin, híres gyermekorvos szanatóriuma. Tudomásom szerint valami hegyoldalba épült nagyszerű üdülöhely. És most mi a másik kérdés?

– Ez már valamivel komplikáltabb lesz! Azt szeretném tudni, hogy miért visel fazekat a fején.

A szőke lány réműlt mozdulattal kapott a fejéhez.

– Persze, a fazék!... Ez csakugyan kínos! Maga joggal tarthat bolondnak.

– Miért, hát maga bolond?

– Ezt visszautasítom! Miért lennék bolond?

– Maga mondta, hogy joggal tarthatom annak.

– Na igen, de ezt a fazék miatt mondtam. Nem kétséges, hogy ez kissé szokatlan viselet.

– Kérem, nem kell mentegetőznie! Nem értek a női divathoz, előfordulhat, hogy újabban ilyen alumínium fejdíszeket hordanak, némi spenót díszítéssel.

– Jaj! – sikoltott fel a lány. – Úgy érti, hogy spenót...

– Igen, úgy értem! Valaki felületesen tisztogatta ki ezt a fazekat, és nyilván így került a spenót a hajára. De nem kell okvetlenül eltávolítania. A zöld szín jól áll magának!

A lány gyorsan levette fejéről a fazekat, és egy megnedvesített zsebkendő segítségével lázasan tisztogatta a haját. Közben kissé zavartan magyarázta:

– Tudja, az úgy volt, hogy lent voltam a hajófenékben, közvetlenül a lépcső közelében, és egyszerre váratlanul, minden látható ok nélkül egy kalapács esett a fejemre...

– Hm... – krákolott iszonyú zavarban Bobby. – Ez kínos.

– Nagyon kínos – felelte őszintén a lány. – Támadt is egy daganat a fejemre.

– Nem úgy értem! Nem magának kínos.

– Hát kinek?

– Nekem!

– Magának is daganat támadt a fején?

– Nem, nem! Dehogy! Nem fizikailag kínos nekem a dolog, hanem elvben... Mondjuk erkölcsileg... Be kell ugyanis vallanom, hogy a kalapácsot én rúgtam le véletlenül a hajófenékbe. Én vagyok tehát az oka, hogy... De higgye el, ez nem szenvedély nálam, és általában a legritkább esetben szoktam kalapácsokat rugdálni.

– Ezt nem tudhattam! Mindenesetre körülnéztem valami rohamsisak után, hogy megvédjem testi épségemet a magasból esetleg továbbra is hulló súlyosabb fémtárgyakkal szemben. Mivel ez a fazék kéznél volt, ezt illesztettem a fejemre. Akar még tudni valamit?

– Igen! Kicsoda maga?

A lány nevetett.

– Egyelőre azt sem tudom, hogy maga kicsoda.

– Ha jól emlékszem, már megmondtam a nevemet. De amennyiben elkerülte figyelmét, megismételhetem. Robert Calaghan vagyok, de barátaim és rajongóim általában Bobbynak becéznek. Huszonhat esztendő múlt és kiszámíthatatlan jövő áll mögöttem, illetve előttem. Apám fűrészmalom-tulajdonos volt, de tönkrement, mire kitagadtam magam a családból. Hadd legyen eggyel kevesebb gondja. Diplomata pályára készültem, de közvetlenül a hatodik gimnázium előtt abbahagytam az egészet. Azóta mindenfélével foglalkozom. Voltam már bálnavadász a Spitzbergákon, újságkihordó Rotterdamban, idegenvezető több, számomra teljesen ismeretlen helyen, riporter Kalkuttában, szeszcsempész az ausztráliai vizeken és légyvadász Dél-Karolinában.

– Mi az, hogy légyvadász?

– Életem legrettenetesebb foglalkozása volt. Egy gyárban dolgoztam, ahol olyan rengeteg volt a légy, hogy a munkások képtelenek voltak elvégezni munkájukat, és a rendes légyfogó papírok elégteleneknek bizonyultak. Azért szerződtettek engem, hogy egy széles szíjjal állandóan agyoncsapkodjam a falon hemzsegető legyeket. Erős természetem van, de csak három napig bírtam ezt a munkát. A rá következő három hét alatt viszont közel voltam az éhhalálhoz, mert a légyvadászati miatt nagyfokú gyomoridegesség lépett fel nálam. Igaz, most jut eszembe, hosszú ideig és mindenfelé térkép-foganatosító is voltam.

– Hát az micsoda?

– Mindjárt megmondom. A térkép nagyon szép dolog, de alapjában véve semmit sem érne, ha nem akadnának elszánt fickók, akik be is bizonyítják, hogy a térképen található utak valóban járhatók. Én ilyen elszánt fickó voltam, és büszkén mondhatom, hogy a földkerekség úgyszólván valamennyi országútját végigjártam már.

– Tehát csavargó volt?

– Általában ez a kifejezés illik rá a legjobban. Én azonban jobban szeretem az előkelőbb és némileg tudományosan hangzó térkép-foganatosító megjelölést.

A lány vizsgálódva végignézett rajta, és úgy látszott, hogy meg van elégedve a látvánnyal. Bolond fickó ez, de nem ellenszenves. És a jókedve egyenesen lebilincselő.

Érezte, hogy ehhez nincs joga, mégis neheztelő hangon kérdezte:

– Mondja? Muszáj így élni?

– Miért? Haljak meg?

– Nem! Nem úgy értem. Csak éljen. De ne így. Szavai után ítélve igazán rendes fiúnak látszik, nem is becstelen ember, és mégis úgy tünteti fel magát, mint valami züllött csibész, aki ácsavarogja az életét, ismeri belülről a világ összes fogházait, és nem törődik azzal, hogy esetleg még sokkal lejjebb csúszik, egészen addig, ahonnan már nem kapaszkodhat fel újra.

– Hát, tudja, azért magának sok mindenben nincs igaza! Ha az ember szeret könnyen és jól élni, és ezt a nem súlyos bűnözés árán éri el, akkor kár ennyire megróni érte. Mit csináljak? Kalandos a természetem, és a véremben van az állandó csavargás. Marco Polo oldalán játszott valami szerepet a családomban. Úgy látszik ennek a nagy világcsavargónak a vére ütött ki rajtam.

– De Marco Polo nem tapasztalta ki a világ összes fogházait!

– Én sem! Európában például alig két-három fogházban voltam összesen. Ilyen szempontból tulajdonképpen csak a gyarmatokon vagyok különösen ismerős. De hát az ilyesmi elkerülhetetlen, sajnos. Az ember olykor csempészik egy kicsit, vagy berúg és közbotrányt okoz, esetleg pofon üt valakit, hogy mindjárt vihetik operálni. Persze, hogy az ilyen bajkeverőket a rendőrség mindjárt rossz szemmel nézi. Ebből ered az én rovott múltam. De maga még mindig nem mondta meg a nevét!

– Aline Duncan vagyok! Azelőtt hivatalba jártam, de elvesztettem az állásomat. Ezt az igen szépen fizetett megbízatást újsághirdetés útján nyertem el. Elvállaltam, hogy a gyerekek... Szent Isten! A gyerekekről egészen megfélemedeztem! Valamit itt már tenni kell!

Bobby egy, a fedélzeten talált tengerészlátcsővel a partot nézegette. Kétségbeesve fordult Aline felé:

– Mit csináljak? – Ez a bitang még mindig ott kószál a parton, és biztos, hogy mihelyt közeledünk, tüzet nyit rám a géppisztolyával. Ez nekem is szerfelett keserves volna, de amellet magát és a gyerekeket is baj érheti.

Aline csak egy pillanatig habozott, aztán határozott.

– Nem marad más hátra, a tengeren kell töltenünk az éjszakát. Henriette, a társnőm megőrül a félelemtől, ha visszatér. Nem is szólva a Delfin-mama kapitányáról és matrózairól!... De mindegy... Segítségére akarok lenni, és a gyerekeket sem tehetem ki ilyen szörnyűségeknek. Most tehát magára bízom a hajót, manőverezzen ahogy akar, nekem azonban le kell fektetnem a gyerekeket. Nem ácsoroghatnak itt szegények tovább.

A gyerekek felé fordult, aztán intett Bobbynak, és a lármázó, visítózó kis sereg élén elvonult a hajófenékbe.

Bobby egyedül maradt. Vizsgálódva körülnézett, és jobbnak látta, ha végleg eltávolodik a parttól. Felvonta a tatvitorlát és nyomban utána a fővitorlát is.

A Delfin-mama csendesen siklott a Guineai-öbölben a nyílt tenger felé.

Amikor már megfelelőnek tartotta a távolságot, kényelmesen bevonta a vitorlákat és lehorgonyozott. A kis hajó olyan engedelmesen és hirtelen állt meg, hogy a felső fedélzetre erősített mentőcsónak nagy lendülettel hintázott ide-oda, hogy csaknem lesodorta a vigyázatlanul mellette álló Bobbyt. A botcsinálta kapitány ekkor, mint aki jól végezte dolgát, leült egy kötélcsomóra, cigarettára gyújtott, és töprengve nézelődött a part felé. Ami a legritkábban fordult vele elő, teljesen komoly volt, és nagyon törte a fejét...

Amikor félórával később Aline Duncan ismét a fedélzetre jött, legnagyobb megdöbbenésére azt kellett tapasztalnia, hogy a hajón levő egyetlen férfi és általában az egyetlen ember, aki a vitorlákat kezelni tudja, érthetetlenül és nyomtalanul eltűnt...

III. fejezet

Libreville külvárosában, az úgynevezett Massena negyedben, annak is a legkeskenyebb és legsötétebb sikátorában süllyedt a Rinocérosz vendéglő. Három lépcsőfokon kellett lemenni a sörtől, rumtól és Gaulois-Bleu cigaretta füstjétől terhes levegőjű ivóba. A Rinocérosz vendéglőről tulajdonképpen elég annyi, hogy a rendőrség intézkedésére eddig tizennégyszer bezárták tulajdonosával, a Ragyás Ágostonnal együtt, aki Libreville kifinomultabb alvilági

köreiben a Szép Ágoston névre hallgatott. Ez utóbbi elnevezés meglehetősen érthetetlen, mert semmiféle indok nem szólt amellett, hogy Ágostont éppen ezzel a megkülönböztető jelzővel illessék.

A rendőrségi intézkedések, amelyek nyomán a Rinocérosz vendéglőt, részint tulajdonosát, a Ragyás vagy Szép Ágostont időnként általában bezárták, már sokkal kevésbé voltak indokolatlanok. Elég talán, ha annyit árulok el, hogy az egyik hosszabb lejáratú bezárási időtartam alatt a közelben álló sebészeti klinika beszüntette működését, és helyiségeiben kertészeti főiskolát rendeztek be.

A Rinocérosz vendéglő legrégebbi, sőt ha szabad ezt a szokatlan kifejezést használni, legtörzsebb vendége Szigonyos Pityu volt. Rendkívül kedvelte ezt a helyiséget, mert részint ennek, részint ebből élt. Ennek élt, mert itt költötte el minden pénzét, és ebből élt, mert itt vállalt alkalmi munkákat, tehát azt a pénzt, amit itt költött el, itt is kereste meg.

Ha tehát valaki Szigonyos Pityut kereste, első útja a Rinocérosz vendéglőbe vezetett. Ha itt nem találta meg, akkor majdnem biztos volt, hogy az illető nincs szabadlábon. Szigonyos Pityu egyébként zömök, középtermetű, nagyon széles vállú férfiú volt, aki valami különös ötlet eredményeként szakállt viselt, bajuszt azonban nem. Ez nagyon vidám külsőt kölcsönzött arcának, de ha valaki bárminemű megjegyzést tett, később alaposan megbánta a könnyelműséget, sőt még azt is, hogy egyáltalán megszületett. Ha viszont nem ingerelték, Szigonyos Pityu volt a legkedélyesebb fickó a világon. Mindenkinek boldogan fizetett, ha volt pénze, és habozás nélkül odaütött, ha valamelyik barátja verekedésbe keveredett. Már nagyon sokszor bevették a fejét különböző súlyos fém tárgyakkal, több ízben eltörött az orrcsontja, és egyszer régebben, még birkózó korában egyik házsártos ellenfele idegességében leharapott egy darabot a jobb füléből. Az illető azóta nem birkózik, hanem botra támaszkodva jár.

Szigonyos Pityut mindenki nagyon szereti. Egyetlen szenvedélyét róják fel hibájául, mégpedig azt, hogy állandóan sakkozni szeretne. Egy sakkparti kedvéért mindent és mindenkit feláldoz. Az újságokból kivágja a sakkfeladványokat, és az állandóan magával cipelt sakktáblán megfejti őket. Kitűnő sakkozónak tartja magát, és szélteiben-hosszában meséli, hogy ez a tudomány egy ízben már megmentette az életét. Ez akkor történt, amikor Lila Ibrahim, az ismert félvér rabló valamelyik régi elszámolási differenciából kifolyólag késsel támadta meg az éppen egyedül sakkoztató Pityut, a Szigonyos azonban nem jött zavarba, felpattant a helyéről, és egy jól irányzott bástyával kiütötte Ibrahim fél szemét.

Amikor Bobby Calaghan belépett a Rinocérosz vendéglőbe, a helyiségben alig néhányan lézengtek. Ragyás vagy Szép Ágoston az italtáblák mögött állt, és éppen azzal volt elfoglalva, hogy hüvelyk- és mutatóujjával kivegyen néhány legyet a frissen csapolt sörből. Bobby a pulthoz lépett, és tisztességtudóan köszönt:

– Jó estét!

– Ehhez semmi közöm! – így Szép Ágoston.

– Tudniillik köszöntem! – magyarázta Bobby, aki az ilyesmiben pedáns volt.

– Arra feleltem! Azért mondtam, hogy ahhoz semmi közöm. Itt mindenki azt tesz, amit akar. De semmi közöm a vendégek szeszélyeihez. Ha magának az a szenvedélye, hogy köszöngessen, ebben senki sem fogja megakadályozni.

– És magát talán akadályozza valaki abban, hogy visszaköszönjön?

– Hogyne! A neveltetésem!

– Az más! Pedig higgye el, az udvariasság szép dolog.

– Igen, olvastam már róla. Mivel azonban szerintem magának viszont az olvasmányaimhoz nincs köze, jobb lesz, ha nem folytatjuk ezt a hülye beszélgetést.

– Maga is csak addig lesz ilyen modortalan – vélte Bobby –, amíg egyszer ki nem hoz a sodrából valakit, és jól szájon nem vágom!

Ragyás vagy Szép Ágoston tulajdonképpen csak most tekintett fel, hogy szemügyre vegye ezt a vakmerő fiatalembert. Szemléje eredményével, úgy látszik, meg volt elégedve,

mert bólintott, elővette a bicskáját és kinyitotta. Eléggyé gyors és gyakorlott mozdulattal tette ezt, annál jobban meglepődött tehát, amikor a derűs arcú, monoklis, mosolygó szemű Bobby kissé előredőlt, bal kezével a pultra támaszkodott, a jobb kezével pedig úgy pofon ütötte Ragyás vagy Szép Ágostont, hogy a tulajdonos estében magára rántott egy háromliteres üveg áízspálinkát.

Bobby várt néhány pillanatig, aztán érdeklődve kérdezte a feltápászkodó Ágostontól.

– Folytatjuk?

– Sajnos nem áll módomban – felelte a kocsmáros –, mert rám ömlött ez az átkozott pálinka, és teljesen ragadok.

– Tudomásom szerint az áízspálinka nem ragad.

– De az enyém igen!

– Miért?

– Mert hamisítom! Cukorral és szalicillel! A pofon azonban mesteri volt, ezt el kell ismernem. Uram, én világeletemben elismertem a tehetséget! Egy ilyen pofon már nem is sértés, hanem megtiszteltetés! Becsületszavamra mondom, szinte sajnálom megmosni az arcomat utána, de kénytelen vagyok, mert...

– Mert ragad! Tudom. A hamisított pálinkától.

– Úgy van! – felelte a kocsmáros, miközben arcát és fejét mosta. – És most mivel lehetek szolgálatára uraságodnak?

– A Szigonyos Pityut keresem!

– A különteremben van. Sakkozik – bökött hátrafelé víztől csöpögő ujjával.

– Hát nincs egyedül?

– De igen. Egyedül sakkozik. De azért nyugodtan bemehet, mert ettől eltekintve úgyszólván normális.

Szigonyos Pityu felderült, mikor meglátta a különterembe belépő Bobbyt. Öblös hangjától visszhangzott a három méter hosszú, két méter széles, egy nagy iksz-lábú asztallal, valamint két iksz-lábú lócával berendezett különterem.

– Csak egy pillanatig várj, azonnal üdvözöllek! Előbb azonban lépnem kell, mert most én jövök.

– Erős az ellenfeled? – kérdezte Bobby azon a hangon, amivel a jóindulatú ideg orvos érdeklődik a lavórban horgászó elmebetegtől, hogy fogott-e halat?

– Hülye! – felelte Szigonyos Pityu, azon a hangon, amivel a rosszindulatú elmebeteg reagál az orvos kérdésére. – Hát nem látod, hogy egyedül sakkozom?

– De igen! – sietett a válasszal Bobby. – Mindamellet csak folytasd. Ez gyógyítható.

Szigonyos Pityu láthatóan erős szellemi munkába mélyedt. Lépett még néhányat, aztán egyszerre türelmetlen mozdulatot tett, és egy legyintéssel felborította a figurákat.

– Feladom! – mondta és komor hangon, magyarázóan hozzátette: – Ma sehogy se bírok magammal!

– Ha elmúlt a rohamod – kérte csendesen Bobby –, akkor talán beszélgezzünk egy kicsit.

– Azonnal beszélgetünk! – biztatta Szigonyos Pityu, aki tele volt előítélettel és társadalmi szabállyal. – Előbb azonban üdvözöllek! Az imént ugyanis ezt a sakkozás miatt elmulasztottam, és most pótolnom kell.

Ezzel felugrott, kitárta a karját, és meglepett hangon mondta:

– Nini, Bobby! Te vagy az? Hát te hogy kerülsz ide, ahol csak a jómadár jár?

– Nagy baj van! – mondta Bobby. – Azért jöttem.

– Egészen komoly nagy baj?!!! Hát ide hallgass! Elbűjtathatlak, de figyelmeztetlek, hogy ha a rendőrségen megvan a személyleírásod, akkor nem garantálok semmit. Az idevalósi detektíveknek mostanában átkozottul jó a memóriájuk.

Beszéd közben gépiesen ismét felállította a sakkfigurákat, és játszani kezdett.

– Féltreértettél! – magyarázta Bobby. – Nem az a baj, hogy a rendőrség keres.

– Szerinted az nem baj, ha a rendőrség keres? Bár én mondhatnám ezt el magamról. Nem szabad ennyire könnyen venni a dolgokat.

– De érts meg, engem nem keres a rendőrség!

-- Légy nyugodt! Majd ha kiderül az egész, akkor keresni fognak!... Azt hiszem, számárságot csináltam, hogy vezérgyalog-megnyitással kezdtem!

– Ne sakkozz folyton, hanem figyelj ide! Nem tettem semmi olyat, ami miatt a rendőrség keresne.

– Miért? Beteg vagy?!...

– Nem vagyok beteg! Már mondtam, hogy nem az a baj, amire te gondolsz! Egészen más baj van!

– Baj van, baj van! – ismételte kissé éneklő hangon Szigonyos Pityu. – Baj van, ha én futóval lépek, mert akkor az ellenfél kiüti a lovamat.

– Magad vagy a ló, és én ütlek ki a következő pillanatban! – kiabálta türelmetlenül Bobby. – Hajlandó vagy idefigyelni, vagy felborítsam azt a sakktáblát?

Szigonyos Pityu előbb Bobbyra, aztán a táblára nézett, és gondterhelten énekelte:

Elveszem a futót, ez a tervem!

Csak nem tudom, merjem vagy ne merjem!

E megoldás nem biztos, csak félig,

Mert akkor ő a bástyával lépik!...

Bobby szó nélkül a zsebébe nyúlt, elővett egy beretvát és kitette az asztalra. Szigonyos Pityu futó pillantást vetett az éles szerszáma, aztán szintén a zsebébe nyúlt, és maga elé tett egy kis, ólmos végű bunkót.

– Most te jössz! – mondta.

– Hát itt hiába minden! – mérgelődött Bobby. – Veled nem lehet beszélni!

– Dehogynem! – biztatta Pityu. – Hogyne lehetne. Ha én sakkozom is, azért te beszélhetsz. Tudok figyelni, csináltam én már szimultán játszmákat is.

Bobby sokat sakkozott már életében. Tudta, hogy a komoly játékosok mind szórakozott emberek, akik a játszmaára összpontosítva minden figyelmüket, egészen öntudatlanul dúdolják a legképtelenebb ostobaságokat. Most azonban kővé meredve figyelte, hogy barátja, kezébe véve egy parasztot, a következőket dünyögi elgondolkozva:

Csak, csak, csak,

Az a baj, hogy sakk, sakk, sakk!

Körösztyanyám tanácsolta régen,

Hogy a lóval ne lépjek, csak srégen.

Amikor a dalt befejezte, lépett egyet a lóval, minden valószínűség szerint srégen, tiszteletre méltó körösztyanya régebbi keletű utasítása szerint. Aztán nagy lélegzetet vett, mint aki komoly akadályon jutott túl, és Bobbyra nézett.

– Ez mesteri lépés volt, öregem! Ezután pihenni illik egy keveset! Most mondd meg gyorsan, hogy mi a baj?

– Hát kérlek, ide hallgass! – kezdte Bobby és előrehajolt. – Egészen különleges bolond dolog esett meg velem...

Igyekezett, hogy kimerítően és érthetően mondjon el mindent. Szigonyos Pityu látszólag figyelmesen hallgatta, időnként azonban a tábla felé fordult és lépett egyet, miközben a nagymamájáról dúdolt egy fülbemászó kis dalt, amely szerint az idős hölgy a királynővel való felesleges cselvetések elkerülésére intette meggondolatlanul sakkozó unokáját...

Hogyan került ide Bobby?

Még emlékezhethetünk rá, hogy az alumínium fazekat rohamsisak gyanánt használó, kedves és szőke Aline Duncan magára hagyta, és levitte a gyerekeket a hajófenékbe.

Arra is emlékezhethetünk, hogy Bobby, felhasználva a magányt, gondolkozni kezdett a legsürgetőbb tennivalóin.

Később elunta a magányt, felállt a kötélcsomóról, amelyen előzőleg helyet foglalt, és sétálgatni kezdett a fedélzeten. E séta folyamán betévedt a kormányos fülkéjébe, és ott szórakozottan nézelődni kezdett. Mivel a fülke szűk volt, Bobby időnként beütötte térdét egy, a székre helyezett, úgynevezett hajósládába, ami nyilván a kormányosé volt, abban tartotta kisebb-nagyobb tárgyait. Amikor harmadszor is nekiütötte a térdét, két dolog történt: Bobby elkáromkodta magát, a láda pedig a földre esett.

Bobby erre újra elkáromkodta magát. Erre minden oka megvolt, mert a láda estében kinyílt, és tartalma kiborult a földre. Most szedegetheti!

Féltérde ereszkedett, és hozzálátott, hogy minden visszakerüljön a helyére. Visszatett egy zsilett-készletet, egy fél szál kolbászt, egy lengén öltözött hölgy fényképét, egy nagy tollszárat toll nélkül, egy tintásüveget tinta nélkül, egy mosodai számlát, egy lepréselt virágot, egy női harisnyakötőt, egy félig elragott szivart és néhány papírszeletet. Az egyiket szórakozottan a kezébe vette, és egy pillantást vetett rá. Rémülten felegyenesedett.

A papírszeleten ugyanis ez állt:

„Idefigyelj Bill! Ha a kapitány és két társad elhagyta a hajót, kormányozd a Delfin-mamát az északi kikötőbe. Mi idejében ott leszünk. Nem is szállunk partra a gyerekekkel, hanem elvisszük arra a rejtékhelyre, amelyet már kiszemeltem. A többit bízd rám. Okvetlenül úgy intézd a dolgot, hogy téged hagyjanak örnek a hajón. Ezt a cédulát azonnal semmisítsd meg!

Diamant Oktáv.”

Bobby lassan, szótagolva olvasta a levelet, és érezte, hogy a verejték kiüt a homlokán...

Most már sok mindent értett. Megértette elsősorban azt, hogy Diamant Oktáv, akit utoljára Amerikában látott, most váratlanul itt bukkant fel Libreville-ben. Még véletlennek is tűzött lett volna, ha egyenesen idejön, csak azért, hogy őt váratlan rajtaütéssel nyakon csípje. Megértette azt is, hogy őrség nélkül találta a hajót. Nem kétséges, hogy az örként hátrahagyott matróz, ez a bizonyos Bill, a Diamant Oktávval való találkára sietett. A hírhedt gengszter, akinek mindenféle hírszerzői voltak, nyilván értesült az előkelő családok gyermekeinek nyaraltatási akciójáról, és azért jött át Afrikába, hogy lebonyolítsa minden idők legnagyobb gyermekrablását.

Ilyen még csakugyan nem volt. Az úgynevezett kid-napperek legfeljebb egy-két gyermeket raboltak eleddig egyszerre. Az azonban példátlan, hogy egyszerre rabolják el negyven előkelő és jól szituált apa csemetéjét, a majdani kellemes váltságdíj reményében. Ha ez sikerül Diamant Oktávnak, akkor minden további nélkül milliomos lesz.

Még szerencse, hogy Bill, a matróz nem járt el pontosan Diamant Oktáv utasítása értelmében, mert noha elintézte, hogy őt hagyják örnek, és noha valóban elment a találkára, a cédulát mégsem semmisítette meg. Az ilyesmi természet dolga. Aki félig elragott szivart, kifizetett mosodaszámlát, régi számológépcédulákat és más hasonló felesleges kacatot is eltesz a hajós ládája, az nehezen tudja elhatározni magát ilyen fontos írásos utasítás megsemmisítésére. Ennek a rossz szokásnak köszönhető, hogy Bobby most mindent tud.

Visszatette a levelet a ládába, kilépett a kormányos fülkéjéből, és ismét töprengeni kezdett.

Most sokkal több gondolkoznivalója volt, mint az előbb. Akkor még legfeljebb azon törte a fejét, hogyan okozzon minél kevesebb kellemetlenséget a negyven lurkónak és ennek a kedves lánynak, akinek a szőke haján olyan kellemesen hatott az élénkzöld színű spenót. Most azonban már más a helyzet. Most már azon kell törnie a fejét, ha maradt még benne egy parányi becsület vagy kötelességtudás, hogy hogyan mentse meg a gyerekeket és a lányt az őket fenyegető veszélytől.

Ez nem könnyű dolog!... Ha most közli Aline-nel, hogy milyen veszedelemben vannak, a leány halálra rémül, aminek semmi értelme. Esetleg olyat tesz, ami logikátlan és helyrehozhatatlan, tehát tipikusan női megnyilvánulás. Ha félreteszi a saját szempontjából fontos óvatosságot, és partra fut a Delfin-mamával, nem törődve, illetve szembenézve Diamant Oktáv bosszújával, ez esetben a gyerekeket egyenesen a gengszter karmai közé szállítja.

Mi tehát itt a teendő?

Az okos az volna, ha visszavinné a hajót és a gyerekeket Spanyol-Guineába, ahonnan útnak indították őket. Ez alig hat órai hajóút, de sajnos mégis lehetetlen. Először is nem ért annyira a hajózáshoz, hogy simán és veszély nélkül megtehesse az utat. Az itteni szelek sem elegendőek ahhoz, hogy ezeknek a ványadt vitorláknak a segítségével olyan távolságra röptessék a kis, zömök testű Delfin-mamát. Na jó, igaz, hogy ez gőzhajó, de hol van az a tapasztalatokban gazdag tengeri medve, aki egy gőzhajót egyedül elvezetne bárhová is. Ehhez legalább három ember kell. Három ember kell még az esetben is, ha a kedves és tettekre kész Aline-t felhasználja ehhez a munkához. Utóvégre annyi mégsem telik ki tőle, hogy egyszerre fűtse a gőzkazánt, fogja a kormányt, figyelje a zátonyokat és a hajó menetét szabályozó műszereket.

– Nem vághatom háromfelé önmagam! – morogta dühösen és szórakozottan. Közben hosszú ideig kísérletezett, hogy egy szál cigarettával meggyújtsa a rágógumiját, mikor azonban ez nem sikerült, a rágógumit ugyancsak szórakozott mozdulattal visszatette a zsebébe, noha még alig rágt a kicsit, a cigarettát pedig belegyűrte a gyufásdobozba.

Ekkor jutott eszébe Szigonyos Pityu. Ha az öreg tengeri foka esetleg éppen szabadlábon van, talán segítségére siethet. A tenger csöndes, remélhető, hogy egy-két órán belül nem történik semmi baj, és ha Szigonyos Pityu itt van a hajón, akkor egyszeriben megváltozik a helyzet. Szigonyos Pityu szakértelme az utolsó menedék. Még szerencse, hogy az előbb, amikor lehorgonyzott, vállon legyintette a mentőcsónak, mert így legalább tudomást szerzett erről a kellemes kis közlekedési eszköztől.

Kikeresett a zsebéből egy papírszeletet, és néhány sort írt rá:

„Kedves Aline! Hirtelen eszembe jutott, hogy eldugult pipámat rendbe kell hozatnom. Mivel e fontos szerszám nélkül nem vagyok ember, partra siettem a mentőcsónakkal. Ne ijedjen meg, várja be nyugodtan, míg visszatérek, és főleg ne tegyen kísérletet arra, hogy a vitorlák segítségével partra jusson. Ez különben is nehezen menne, mert leeresztettem a vasmacskát, és egyedül úgysem tudja felhúzni. Mindenben számíthat öreg barátjára, az óvatos és okos

Bobbyra.”

A cédulát némi habozás után a hajófenékbe vezető lejárati legfelső lépcsőjére rajzszögezte. Ezek után a csigaszerkezet segítségével leeresztette a mentőcsónakot, beült, és a sötétség leple alatt óvatosan a part felé evezett.

Így került Bobby Calaghan a Rinocérosz vendéglőbe, annak is a különtermébe, ott is Szigonyos Pityu asztalához.

Szigonyos Pityu figyelmesen hallgatta az elbeszélést, már amennyire ő sakkozás közben figyelmesen hallgathatott a játék keretein kívül eső dolgokat. Bobby lassanként megszokta, hogy időnként abba kell hagynia elbeszélését arra az időre, amíg Szigonyos Pityu a tábla fölé

hajolt, és némi töprengés után elénekelt a *Nőm azt mondta: kedves Dzsekk, szebb a sakknál egy szép sekk!*... kezdetű sakkindulót. Majd lépett egyet a futóval, leütött egy ellenséges parasztot, és e művelet után újra Bobby felé fordult.

– Csak folytasd, öregem! Ez nagyon érdekes azzal az alumíniumfazékkal! És mondd! Biztos vagy benne, hogy az egy spenótcsepp volt a hölgynek a haján? Nem lehet az, hogy például sárgarépa volt?

– Hogyhogy sárgarépa? – kérdezte dühösen Bobby.

– Passzírozva!

– Hol láttál te már zöld sárgarépát?

– Nem értek hozzá. Nem vagyok szakács.

– Hát akkor ne beszélj marhaságokat! Na, lépj már azzal az átkozott bástyával, mert folytatni akarom!

– Lépj már, lépj már! – morogta elégedetlenül Pityu. – Könnyű azt mondani!...

És dúdolni kezdett.

A básty, a básty

Viharsebesen tör az ellenen át.

A básty, a básty

Meghal, de megadni nem adja magát!

– Hagyd abba ezt a marhaságot! – szólt rá türelmetlenül Bobby. – Amiről te dalolsz, az nem básty, hanem gárda.

– Mi történt? – kérdezte rémülten Pityu.

– Nem történt semmi. Csak mondom, hogy a gárda az, amely a dal szerint viharsebesen tör az ellenen át.

– A gárda? – kérdezte morogva és szórakozottan Pityu. – Mi az, hogy gárda? Ilyen sakkfigurát nem ismerek.

– Ej! – legyintett Bobby türelmetlenül. – Te félrebeszélsz!

– Én beszélek félre? Te beszélsz félre. Hát hol hallottad te már azt, hogy egy sakkjátékos hosszú kombináció után kiütötte ellenfele futárját, és aztán a királynővel megtámadta a gárdát.

Bobby legyintett.

– Ez reménytelen! – sóhajtott. – Nagyon kérlek, lépj már, mert kevés az időm, és mondanivalóm fontosabb részét még nem is említettem.

– Na, csak említsd öregem! – mondta jóindulatúan Pityu. – Türelmesen hallgatom.

Bobby folytatta a történetet. Amikor Diamant Oktávhoz és a tervbe vett fantasztikus méretű gyermekrablási tervhez érkezett, örömmel tapasztalta, hogy Szigonyos Pityu kedve egyszeribe elment a sakkozástól. Sikerült felkeltenie az érdeklődését. Ideges mozdulattal felborította a sakkfigurákat, és a dühtől elvörösödve, rekedten mondta:

– Meséld csak, öregem, gyorsan! Ilyen példátlan disznóságot még nem is hallottam!

Bobby elmondott mindent. Örömmel figyelte, hogy a Szigonyos egyre dühösebb lesz, mert tudta, hogy most már nem kell egyedül küzdenie. A felháborodott Pityu okvetlenül melléje áll.

– Hát tudod! – mondta a Szigonyos, mikor Bobby elhallgatott – Én nem vagyok valami szemérmes fickó, és sok mindenfélét csináltam már, amitől a legszelídebb rendőrtisztviselők is megcsóválták a fejüket. De a gyermekrablás a legnagyobb becsstelenség a világon! Hogy akadjanak bitangok, akik elhurcoljanak ártatlan gyerekeket, és ezzel pénzt préseljenek ki halálra rémült, aggódó szülők erszényéből... Hát tudod... az ilyen frátereket legszívesebben ágyúba tölteném és kilőném!

– Mindjárt gondoltam, hogy egy véleményünk van a dologról – lelkesedett Bobby. Eszerint számíthatok arra, hogy segítségemre leszel?

– Természetesen! Az ilyen csibészek ellen mindig szívesen harcolok. Meg aztán, tudod, ártatlan gyerekek élete forog kockán. Ha az ember öregszik, egyre többet gondol arra, hogy eljön az idő, amikor odafenn a Legfelsőbb Bíróság elé kell állnia. Esetleg előfordulhat, hogy szükségem lesz erre az enyhítő körülményre. – Elmosolyodott, és ettől a mosolytól egyszerre gyermekivé válva hozzátette: – Képzeld, esetleg kiderülhet a végén... hogy odafent majd... emiatt... felmentenek!...

– Még az is megtörténhet! – nyugtatta meg Bobby. – Mindenesetre derék dolog tőled, hogy vállalkozol rá. Biztosan tisztában vagy vele, hogy ez a dolog komoly életveszéllyel jár.

– Életveszedelemmel! Igen! – erősített rá Pityu. – De hát egy ilyen gengszternek számolnia kell ám azzal, hogy otthagyja a fogát!

– Úgy értem, hogy rád nézve járhat életveszedelemmel! Diamant Oktávot nem félted!

– Engem se félt! – felelte gőgösen Pityu. – És különben is, mi történhet? A magamfajta vén bűnösnek nem is lehetne szebb halála, mint hogy a kisddek védelmében essen el!... Mehetünk!

– Mindjárt! – felelte Bobby. – Egy másodperc! Előbb adj egy tanácsot!

– Szívesen! Mi van?

– Még nem mehetek a hajóra!

– Miért?

– Mert további részleteket kell megtudnom Diamant Oktáv terveiről. Igaz ugyan, hogy az előbb halálra üldözött, és igaz az is, hogy én ez üldözés elől vadul menekültem, de az más volt. Ha nincs nagyobb baj, akkor az ember szívesen tesz kísérletet, hogy megvédje a saját életét. Most azonban más a helyzet. Annak a negyven srácnak az élete mégiscsak fontosabb, mint az enyém. Nem is szólva a lányról, aki alapjában véve egészen izé... hiszen érted?

– Hiszen értem! – felelte Szigonyos Pityu. – Én is voltam fiatal.

– Mit akarsz ezzel mondani, hogy te is voltál fiatal? Mit jelent ez?

– Mit jelent?... Ez esetben azt jelenti, hogy marha! Na mindegy! Tehát mik a terveid?

– Már mondtam. Utána kell járnom, hogy mit művel és miben sántikál Diamant Oktáv, még azt is kockáztatva, hogy esetleg belém ereszt néhány golyót. Mindenesetre tartsd vissza egyelőre könnyeidet, mert korai halálom nem bizonyos. Lehetőleg vigyázni fogok a bőrömrre.

– Na és milyen tanáccsal szolgálhatok én?

– Azzal, hogy beavassunk-e még másokat is ebbe a dologba. Attól félek, hogy ketten kevesen leszünk hozzá. És ha az a véleményed, hogy igenis kell még két-három ember, akkor mondd meg, hogy kik legyenek azok!

Szigonyos Pityu a szakállába mélyesztette ujjait és töprengett. Aztán vállat vont:

– Hát nézd! Utóvégre nem ártana, ha volna velünk még két-három pofa... Persze egészen megbízható mukik, olyanok, akik korrektek és becsületesek. Nekem vannak is ilyen ismerőseim, sajnos azonban e pillanatban valamennyien börtönbüntetésüket töltik. Remekül tudnám például használni a Katáng Kamillt, vagy a Nyakigököl Cicvareket... Pompás mandro a Cápa Alajos is...de, mondom, e pillanatban kényszerpihenőre kárhoztatva sínylődnek négy fal között!... Más pedig nincs ebben az átkozott városban, akiben feltétlenül megbízhatunk!

Bobby bólintott.

– Hát akkor nem marad más hátra, mint hogy te most szépen, egyedül felmenj a hajóra. Udvariasan és jólnevelten bemutatkozol Aline-nek, és megmondod, hogy nekem sürgős dolgom akadt, mert egy unokahúgom érkezett Rio de Janerióból, és meg kell mutatnom neki a várost.

– Éjszaka?

– Természetesen! Húgom ugyanis éjjeliőrnek akarja átképezni magát, és így meg kell szoknia a sötétséget.

– Ragaszkodol ahhoz, hogy ezt a baromságot elmondjam a lánynak?

– Nem! – felelte nagylelkűen Bobby. – Hazudj neki, amit akarsz! Csak azt ne áruld el, hogy milyen veszedelemben vannak.

– Jó, jó, csak ne adj nekem utasítást! Magamtól is tudom, hogy kell egy hölgygel bánni! Ökör!... Ő akar engem jó modorra tanítani!

– A móló utolsó pillére mögött megtalálod azt a mentőcsónakot, amivel partra jöttem. Mivel az utolsó félórában nem járhattál arra, tehát biztos, hogy a csónakot nem lopták el.

– Ez megint egyike volt könnyen félreérthető, piszok célzásaidnak! De nem sértődöm meg, mert fontosabb dolgok is vannak.

– Na látod! Hát akkor menj a hajóra és várj be engem! Mindenesetre készülj el, hogy nagy verekedés lesz.

– Kérlek! – mondta sértődötten a Szigonyos. – Ahhoz nem is kell a hajóra menni! Itt is elkezdhetjük.

És feltúrta a kabátja ujját.

– Ló úr! Nem így gondoltam! Nem egymással fogunk verekedni! Diamant Oktávval és az embereivel.

– Kérlek... – felelte Pityu. – Csak jelezni akartam, hogy a veled való verekedés elől sem térek ki! Most írd le pontosan, hogy hol hagytad a hajót!

Bobby újra elmagyarázott mindent, és mire végzett, a Szigonyos teljesen felkészült az útra. Ez abból állt, hogy begombolta a kabátját, zsebre vágta az ólmos fejű kis bunkót, elhelyezett a belső zsebében egy konyhakést, megszorította jobb keze csuklóján a széles bőrszíjat, amelyet rendszerint nehéz munkát végző egyének, de főleg rakodómunkások hordanak, hóna alá kapta a sakktáblát, és Bobbyra nézett.

– Hát akkor megyek is! Szervusz!

IV. fejezet

Diamant Oktáv fogcsikorgatva abbahagyta a vadászatot. Embereihez fordult.

– Visszamegyünk a Két Szeszélyes Borjúfókába. Ez a bitang átkozottul áthúzta a számításainkat.

– Mit gondolsz, főnök – kérdezte egy hosszú, rettenetesen sovány, fekete fiatalember, akit gengszterkörökben valami megmagyarázhatatlan okból Háromkezű Connornak neveztek –, lehet abból valamire következtetni, hogy a fickó pont arra a hajóra menekült?

– Semmi! – felelte rosszkedvűen Diamant. – Ez csak véletlen! Pont az a hajó volt a kikötőben, elhagyatott volt, mi kergettük, hát felszaladt rá. Ennyi az egész! Gyerünk a Borjúfókába, mert Bill, a kormányos biztosan vár már bennünket. Vele majd megbeszéljük, hogy mit tehetünk.

Közben már a Két Szeszélyes Borjúfóka felé baktattak.

– És Tex Malahida? – kérdezte egy kis köpcös gengszter, akit Guruló Richárdnak hívtak a kövérsége miatt.

Malahida?... Ez a név még jobban elkedvetlenítette Diamant Oktávot. Tex Malahida a nagy konkurens. New Yorkban annakidején csak az a vállalkozása sikerült Diamant Oktávnak, amibe nem szólt bele Malahida. Régi ellenségek voltak, és megfojtották volna egymást egy kávéskanálnyi vízben. Tex Malahida sokkal nagyvonalúbb gengszter volt, s az emberei is különbeknek bizonyultak Oktáv embereinél. Mindenfelé kémei voltak, és e kémek közreműködésével a nagy Tex értesült Diamant minden üzleti tervéről és elgondolásáról.

Erről a mostaniról is. Sajnos. Szerencsére minden valószínűség szerint sikerült kijátszani az éberségét és megelőzni az afrikai útban.

– Malahida! – felelte Oktáv a Guruló Richárd kérdésére. – Az a gazember nem érkezett meg. Minden hajót figyeltettem! Efelől teljesen nyugodtak lehetettek. Életünk legnagyobb üzletét nem fogja kicsavarni a kezemből! A srácokat mi csípjük el!... – kissé indignálódva, mérges morgással tette hozzá: – Malahida!... Végre bebizonyítom, hogy túljárok az eszén!...

Egy pillanatra lemaradt a többiektől, mert egy fehér vászonruhás, széles karimájú kalapot viselő, csizmás férfi, cigarettával a kezében egy kis tüzet kért égő szivarjáról. A cigaretta felparázslott a sötétben, és Diamant Oktáv bénult rémülettel nézett a pillanatra megvilágított, sebhelyes, ritkás bajszú arcba.

A tüzet kérő egyén Tex Malahida volt!...

Itt, Afrikában ritkán villámlik az ég. Diamant Oktáv azonban úgy érezte, hogy most belesújtott a villám. Csak állt és nézte a nagy konkurenst, aki egész pályafutása alatt állandóan keresztezte az útját, és elvitte orra elől a legkiadósabb üzleteket. És aki elől sohasem tudott úgy meglőgni, hogy az ne érje utol.

És Tex Malahida kihúzta roppant termetét. Ott állt elegáns fehér ruhájában, mint a világ legjobb célpontja. Cigarettazott és nevetett.

– Repülőgép is van a világon Diamant! – mondta halkan és udvariasan. – Sokat röhögtem tegnap, amikor láttam, hogy figyeltetted az érkező hajókat!... Akkor már órák óta Libreville-ben voltam!... Mit nyúlkálsz a géppisztolyod felé, öregem?... Azt hiszed, hogy megijedek?... Te most nem mersz engem lelőni!...

– Miért ne mernélek? – kérdezte gyerekes daccal a hangjában Diamant Oktáv.

– Mert akkor az emberek megtudják, hogy itt van a Malahida-banda, és esetleg szétszaladnak!

– Az én embereim nem gyávák! Felvesszük veled a küzdelmet!

– Nem gyávák, de ha lehet, ők is csak igyekeznek megkímélni az életüket! Ismerlek, Diamant!... Amíg lehet, te titkolni fogod, hogy megérkeztem!

Diamant a fogát csikorgatta. Ez a gazember pontosan ismeri az észjárását. Tudja, hogy az embereit ez az egy dolog tudja elkedvetleníteni. Ez. A Malahida megérkezése.

– Egyszer mégiscsak leszámolunk, Malahida! – sziszegte.

– Megijesztesz!... De azért nem veszttem el a reményt. Talán az utolsó pillanatban megjelenik a színen Bobby Calaghan, mielőtt rostává lőnél!... Ő majd kisegít a zavaromból. Megfenyeget téged egy doboz eperkonzervvel, vagy fejbecsap egy írógéppel, és én megmenekültem!...

Rekedten nevetett. Diamant Oktáv keze ökölbe szorult. Szeretett volna nekiugrani ennek a gúnyolódó disznónak, és szétzúzni a sok bokszolástól már így is eléggé beláptított orrát.

Ekkor azonban egyik embere, a Füttyös Dávid hátraszólt.

– Mi az, főnök? Hol maradsz? Valami baj van?

– Nem, semmi! – sietett a válasszal Diamant. – Volt valami megbeszélésem... ezzel a... izével... pasassal!... Megyek már!...

Tex Malahida érezte, hogy ez veszélyes pillanat volt. Még mindig szorította kabátja zsebében a revolvert, amelyet megmarkolt, mikor a Füttyös Dávid hátraszólt. Itt most baj lehetett volna. Eléggé kihozta a sodrából Diamant Oktávot ahhoz, hogy egy gengszter félretegye az embereivel szemben szükséges óvatosságot, és elárulja a jelenlétét.

Oktáv azonban, úgy látszik, megőrizte higgadtságát. Nem könnyelműsködött. Az is átvillant az agyán, hogy ő ezúttal többet tud, mint Malahida. Ő tudja, hogy miért tűnt el a hajó egy órával ezelőtt, gyerekestől együtt a kikötőből. És hogy hová tűnt!... Ez az alak pedig nem tudja! Ebből az előnyből sok hasznot húzhat.

Nem. Semmi esetre sem tudhatja. Bobby üldözése alatt senki sem volt a kikötőben. Még csak a közelében sem. Észrevette volna. Hát akkor a leghelyesebb lesz, ha elteszi ezt a sérelmet is a többi közé, arra az időre, amikor végre elérkezik a bosszú órája.

A Két Szeszélyes Borjúfőka elé értek. Senki sem beszélt. Diamant Oktáv azért hallgatott, mert rosszkedvű volt, a többiek pedig azért hallgattak, mert tudták, hogy ha Diamant Oktáv rosszkedvű, akkor nem tanácsos mindenféle üres beszéddel ingerelni.

Mielőtt beléptek volna, a főnök végre megszólalt:

– Egy... bizonyos kellemetlen... hírt kaptam, amiről egyelőre nem óhajtok nektek bővebbet elárulni. Most minden attól függ, hogy mit végzünk ezzel a Bill nevű kormányossal, aki megígérte, hogy a kezünkre játssza a gyerekeket.

– Helyes! – felelte a Háromkezű Connor. – Akkor menjünk be! Szerintem Bill már régen itt van, és türelmetlenül vár bennünket. Miféle pasas?

– Roppant nagydarab, közel kétméteres tengeri medve. Olyan embernek ismerem, aki a rablógyilkosságtól sem ijed meg. Azt mondják, híres verekedő. Szóval mindenféle szempontból hasznos ember.

E közlés után, ki sem véve kezét a nadrágzsebéből, csak úgy a könyökével benyomta az ajtót és belépett. Egyenesen Lórikához, a szakállas pincérhez fordult.

– Ide hallgass Lórika! Ismersz egy Bill nevű hajókormányost? Nagydarab marha ember, és állítólag minden kikötő csapszékeiben hírhedtté tette már magát, mint életveszélyes verekedő.

Lórika bólintott.

– Ismerem! Verekedett az már itt is.

Diamant Oktáv körülnézett a helyiségben. Billt kereste, de nem látta sehol. Csupa ismeretlen ült az asztalok körül. Az egyik asztalnál kockáztak, és egy, az ajtónak háttal álló fiatalember vállát veregették, aki úgy látszik nagyobb tétet nyert meg e pillanatban, és most elégedetten ünnepeltette magát.

Bill azonban nem volt sehol. Diamant Oktáv türelmetlenül visszafordult Lórika, a világ egyetlen szakállas pincére felé.

– Ezt a Billt keresem! Nem járt itt ma este?

– De igen! – felelte Lórika. – Sőt, most is itt van.

Diamant Oktáv megint körülvillantotta szemét a helyiségben. Kezdett dühbe jönni.

– Lórika, én azt hiszem, kicsavarom a nyakadat! Egy ilyen életveszélyesen verekedő óriás nem egy gombostű, akit nem lehet megtalálni! Hát hol van?

– Menjen csak hátra, a terem végébe – felelte Lórika, és egy kis fésűvel nyugodtan fésülte a szakállát. – A villanyzongora mellett a sarokban fekszik.

– Fekszik? Mi baja?

– Részint félájult, részint sírógörcse van! – szolgált precíz felvilágosítással a pincér.

Diamant Oktáv még jobban elkedvetlenedett.

– Félájult és sírógörcse van?... És az ilyesmi mitől jön?

– Valaki pofonütötte! Gengszter úr, én becsületszavamra kijelentem, hogy még életemben nem láttam ekkora pofont. Szerintem még annak is kificamodott a karja, aki adta.

– Úgy, úgy! – morogta Diamant Oktáv. – És ki az, aki pofon ütötte ezt a Billt?

– Az a pasas ott! – mutatott Lórika a kockázok asztalánál álló fiatalemberre, aki nagyobb tétet sepert be az előbb, és ez alkalomból a vállát veregették.

A fiatalember e pillanatban megfordult. Diamant Oktávra vigyorgott, szemén megcsillant a monokli, amint bólintott, és megemelte félig leszakított karimájú girardi kalapját. Bobby Calaghan volt.

Mikor Aline Duncan megtalálta és elolvasta Bobby Calaghan kissé abnormálisan megfogalmazott írásos üzenetét, kissé kedvetlen lett. Mivel gondolkozó lény volt, azonnal boncolgatni kezdte elkedvetlenedése okát. Igen, hiszen tulajdonképpen logikus, hogy rosszul érzi magát a nyílt tengeren, a negyven gyerekkel a hajón és a nagy felelősséggel a vállán. Nem jó érzés, hogy az egyetlen férfi magára hagyta. Ez a dolog logikus része. De ez még nem minden. Jókedve nemcsak azért illant el. Be kellett vallania önmagának, hogy határozottan és szabályosan félti ezt a vidám, monoklis fickót, akinek látszólag több van egy kerékkel a fejében, mint kellene. Esetleg kevesebb. De kedves és igazán jóképű fiú, és főleg nagyon szórakoztató.

Egy csavargó! Tüstént megróttta magát azért, mert a kelleténél többet foglalkozik ezzel a Bobbyval. Igaz viszont, hogy nemcsak a szavaiból, hanem a viselkedéséből is megállapítható, hogy jó családból való fiú lehet, csak elzüllött kissé.

Vagy talán nem is züllött el. Csak lecsúszott. Vannak ilyenek, akik eldobják a polgári társadalom megbecsülését, mert kalandok felé űzi őket a vérük.

Kissé elpirult, amikor rajtakapta magát, hogy máris mentő körülményeket keres a fiú számára. Vagy talán önmaga számára keres mentő körülményeket annak igazolására, hogy ilyen sokat foglalkozik Bobbyval gondolatban?

De hol lehet? Micsoda örültség volt tőle, hogy a partra ment! Tisztára bolond. Előbb felmenekül a hajóra, kiviszi a gyerekekkel és övele együtt a nyílt tengerre, mert egy gengszter halálra üldözi, aztán kapja magát, kint hagyja a hajót, és ő maga visszamegy, esetleg egyenesen a gengszter karmai közé.

Az ilyen eszeveszett fickókat tébolydába kell zárni.

Hála istennek, teljes a szélcsend. A tenger nem hullámszik, a gyermekek álmát semmi sem zavarja. Mindamellett ez a Bobby jöhetne már. Hiszen ennek így úgy sincs értelme. Ha ő maga a partra mehetett, akkor miért nem vitte a hajót is? Utóvégre neki és a gyerekeknek nincs félnivalójuk. Ilyen bolond kalandja még sohasem volt. És amelletts társnője a parton megörülhet a félelemtől, hogy hová tűnt a hajó.

És Bobby nem jön!

Már legalább két órája, hogy elment.

Egészen halk csobbanásokat hallott. Felderült arccal szaladt a fedélzet korlátjához. A hajó lassan, békésen ingott, mint valami óriási bölcső. Lenézett, és a kikötői fények világosságában felfedezte a keskeny, hosszú mentőcsónakot.

Végre! Ez Bobby!

– Halló! – kiáltotta, nem túl hangosan, de úgy, hogy a csónakban ülő meghallhatta.

– Halló! – kiáltotta vissza a közeledő.

Aline megfigyelte, hogy most gyorsabban evez. A kis csónak valósággal repült a vízen. Még három-négy perc, és a hajó oldalához simul.

Aline kutatóan nézett le a korlát mellől. A csónakot most nem láthatta, mert a hajó teste árnyékot vetett rá. Hallotta, amint az érkező odakötözi a csónakot, és megindul felfelé.

Felérkezett. Néhány súlyos lépéssel a főárbocra erősített lámpa alá ért. Aline kimeredt szemmel nézte, és szája elé kapta a kezét, hogy ne sikoltson.

Nem Bobby Calaghan volt. Zömök, nagyon széles vállú, bikanyakú férfi állt előtte, akinek egész félelmetes megjelenését csak az enyhítette némileg vidámmá, hogy nem viselt bajuszt, de szakálla volt. Kidudorodó kabátzsebén észrevehető egy revolver körvonala. Belső zsebéből viszont egy konyhakés pengéje villan elő. De mit jelent az a sakktábla a hóna alatt?

Aline nem volt gyáva. Rövid idő alatt visszanyerte lelki egyensúlyát, nyugalmát és hangját. De ez a hang azért egy kissé megremegett, amikor megszólalt.

– Maga... kicsoda?... És mit akar?

No, most jön a jó modor! – gondolta magában a jövevény, és kihúzta termetét. – Amire az a szószátyár pasas ki akart engem oktatni!... Engem!... Mert én arra nagyon rászorulok!...

– Nem kell megijedni, kismagyság! – mondta, és mutatóját kopott matrózsapkájához emelte. – Jó kezekbe került a nagyság. Csak semmi begyulladás! Nincs itt semmi baj, mert itt van a szolgálatkész Szigonyos Pityu, aki ravasz, mint a róka, villámgyors, mint a gazella, erős, mint a gorilla és félelmetes, mint az oroszlán.

– Ha szabad kérem – kérte a lány, – lehetőleg ne említsen több állatot. Úgysem tudnám valamennyit megjegyezni.

– Kérem! Az állatokat beszüntettem! Megengedi, hogy pipára gyújtsak, vagy rokonszenvesebb magának, ha inkább bagódom?

– De kérem!... Nem óhajtok beleszólni, hogy melyik szenvedélyét elégítse ki! És különben sem tudom, hogy mi az a bagó...

– A bagó?... Hm... Hát hogy is magyarázzam meg?... Tudja maga, hogy mi az a rágógumi?

– Tudom! Olykor fogyasztom is!

– Nahát a bagó is ilyesmi! Csak bűdösebb, és köpködni kell tőle! Megkínálhatom egy fél pofára valóval?

– Nem! – szabadkozott rémülten Aline. – Én megmaradok a rágóguminál! Attól nem kell köpködni!

– Ízlés dolga! – felelte a Szigonyos, és csendben gratulált magának, hogy milyen pompásan megy a társalgás. Az a bolondos Bobby még tanácsokat adott neki, hogy hogyan viselkedjen egy úrinővel szemben. Neki! A Szigonyos Pityunak, aki több gyarmati harmonikaművésznőnek udvarolt már, jelentős eredménnyel!... Most hallgatná csak Bobby! Így kell szellemesen és könnyedén csevegni!...

– Izé!... – mondta előkelően és könnyed, elegáns mozdulattal, miközben csak úgy mellékesen és szórakozottan nekitámaszkodott a főárbocnak.

Nyomban feltápáskodott, és elégedetlenül állapította meg, hogy azért esett el, mert a főárboc árnyékának dült, és nem magának a komoly és tömör faoszlopnak.

Néhány sakkfigura esett ki a zsebéből, melyet gyorsan felkapkodott, és közben kissé sziszegve és könyökét tapogatva magyarázta a lánynak:

– Ezer bocsánat, tisztelt kismagyság, hogy ilyen marha módon elestem. Ez nem éppen komilfó viselkedés. Tudom! De nem tehetek róla. Hm... lám csak lám, a kis sakkfigurák kipotyogtak. Ugyebár?... Azért hordom a zsebemben őket, mert ha időnként nem egyedül játszom, hanem partnerral, és nem amatőr alapon, hanem pénzbe, akkor nemde csal az ember, s ehhez pótfigurák kellenek!... Bocsánat!...

És mint aki tudja az illetet, nem a fedélzetre köpött, hanem a korláton keresztül a tengerbe.

Aline nem tudta, hogy sírjon-e vagy nevéssen.

– Nézze, tisztelt... izé... úr!... Ej no, pedig mintha megmondta volna a nevét!...

– Voltam bátor! Nevem Szigonyos Pityu! Ez persze csak afféle rám aggatott név! A haverok kereszteltek így el!... Már hogy Szigonyosnak! A Pityu az saját!... De én már alig emlékszem rá, hogy valaha is másképp hívtak. Sőt, a rendőrségi izében... hm... arcképgalériában is ez a név szerepel a rovott múltamat felemlítő szövegben!...

– Kérem! Ha a rendőrségnek megfelel, én is beérem vele! Hát nézze, Pityu úr!... Mégis szeretném tudni, hogy mi járatban van itt!... Hogy minek köszönhetem szíves látogatását?...

– Köszönje, mondjuk, a szerencséjének! Én nagyon fontos személy vagyok itt!... Ismer egy Bobby Calaghan nevű fickót, aki első pillantásra futóbolondnak látszik?

– És nem az?

– Dehogynem! Hiszen azért látszik annak!

– Ismerem!... És mi az összefüggés az ön megjelenése és Bobby... illetve... Monsieur Calaghan között?

– Hát... hogy úgy mondjam... – kezdte könnyed csevegő formában és egy diplomata fölényes modorában Pityu. – A dolog, hogy úgy fejezzem ki magam... kvázi!

– Micsoda?

– Kvázi!...

– Mit akar ezzel mondani?

– Fogalmam sincs róla. De kitűnően hangzik! Kvázi! Ön nem tudja véletlenül, hogy mit jelent?

– Véletlenül tudom! – mosolygott a lány.

– Majd árulja el nekem is alkalomadtán! – elegáns mozdulattal átvette a jobb lábát a bal lába fölé, de patkós cipősarka beleakadt a nadrágjába és végighasította. – Hm... – morogta – egy kis malőr!... Még szerencse, nagysádkám, hogy hosszú alsónadrágot viselek! Igaz?

– Nagy szerencse! – felelte Aline kissé fagyosan, és Pityu megütődve figyelte ezt a hangváltozást. Mi az? Megbántotta valamivel? De, hát mit is mondott? Talán...

– Valami helytelent mondtam? – kérdezte gyanakodva. – Gondolja, hogy nem kellett volna az alsónadrágomat említeni? Csak azért mondtam, mivel a pantallóm szára elszakadt, és szerencsésnek tarthatjuk azt a tényt, hogy mégsem kell meztelen lábszárral járnom, így talán mégis társaságképesebb az ember! Ha az ember ugyebár az alsónadrágját említi...

– Nagyon kérem, kedves Szigonyos úr, ne említse többé az alsónadrágját. Ha feltétlenül ruhadarabról kell csevegni, akkor a legtöbb, ameddig elmehet, a sapkája.

– Szóval mégiscsak itt volt a hiba! Hát, ahogy akarja! Ne beszéljünk tovább az alsónadrágomról. Utóvégre tudom én, hogy hogyan kell úri társaságban viselkedni. Méghozzá könnyedén és szellemesen. Barátaim körében a könnyed és szellemes Szigonyosnak neveznek.

Elegánsan felhúzta a nadrágszárát és leült egy kötélcsomóra, a kötélcsomó azonban nem volt elég tömör, beroskadt a súlya alatt, és Pityu estében leverte lábáról a lányt is.

– Oppardon! Ez igazán kínos! Hadd segítsek talpra állni. Így ni! Megütötte magát?

– Eléggé! – ismerte el Aline.

– Hol?

– Hát... csak úgy... itt meg ott.

– De mégis?

– Kérem, ne feszegessük! Elégedjék meg azzal, hogy megütöttem magam!

– Mert ha esetleg a térdét ütötte meg, akkor borogatni kell. Nagyon szívesen a rendelkezésére állok.

– Nem a térdemet ütöttem meg! És ha esetleg mégis borogatni kell, biztosítom, hogy maga lesz az utolsó, akivel ezt a műveletet el fogom végeztetni!

Pityu megértette végre.

– Ajaj! – morogta kissé idegesen. – Úgy látszik, megint bakot lőttem. De utóvégre nem tudhattam pontosan, hogy hol ütötte meg magát. Mert ugyebár, ha az ember elesik...

– Ne feszegessük, kérem! Térjünk fölötte napirendre. Valamit kezdett beszélni arról, hogy Bobbynak köze van a maga megérkezéséhez.

No most!... – gondolta Pityu. – Most vigyázz, Szigonyos! Nem szabad megijeszteni a kis hölgyet.

– Hát az úgy volt, nagysádkám... – mondta könnyed, csevegő modorában, és egy ládára könyökölt, amely azonnal megbillent alatta, és vele együtt a fedélzet korlátjáig gurult. – Azt a keserves, könnybelábadt szemű...

– Ezt most gyorsan hagyja abba! – kiáltott ijedten a lány, akinek voltak bizonyos elképzelései elkeseredett matrózok káromkodási felkészültségéről.

– Nem kell megijedni! Csak azt akartam mondani...

– Ja, ne magyarázza! Tapasztaltam, hogy ilyenkor még csak ront a helyzeten! Beszéljen arról, hogy miért jött.

– Igen! Máris mondom. Hát az úgy volt, hogy az a marha Bobby felkeresett a Rinocérosz vendéglőben, amely igen kitűnő hely, nekem törzskávéházam, és pompás jamaikai rumot mérnek benne. Ivott már a nagysád jamaikai rumot a Rinocérosz vendéglőben?

– Ne vegye rossznéven, de még sehol sem ittam rumot!

– Pedig kitűnő ital. Aromája van. Igen, határozottan aromája van! – Boldogan érezte, hogy ismét könnyedén cseveg, abban az úri modorban, amelyet mindenki elvár tőle, aki értékelni tudja az előkelő stílust. – És különlegesen jó aromája van a Rinocérosz vendéglő rumjának. Ha egyszer partra szállhatunk, szívesen fizetek magának egy decit... De nem ezt akartam mondani! A Rinocérosz vendéglőben voltam tehát, ahol mindig szívesen időzöm, mert a kocsmáros pompás fickó és a vendégek is remek pofák. Mind pompás, gyakorlott verekedő, akikkel egyenesen élvezet pofozkodni egy kicsit. Nem is szólva a hölgyekről, akik igazán megízésítik az ember életét! Odajár például a Torpedóromboló Jeanette és a Kannibál Vanda. Mondhatom, remek nők! Nem is látszanak túlságosan kövéreknek, mégis közel vannak a száz kilóhoz. Nem akarom őket összehasonlítani nagysáddal, de...

– Maradjunk ebben! – szólt közbe kissé idegesen Aline.

– Miben?

– Hogy nem akar engem hozzájuk hasonlítani!

– Kérem! De azért higgye el, a Torpedóromboló Jeanette felejthetetlen élményt jelentett számomra. Nagy szerelem volt köztünk. Ennek sajnos néhány hónapja vége, mert megcsalt a bestia.

– Ej! – mondta kevés érdeklődéssel és némi részvéttel a lány. – Hát magát meg lehet csalni?

– Igen! Ezen magam is csodálkozom. És mégis megcsalt! Teljes erőből.

– Kivel?

– Egy dél-amerikai maramimba-zenekarral! Tudja, a nők néha szeszélyesek. De azért mégis kedvenc helyem a Rinocérosz vendéglő, és Bobby barátunk ott talált meg engem, amint javában sakkoztam. Tüstént leült az asztalomhoz, és diszkrétén, négyszemközt elmondott nekem egyet-mást.

– Hogy érti azt, hogy négyszemközt? – kérdezte a lány, aki szeretett mindennek a végére járni. – Ha egyszer sakkozott valakivel, akkor nem lehettek négyszemközt.

– Egyedül sakkoztam. Tudja, az embernek mindig csak önmaga a legjobb társaság. – Szivart vett elő és megkínálta a lányt is, aki azonban elhárította a kínálást.

– Egyedül sakkoztam, és mihelyt befejeztem a partit, végighallgattam Bobby mondanivalóját. Megkért, hogy jöjjek ide, a hajóra, mivel nem akarta, hogy maga egyedül legyen.

– Hát öneki mi dolga van?

– Izé... – Lázasan törte a fejét, hogy valami elfogadható magyarázatot adjon, de csak azok a bolondságok jutottak eszébe, amiket Bobby hordott össze, búcsúzásuk pillanatában. – Olyasmit mondott, hogy valami unokahúga érkezik, akinek meg kell mutatnia a város nevezetességeit.

– Éjjel?

– Érdekes, én is ezt kérdeztem tőle. De azt felelte, hogy az unokahúga éjjeliőri kurzusra jár, és meg kell szoknia a sötétséget.

– Női éjjeliőrrel még nem hallottam!

– Én sem!... – Kétségbeesetten törölgette izzadó homlokát egy női selyemblúzzal, amelyet szórakozottan előhúzott a zsebéből. – Az úgy volt, tudja, hogy a Bobby unokahúgának folytatnia kell papája mesterségét. A papa volt tudniillik eredetileg éjjeliőr. De meghalt. Nappal... – Kezdett összezavarodni. – Az éjjeliőrök kalandos életet élnek. A Bobby unokahúga tulajdonképpen tanítónőnek készül... de az áruházban, ahol eddig kiszolgált, váratlanul alkoholmérgezést kapott... és mire kikerült a fogházból...

– Mit fizet, ha ezt a mondatot nem kell befejeznie? – szakította félbe Aline.

– Szívesen adok egy frankot! – felelte hálásan a Szigonyos. – Kissé belezavarodtam.

– No, most mondja meg az igazat!

– Igenis, rendőrtanácsos úr!... De nagyon vigyáznom kell, hogy kíméletesen mondjam meg magának, mert Bobby az egyedüli ember egész Afrikában, aki még engem is meg tud verni. Olyan pofonjai vannak, hogy szerintem különórákon kellene tanítania a Harvard egyetemen.

– Ne beszéljünk Bobby pofonjairól.

– Igaza van! Jobb nem beszélni róluk. Mindamellett kénytelen vagyok elárulni magának, hogy mi a helyzet, mert sajnos a nagysádnak sokkal több esze van, mint kellene, és máris látja, hogy az unokahúgról előadott hülyeség nem éppen hihető...

– Hát akkor miért nem mondja már az igazat?

– Mondom már, biztos úr!... Csak azon töröm a fejem, hogy minél kíméletesebben adjam tudtára.

– Valami baj van?

– Rettenetes! Tiszta életveszély! Vegye tudomásul, hogy énám azért van itt szükség, mert matróz voltam, és értek a hajózáshoz!

– No, ha ért a hajózáshoz, akkor gyorsan vezesse partra ezt a hajót!

– Még csak az kellene! Hiszen mondom, hogy rettenetes baj van!... A mindenit! Hogy mondjam el ezt kíméletesen? Vegye tudomásul, hogy amennyiben rosszul jön ki a dolog, nemcsak maga kaphat tizenöt-húsz golyót... természetesen géppisztolyból, hanem ugyanennyit kaphatnak fejenként a klapcecek is!... No nézd, hogy megijedt!...

– Nem, nem! – suttozta vértelen szájjal Aline. – Tulajdonképpen nem is ijedtem meg olyan nagyon!... Hiszen alapjában véve elég tapintatosan közölte velem!... De azért most jól jönne egy korty abból a híres rumból, amit a Rinocérosz vendéglőben szolgálnak ki.

– No de kisnagyság!... Ez csak egy szavába kerül! Igazi úriember mindig készül arra, ha hölgytársaságba megy, hogy a dámákat esetleg meg kell kínálnia!... Parancsoljon!

Hátsó zsebéből elővett egy lapos üveget, lecsavarta a kupakját, és odaadta Aline-nek.

A lány ivott egy kortyot, köhögött tőle, de lassanként visszatért a szín az arcába.

– No, most folytassa! – mondta aztán Pityunak, és visszaadta az üveget, rémülten figyelve, hogy a matróz négy-öt hosszú kortyot húz a rumból.

– Hát igen!... zsebre vágta ismét az üveget, és magyarázóan hozzátette. – Mondom, ne ijedjen meg túlságosan, de bizonyos amerikai gengszterek neszét vették ennek a gyereknyaraltatási akciónak, amit egyébként nem csodálok, mert kegyedék elkövették azt a marhaságot... bocsánat az erőteljesebb szakkifejezésért... hogy hetekig cikkeztek róla a lapokban.

– Nem mi cikkeztünk róla! – védekezett Aline. – A cikkeket dr. Valentin íratta, mert ezzel akart reklámot csinálni libreville-i gyermekszanatóriumának.

– Majd alkalomadtán szájon vágjuk! – bölintott megértően Pityu, és könnyedén egy zsákra könyökölt, amely azonnal kirepedt, és kilószámra ömlött belőle a szemeskávé a hajó fedélzetére. – Na nézd csak, nézd csak!... Itt, úgy látszik, egy kis csempészés is készült! No

mindegy!... Az embernek gondolni kell a megélhetésére is! Tudom magamról. Régi aranyigazságom, hogy ne nézzük le a csempészeket, mert ezzel önmagunk ellen vétünk.

– Kérem!... Folytassa inkább azt a... szörnyűséget!... A gengszterekkel!

– Hát igen! Nem szívesen, de folytatom! Ez a Diamant Oktáv nevű közellenség szintén olvashatta dr. Valentin reklámcikkeit, amely miatt, mint említettem, alkalomadtán szájon vágom az illetőt... és elhatározta, hogy megszervezi minden idők legnagyobb gyermekrablását. Összejátszott ennek a hajónak a kormányosával, egy Bill nevű csirkefogóval, akit... mint azt még nem említettem... alkalomadtán legalább félórán keresztül ütlegetni fogok. Szerintem már az is csodaszzerű, hogy eddig még nem történt meg a katasztrófa. Ha Diamant Oktáv nem akar leszámolni Bobbyval, akivel egy elintézetlen lovagias ügye van, tehát, ha Bobby nem menekül fel a hajóra, és nem viszi ki a nyílt tengerre magukat, akkor a gyerekek már régen a gengszterek fogságában lennének, nem is szólva magáról, akinek szintén nem lenne valami irigylésre méltó helyzete, ahogy én Diamant Oktávot ismerem.

– Hát ez szörnyű! – suttogta Aline. – Hiszen akkor minden pillanatban megtámadhatnak bennünket.

– Ettől ne féljen! – nyugtatta meg Szigonyos. – Bobby elment, hogy Diamant Oktáv szemébe nézzen. Ha esedékes volna a támadás, akkor Bobby már itt lenne. Ismerem őt. Bobbyt nem lehet megelőzni. Legyőzni sem nagyon.

– Mit tehet egy ember egy gengszterbanda ellen? Különösen egy olyan ellen, amelyik géppisztolyokkal van felszerelve.

– Bobby azonban ésszel van felszerelve. Mindenképpen megnyugtathatom. Meg aztán én is itt vagyok. Hiszen azért küldött ide a barátom.

– Maga is csak egy ember!

– De milyen!... – Úrias könnyedséggel nekidőlt egy kifeszített kötélnek, amitől a fővitorla egészen megmagyarázhatatlan módon azonnal kettészakadt.

– Hm!... Kissé kellemetlen! De ez legyen a legnagyobb baj! A nagysád csak ne féljen semmit, biztosíthatom, hogy amíg Bobby vissza nem érkezik, semmiféle meglepetés nem érhet bennünket.

– Fel a kezekkel!

Villámgyorsan a hang irányába fordultak. Öt ember állt a hajó korlátjánál, géppisztollyal a hónuk alatt, és most lassan, de biztos léptekkel elindultak a lány és a matróz felé...

V. fejezet

Diamant Oktáv kidülledt szemmel nézte a girardikalapos, monoklis, vigyorgó Bobbyt. Annyira meglepődött ettől a váratlan találkozástól, hogy még az ilyen esetekben megszokott mozdulat is elmaradt, amellyel fegyvere után szokott nyúlni.

– Maga... te... itt vagy?!...

– Képzeld! – felelte Bobby. – Sokáig vártalak a hajón, és mivel nem jöttél, gondoltam, én kereslek fel, hogy szemtelenkedjem veled egy kicsit.

Diamant Oktávot egyenesen lesújtotta Bobby váratlan felbukkanása. Ez a fiatalember valószínűs sorscsapás volt a számára. Ahol megjelent, ott veszedelmes gengszter léteére okvetlenül vereséget szenvedett.

Öntudatlanul, szinte ösztönszerűen körülnézett, hogy nincs-e a közelben egy írógép. Ez a mozdulat nagy bizonytalanságot árult el, és Bobby érezte, hogy fölényben van.

– Hogy mertél ide jönni? – kérdezte Diamant Oktáv, és tisztán hallotta, hogy a felindulástól egészen rekedt a hangja.

Bobby közömbös mozdulattal levetette monokliját, megtörölgette selyem zsebkendőjével, amelyből igen kellemes női parfümillat áradt, visszatette a monoklit a szemére, egy cigarettát varázsolt elő a levegőből, valahonnan a gengszter feje mellől, feldobta a levegőbe, és mikor a cigaretta visszaesett, elkapta a szájával. Aztán pattintott egyet az ujjával, mire egészen érthetetlenül meggyulladt a cigaretta.

– Hát látod, Diamant, én ilyen kis ügyes vagyok. És erre az ügyességre építettem mindent, amikor idejöttem.

– Akármilyen ügyes vagy – sziszegte dühében elvörösödve a gengszter –, én mégiscsak elbánok veled! Utóvégre mindennek van határa!

– Csak a te türelmednek nincs! – felelte Bobby. – Hiszen, ha alaposan utánanézek a dolognak, én már annyi borsot törtem az orrod alá, hogy más tisztességes gondolkozású gengszter régen felkoncolt volna!... Oktáv... – mondta elérzékenyült hangon – kezdem azt hinni, hogy te szeretsz engem!

– A hóhér az, aki szeret téged!

– Ha engem a hóhér szeretne, akkor már rég megtette volna azt a szívességet, hogy felakasszon téged. De ne dévajkodjunk egymással!

Hirtelen Diamant Oktávhoz lépett, gyors mozdulattal a gengszter zsebébe nyúlt, és mikor visszahúzta a kezét, ebben a kézben egy pohár pálinka volt.

– Kedves egészségedre! – mondta, és a poharat Oktávra köszöntötte.

– A mindenit a bűvész fejednek! – csikorgatta a fogát Oktáv, akit még jobban bántott, hogy a Két Szeszélyes Borjúfóka közönségét nagyszerűen mulattatták ezek a mutatványok. Körülvillantotta szemét a tágas helyiségen, és be kellett látnia, hogy ez a közönség nem mindennapi. Roppant termetű rakodómunkások, belapított orrú és szétvert fülű néger, maláji és tamil profi bokszolók, alacsony, zömök és nagyon széles vállú dokkmunkások álltak széles körben, és elismerően tapsoltak minden mutatvány után. Diamant Oktáv kellően tudta értékelni ezeknek az embereknek a jelenlétét, és biztosra vette, hogy az itteni közönség nem nézné jó szemmel, ha előttük ölné meg Bobbyt. Ez a csirkefogó tudta, hogy mit csinál. Bűvészkedésével teljesen megszédítette a társaságot, amely szemmel láthatóan minden előzetes megbeszélés nélkül testőrségévé szegődött.

Legyűrte tehát haragját, intett a társainak, és elhelyezkedett egy asztal mellett.

– Gyere ide! – mondta Bobbynak. – Biztosan nem ok nélkül léptél be az oroszlánbarlangomba!

– Én semmit sem teszek ok nélkül! – Bobby széket húzott maga alá és leült. – Tárgyalni akarok veled.

– Gondolod, hogy van tárgyalnivalónk?

– Gondolom! Fegyverszünetet ajánlok.

– Van valami okom neked arra, hogy kíméljelek, akár egy percre is?

– Rengeteg! Elsősorban az, hogy rokonszenves, kedves fickó vagyok, de ha az ilyesmi iránt nincs érzéked, akkor mondok fontosabb okot is.

– Erre kíváncsi vagyok!

– Máris rátérek! Beszéljünk egyet-mást a gyermek-rablási tervedről.

Oktáv összevonta a szemöldökét.

– Tudsz róla?

– Kevés olyasmi van, amiről én nem tudok. Vagy azt hiszed, hogy privát úri szórakozásból vertem félholtra ezt a Bill nevű csirkefogót?

Oktáv nagyot nyelt. Intett a társainak, hogy ne kapkodjanak folyton a pisztolyaik után. Nyugalmat erőszakolt magára.

– Na, rendben van! Milyen megbeszélnivalónk lehet a gyermekrablással kapcsolatban?

– Egy ajánlatom van a számodra! Be akarok társulni!

– Te megvesztél! Csak nem képzeled, hogy társulni fogok a leghalálosabb ellenségemmel, ha erre nincs nyomós okom?

– Ha nincs nyomós okod, akkor nem is fogsz velem társulni. De van!

– Halljuk! Erre magam is kíváncsi vagyok!

– Egyszerűen az, hogy a hajót nem találod meg nélkülem! Még ha szereztetsz is járműveket, akkor sem kószálhatsz sokáig, hiszen az éjszaka folyamán nyélbe kell ütnöd a dolgot. Én a hajót kivittem a nyílt tengerre, és csak én tudom pontosan az irányt. Csak akkor koronázhatja siker a vállalkozásodat, ha veletek tartok! Néhány óra múlva pirkadni kezd. Megindul a hajóforgalom. Akkor pedig lemondhatsz az egésztől.

Oktáv fogcsikorgatva érezte, hogy ennek a fiatal csirkefogónak igaza van. Átkozottul keresztülhúzta a számítását. És amellet tudott még valamit. Azt, amit ez a fiatal, vakmerő bolond nem tudott. Azt, hogy neki nemcsak a közelgő pirkadat miatt kell sietnie, hanem azért is, mert ha sokáig késlekedik, akkor Tex Malahida megelőzheti.

Bobby hirtelen felállt.

– Nézd, én nem kényszerítelek! – Elővette az óráját, és egy pillantást vetett rá. – Adok neked három perc gondolkodási időt! Addig magatokra hagylak benneteket. Beszéljétek meg.

Máris hátat fordított, és az italtöltő felé indult. Diamant és az emberei mereven nézték a hátát, és szép elképzeléseik voltak arról, hogy hány golyót tudnának néhány másodperc alatt elhelyezni ebben a ruganyos, széles, könnyű mozgású testrészen.

Ez azonban e pillanatban lehetetlen volt. Olyan sokan voltak a kocsmában és valamennyien ennek a Calaghan-nek a pártján, hogy a legnagyobb örültség lett volna lövöldözést kezdeni. És hátha ki is lehet játszani a fiút.

Bobby időközben felhajtott egy pohár pálinkát, ide-oda sétált az italtöltő előtt, elővette a zsebkendőjét, megtörölgette a monokliját, aztán leejtette a zsebkendőt, és mikor lehajolt utána, így, meggörnyedve, gyorsan a pult mögé bújott. Még most sem egyenesedett ki, becsúszott a kocsmáros szobájába vezető ajtón, gyufát gyújtott a sötétben, és a telefonhoz ugrott. Feltárcsázta a rendőrséget.

– Halló! – mondta. – Azonnal küldjenek ki motorosokat a tengerre. A mólótól északnyugatra, körülbelül másfél kilométer távolságban egy parti gőzös vesztegel. A hajón negyven kisgyerek van, egy Aline Ducan nevű hölgy és egy Szigonyos Pityu nevű úriember felügyelete mellett. Diamant Oktáv, a gengszter és négy cinkosa társaságában néhány perc múlva elindulunk, hogy elraboljuk a gyerekeket, és csak komoly váltságdíj ellenében adjuk vissza őket. Ha idejekorán érkeznek, nemcsak a rablást akadályozzák meg, hanem elfoghatják a bandát is. Engem persze nem, mert én rendes fiú vagyok!... Ne féljenek semmit, majd rám ismernek! Virág lesz a gomblyukamban, és feltűnően a kezemben fogom tartani a Dél-Kaliforniai Híradó egyik bekötött évfolyamát. Pá, cica!

Az utóbbi két mondatot csak a tőle megszokott bolondozási rohamában mondta. Máris megbánta, mert csak időt veszített vele. Gyorsan kicsúszott ismét az ajtón, cigarettára gyújtott, és mintha mi sem történt volna, visszatért Diamant Oktáv asztalához.

– Nos? – kérdezte. – Hogy döntöttek uraságtok?

– Betársulhatsz, te disznó! – mondta komoran a gengszter. – De csak egy feltétellel!

– És az?

– Ha azonnal indulunk!

– Semmi kifogásom ellene! Máris mehetünk! Nem kell fizetni, az urak az én vendégeim voltak.

Felálltak és az ajtó felé indultak. Bobby vigyorgott. Nagyon jó kedve volt. Úgy érezte, hogy pompásan elintézte ezt az ügyet. Pedig nehéz feladat volt.

Pedig nem is intézte el olyan pompásan.

De ezt még akkor nem tudta. Mondom, jókedvűen vigyorgott, elővarázsolt egy cigarettát Diamant Oktáv géppisztolyának csövéből. Kihúzott egy szál gyufát, természetesen

meggyújtott állapotában, a Füttyös Dávid füléből, rágyújtott, aztán udvariasan az ajtóra mutatott.

– Csak ön után, lovag! – mondta Diamant Oktáv-nak.

Most Diamant Oktáv is vigyorgott, és Bobby nem tudta, hogy miért. Néhány másodperccel később már megértette volna, akkor azonban már nem volt eszméleténél.

Mert amikor kiléptek az utcára, és Diamant Oktáv odaszólt Füttyös Dávidnak, hogy siessen a megbeszélt helyre a motorcsónakért, már csak néhány lépést tettek, és akkor a főnök kétszer-háromszor elköhintette magát.

Úgy látszik, ez valami megbeszélt jel volt, mert alig hangzott el a köhintés, a Háromkezű Connor nekiveselkedett, és valami súlyos tárggyal úgy csapta fejbe hátulról Bobby Calaghant, hogy a vigyorgó fiatalember ájultan terült el a kövezeten...

– Ki korán kel, aranyat lel!...

E bölcs szavakat az egyik géppisztolyos támadó mondta, aki magas volt, vállas, kissé sebhelyes arcú és belapított orrú. Fehér ruhát viselt. Széles kalapot.

És meglegedetten nevetett. Úgy örült a közmondásnak, mintha ő maga találta volna ki ebben a pillanatban.

Aline megmozdult. Rövid, gyors lépést tett előre, de a fehér ruhás szemvillanása megállította.

– Nálunk, Chichagóban – mondta a fehér ruhás – úgyszólván társadalmi szabállyá vált, hogy ha bizonyos egyének pisztolycsövekkel néznek farkasszemet, akkor nem szabad mozogni, mert ez esetben a pisztolyok el is találhatnak sülni.

Aline látta, hogy itt komoly a veszély. És belátta, hogy tehetetlen. Ez a tehetetlenség váratlanul dühbe hozta.

– Nálunk, Guineában – felelte élesen – viszont úgyszólván társadalmi szabállyá vált, hogy ha valakinek valami közlendője van egy úrinővel, akkor nem pisztollyal fenyegeti, hanem leveszi a kalapját és bemutatkozik.

– Ezt remekül mondta! – szólt elragadtatva Szigonyos Pityu. – A nagysád igazán határozott egyéniség. A Torpedóromboló Jeanette volt ilyen.

A fehér ruhás is meglepődött kissé. Előbb úgy látszott, hogy dühbe jön, de aztán erőt vett magán, felderült az arca, szabadon maradt bal kezével megemelte a kalapját, és így szólt:

– Jó estét, Miss! Minő kellemes véletlen, hogy találkoztunk. Szíves engedelmével bemutatkozom. Nevem Tex Malahida!... És most mondja meg nekem, mennyiben változtat ez az udvarias gesztus azon, hogy elrabolom kegyedet, a hajón levő gyerekekkel egyetemben?

– Ebben a megjegyzésben van valami igazság! – állapította meg Szigonyos Pityu. – Mindamelletts felszólítom, hogy továbbra is ragaszkodjon e hölgygel szemben a megfelelő udvariassághoz, mert a mellékelt önagysága saját legünnepélyesebb védelmem alatt áll, és amennyiben nem úgy viselkedik, ahogy kimondottan úri társaságban illik, teljes erőből orrba rúgom, maga disznó!

– Ez ki? – kérdezte a lánytól Tex Malahida, és géppisztolyával Pityura mutatott.

– Szigonyos Pityu! E pillanatban ő a hajó legénysége, kapitánya, kormányosa és egyben az én testőröm.

– Nem tesz semmit, attól még nyugodtan agyonverhetjük! – nyugtatta meg Tex Malahida. Aztán a lány felé fordult. – Mivel ragaszkodik az udvariassághoz, egész feleslegesen megkérdezem magától, megengedi-e, hogy megnézzük az árut?

– Micsoda árut?

– Természetesen a gyerekeket!
– Megtiltom, hogy árunak nevezze őket!
– Kérem! Egy úriember, ha módjában áll, eleget tesz a hölgyek kívánságainak.
– És azt is megtiltom – kiáltotta Aline –, hogy megzavarja az álmukat. Volna hozzá szíve?

– Nem! Ehhez csakugyan nem volna szívem. Éppen azért majd az egyik emberemmel nézetem meg... Tom!... Menj a hajófenékbe, és vedd szemügyre a rakományt. De vigyázz a sötétben, nehogy agyonüss valakit!

Tom lement. Aline halkán felsikított, és mozdulatot tett, hogy utána vesse magát, de részint Tex Malahida fenyegető tekintete, részint a rá szegeződő géppisztolyok csövei, részint pedig nem utolsó sorban Szigonyos Pityu vasmarka visszatartotta.

– Ez könnyelmű mozdulat volt, Miss! – mondta komor hangon Tex Malahida. – Igazán elismerésre méltó erővel uralkodtam magamon. A jövőre nézve azonban figyelmeztetem, hogy nem fog még egyszer sikerülni. Az előbb, amikor beszélt, láttam, hogy nagyon szép foga van. Kár volna itt hagyni!

– Ne idegesítsen bennünket ezekkel a célozgatásokkal! – szólt közbe Pityu. – Ellenkező esetben nem állok jól magamért, és a fejéhez találom vágni ezt a sakktáblát.

– Ez ki? – kérdezte, és Pityu felé intett a géppisztoly csövével. – Vagy igaz, már mondta egyszer. Valami Szigonyos Jóska.

– Pityu! – kiáltotta ingerülten a Szigonyos. – Ha nem lenne géppisztoly a kezében, hát elintézném, hogy többé ne felejtse el a nevem! És mondanék is egyet-mást, ha a hölgy jelenléte és az úri neveltetésem nem akadályozna meg benne. Kezdem már unni, hogy olyan fölényesen járátja a pofáját. Piszok!

Tex Malahida indignálódva csóválta a fejét. Láthatóan bántotta, hogy ez a zömök, idősebb matróz ilyen pökhendin bánik vele. Akart is felelni valamit, rendreutasítóan és gorombán, de ekkor Tom visszatért a hajófenékből, és jelentette, hogy a portékát épségen találta.

– Helyes! – felelte a gengszter. – Akkor mi most elhajózunk innen.

– Elhajózunk? – sikoltott rémülten Aline.

– Maga hülye! – kiáltott a Szigonyos Pityu.

– Hallja! – szólt rá Tex Malahida. – Helyesebb volna, ha nem próbálna többé gorombáskodni velem.

– Miért? Azt hiszi, hogy megijedek magától?

– Azt. És figyelmeztetem, ha még egy illetlen szót hallok, fogom a géppisztolyomat, és úgy pofon ütöm magát, hogy leesik a kazánházba!

Pityut még sose fenyegették büntetlenül ilyen módon. Tehetetlenségében a fogát csikorgatta.

– Megállj, te disznó! – mérgelődött. – Találkozunk mi még, amikor nem lesz nálad géppisztoly!

– Felpofozlak én téged géppisztoly nélkül is! – ajánlotta Tex Malahida.

– Lássuk! Tedd le azt a vacakot, aztán gyérünk.

– Most nem! Üzleti dolgaimat sohasem keverem össze a szórakozással. Majd záróra után. Az előbb azt mondtam, hogy elhajózunk!

– Az előbb azt feleltem rá, hogy hülye! – lármázott Pityu. – Mit ért maga a hajózáshoz?!... Nem látja, hogy egy parti gőzösön van? Ezzel akar maga a nyílt tengeren hajózni?

– Maga ló! – mondta idegesen Tex Malahida. – Ki mondta, hogy én a nyílt tengeren akarok hajózni? Azt hiszi, hogy magától fogom tanulni a hajózás tudományát?

– Nem hiszem, mert nincs magának annyi pénze, amennyiért órákat adnék!

– Előbb voltam én matróz, mint maga! – replikázott sértődötten Tex Malahida. – Ha nem térek át jövedelmezőbb mesterségre, még ma is szerepelnék a hajósok évkönyvében.

– Erre a célzásra nem voltam kíváncsi! – felelte indignálódva Szigonyos Pityu, ki bizonyos törvényellenes cselekedetek miatt szintén már régen nem szerepelt az említett könyvben, és most úgy vélte, hogy a gengszter gúnyolódik vele.

Tex Malahida azonban nem reagált többé a kihívó hangra. Tomhoz fordult, aki épp most lépett ki a kormányos fülkéből.

– Tom! A megbeszélt helyre visszük a hajót. Megtehetjük az utat vitorlával?

– Semmi esetre! Teljes szélcsend van. Órákig vesztelhetnénk itt, amíg a legkisebb szellő támad. És akkor sem biztos, hogy jó irányba fúj.

Tex Malahida bólintott.

– Helyes! Hát akkor intézkedj, ahogy akarsz!

Tom intett a társainak.

– Egy lemegy a gépházba... Majd te, Leslie! Egy a kazánházba megy, egy pedig a szemet fogja hordani. Én a kormányhoz állok.

Mindenki elfoglalta a kijelölt helyét. A fedélzeten csak Malahida és egy társa maradt a gengszterek közül. Kevéssel ezután a megfélemlített Aline engedélyt kért Malahidától, hogy lemelessen a gyerekekhez.

– Csak tessék! – felelte engedékenyen a főnök.

A hajó lassan elindult. Némi huzavona után vágthatott neki az új iránynak, mert Tom, aki úgy látszik, nem gyakorolhatta a hajósmesterséget, megfélekezett arról az egyáltalán nem közömbös tényről, hogy felhúzassa a horgonyt. Szigonyos Pityu egy kötélcsomón ült sakkasztalával a hóna alatt, vadul röhögött, és gúnyos megjegyzésekkel kísérte ezt az erőlködést. Ő tudta, hogy a vasmacska le van eresztve, de nem szólt. Csak jóval később jegyezte meg szerényen.

– Ez azért furcsa! Láttam én már hajót, amelyik óránként sokkal többet tett meg, mint öt métert. Úgy látszik, romlanak a hajózási viszonyok.

Tex Malahida ettől a megjegyzéstől nagyon ideges lett.

– Tom, te állat! – ordított a kormányosfülke felé. – Hát mi van? Ha ezzel a sebességgel akarnánk megkerülni a földet, körülbelül nyolcvan év alatt sikerülne.

– Optimisztikus számítás mellett! – tette hozzá Szigonyos Pityu. – De mindegy! Ilyen esetben húsz-harminc évnyi különbség nem számít. Mindenesetre kérni fogom a kalóz urakat, hogy igyekezzenek, mert nekem a jövő év december huszonhatodikán egy esküvőre kell mennem. És addig még meg kell csináltatnom a frakkomat is.

– A kényszerzubbonyát kell megcsináltatnia! – sziszegte Tex Malahida, aki egyre dühösebb lett. Aztán a kormányosfülke felé fordult. – Tom, nem hallod? Egészen megbolondultatok? Mért mászunk, mint a csiga?

– Azt hiszem – felelte bizonytalanul Tom –, hogy valami áramlatba kerültünk, amelyik visszafelé kényszerít bennünket.

– Miféle áramlatba? Errefelé nincs semmiféle áramlat!

– Dehogyan nincs! – ellenkezett Tom és lázasan törte a fejét. – Talán a Golf-áramlat.

– Hogy kerül ide a Golf-áramlat?

– Talán a krikettáramlat? – szólt közbe Szigonyos Pityu. – Esetleg teniszáramlat, hogy a baseballt, a rögbi, a futballt és az agyaggalamblövést ne is említsem!... – Vidáman hunyorgatott Malahidára, és a kormányosfülkében kínlódó Tom felé intett. – Nagy sportember lehet a barátunk!

– És magának miért van olyan nagy szája? Maga talán tudja, hogy miért nem megy a hajó?

– Hogyne! – felelte Szigonyos Pityu. – Belekerültünk a pingpongáramlatba!

Ügyesen lehajolt, egy nagyobb láda kétszersült így elrepült a feje felett.

– Jobb lesz, ha a humorát elteszi békésebb időkre! – ajánlotta Tex Malahida.

– A humorom ellen eddig senkinek sem volt kifogása!

– Az lehet! Szerintem ez szellemi nívó kérdése csupán. Tudom, hogy ezt a megjegyzést nem érti, de nem is fontos. – Gyors pillantást vetett az öreg matróz hóna alatt levő sakktáblára, egy pillanatig töprengett, aztán újra megszólalt. – Hanem ide hallgasson! Van a maga számára egy ajánlatom.

Szigonyos Pityu csendesen ingatta a fejét.

– Kár megtenni az ajánlatot, ezen a hajón én nem veszem át a vezénylest.

– Még nem is hallotta az ajánlatomat!

– Az nekem mindegy! Nem kell a fele királysága, és hiába ajánlja, hogy vegyem nőül a lányát.

– Ne beszéljen ennyi számárságot! Ajánlatom egyszerűen a következő. Ha megmondja, hogy miért megy ilyen veszett lassan ez a hajó, akkor...

– Tudom! Ad ötezer dollárt! Kár minden szóért! Gyermekrablással kapcsolatban nem óhajtok pénzt keresni!

– Nem ötezer dollárt akarok ajánlani!

– Tudom! Húszezret! Kár a beszédért!

– Nem kár a beszédért! Ha hajlandó elárulni, amire kíváncsi vagyok, akkor szívesen játszom magával néhány parti sakkot.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Szigonyos Pityu érdeklődve.

– Jól hallotta! Játsszom magával néhány parti sakkot.

– Pénzben?

– Pénzben! És most ne mondja azt, hogy nem segédkezik egy gyermekrablásnál, a gyermekrablás tényén nem változtat semmit, ha lassan megyünk is. Nem megyünk messzire, és legfeljebb tovább fog tartani. Tehát hajlandó?

– Tehát komolyan sakkozik velem?

– Egészen komolyan. És pénzben. Amennyiben akar.

Szigonyos Pityu ellenállása egyre gyengült.

– Hanem idehallgasson, rabló úr! Én egyike vagyok ama keveseknek, akik hamisan sakkoznak.

– Ne törődjön vele! Én is hamisan sakkozom!

Szigonyos Pityu felugrott.

– Igazán? Nahát, ez komoly öröm számomra. Végre egy igazi ellenfél. Egy ilyen ajánlatnak nem tudok ellenállni. Jöjjön! De mielőtt hozzáfognánk, valamit kérek, ami szintén nem változtat a gyermekrablás lényegén.

– Halljuk!

– Mondja meg, hogy hová megyünk tulajdonképpen?

– Szívesen. A Sao Tomé sziget előtt van egy egészen kicsi spanyol szigetcské.

– Tudom! – bólintott Szigonyos Pityu. – A San Antoniód.

– Úgy van! Hát oda megyünk.

– Nagy ötlet! – felelte gratuláló hangon Szigonyos Pityu. – Erre senki se jönne rá!

– Köszönöm! Saját ötletem! De hagyjuk a tapsokat, mert nem vagyok hiú. Hát jön sakkozni, vagy nem?

– Megyek! A magáé vagyok!

– A hóhéré! Én igazán tudom magát nélkülözni.

– A hóhér is! Velem általában nincs szerencsájuk az ítéletvégrehajtóknak. Ha belőlem kellene megélniük, akkor egyebet sem tudnának, csak nélkülözni. Hát parancsoljon! Húzza ide azt a másik kötélcsomót. De nehogy összetéve egy karosszékkal, mert hanyatt esik. A fehérrel akar játszani vagy a feketével?

– Mindegy! Mondjuk, a feketével.

– Ez jobban is passzol a lelkivilágához. Kezdhethük?

– Nem! Előbb mondja meg, hogy mi a fene van ezzel a hajóval? Miért megy ilyen lassan?

– Persze, persze! – sóhajtott a Pityu. – Hiszen ez volt a feltétele. Hát rendben van. Figyelmeztesse ezt a Tom nevű elfuserált, májbajos csimpánzt, hogy általában minden hajó gyorsaságával baj van, ha indulás előtt nem húzzák fel a horgonyt.

– Micsoda? – hördült fel a kormányosfülke ajtajában álló Tom. – A... horgonyt?...

– Igen, kedvenc ölelem! Vagy más szóval a vasmacskát! Nem tudod, mi az? Egy olyan négyágú furcsa ízé, amelyet láncra kötnek, hogy el ne szaladjon, és többnyire leeresztik a vízbe, hogy ne legyen piszkos. Tudod az ottan ázik, ázik...

Tom azonban máris faképnél hagyta, és a hajón őrt álló ötödik gengszterhez sietett.

– Húzd fel a horgonyt, te marha! – vezényelt a szokott hangon. – Hol hallottál arról, hogy egy hajó leeresztett horgonnyal menjen? Előbb is eszedbe juthatott volna!

– Nekem? – hördült fel sértődötten a leszidott egyén. – Hát kérdezett valaki engem?

– És ha kérdezett volna, akkor talán tudod? – mérgelődött Tom.

– Persze, hogy tudom!

– Miért? Hát mi voltál, mielőtt beálltál közénk? Matróz?

– Nem! Cipőfelsőrész-készítő. De ennyit még én is tudtam!

Szigonyos Pityu és Tex Malahida időközben elmélyedt a sakkjáték rejtelseiben. És mikor Aline negyedórával később ismét feljött a fedélzetre, megrendülten látta, hogy testőre önfeledten sakkozik a lelketlen gyermekrablók főnökével, és közben halkán dúdolja a saját maga által komponált, újfajta és kissé szokatlan sakkindulót:

*Ejnye, ejnye, furcsa már,
Megint eltűnt egy futár,
Ne csodálkozz, apuka,
Ellopta a Pityuka...*

VI. fejezet

Diamant Oktáv és társai lesiettek a mólóra. Rövid ideig vártak csupán, mikor halk motorberregés hallatszott és hosszú fütty.

– Ez Dávid! – mondta Diamant Oktáv. – Megérkezett a motorcsónakkal.

– Halló, fiúk! Erre!

Néhány perccel később bent ültek a motorcsónakban. A Füttyös Dávid, aki már délután kinézte magának az elegáns és könnyű járművet, egy tengerésztszti sportegyesület tulajdonát, és amelyet első elhatározásához híven, most sikeresen eltulajdonított, elindította a motorcsónakot a nyílt tenger felé.

– Fordulj jobbra – mondta Diamant Oktáv –, és állandóan tartsd az északkeleti irányt!

– Jó, jó! – nyugtatta Dávid. – Én is emlékszem rá, hogy hol vesztettük el szem elől a hajót.

– És lehetőleg ne kattogj túlságosan a motorral – szólalt meg a Gurulós. – Nem szeretném, ha felvernéd a környéket.

– Nem! Majd leállítom a motort, és a tenyeremmel fogok evezni!

Aránylag csendesen haladtak vagy negyedórán keresztül. A tenger békés volt, és csak olykor billentette meg a motorcsónakot egy messziről jött és nyilván már nagyon elfáradt hullám.

– Na, mi van? – szólalt meg végre Diamant Oktáv.

– Magam sem értem! – morogta rosszkedvűen a Füttyös Dávid. Szokása szerint füttyre csücsörítette a száját, de nem jött ki hang az ajkai közül. – Ha nem is mentünk neki a hajónak, de már látni kellene. Eltűnt volna?

– Nem tűnhetett el! – lármázott Diamant Oktáv. – Azon a hajón csak egy nő volt. Csak nem képzeled, hogy elvezethette valahová egyedül?

– Én nem képzelek semmit – felelte Dávid. – Tény az, hogy a hajó eltűnt. Fogalmam sincs róla, hogyan mehetett el, de mindenkinek jogában áll megtekinteni a szemhatárt, mivel nemcsak a motorcsónakot, hanem egy messzelátót is loptam.

Ezzel zsebébe nyúlt, és elővett egy kis, fekete bőrrel bevont színházi látcsövet.

Diamant Oktáv elvette tőle, és a hold sápadt, lilaezüst fényénél körültekintett. Ábrázata kissé megnyúlt, amikor ismét leeresztette.

– Dávid! – mondta. – Milyen sebességet lehet kihozni ebből a bárkából?

– Kihozhatunk belőle ötven-hatvan kilométert. Ez esetben azonban nem garantálhatom, hogy csendben mehetünk. Ez a motor úgy fog kattogni, hogy összeszalad az egész parti rendőrség.

– Hiszen épp ez az! – erősítette rá tettetett nyugalommal Diamant Oktáv.

– Mi az, hogy ez az?

– Már össze is szaladt!

– Ki szaladt össze?

– A parti rendőrség. Azért érdeklődtem, hogy mennyi a maximális sebesség, amit ki lehet hozni a csónakból. Azonnal fordulj nyugat felé, és rohanj, ahogy tudsz.

– Rendőrség? – csodálkozott a Háromkezű Connor. – Hogy jön a rendőrség a tengerre?

– Köszönöm kérdésed, motoros bárkákon. Látod ott jobbra azt a két kis kék lámpát?

– Már látom. Hát, ezeknek hogy jutott eszükbe kiszaladni? Tegnap egész éjszaka tanulmányoztam a terepet, egyetlen rendőrségi bárkát nem láttam. Különben is megtudtam, hogy csak szükség esetén jönnek elő.

– Hát most a szükség hajtotta őket! – állapította meg Diamant Oktáv, miközben Füttyös Dávid az utasítás szerint nyugati irányba fordította a motorcsónak orrát, és rákapcsolt a legnagyobb sebességre. – Most már tisztán látok.

– Szép teljesítmény ebben a félhomályban! – felelte Connor.

– Nem úgy értettem! Tisztán látom, hogy nagy szamarak voltunk. Vegyétek tudomásul, hogy a rendőrséget ez az átkozott csibész küldte a nyakunkra.

– Ez az írógépes pasas?

– Igenis az! Elkövettük azt a hibát, hogy amikor a kocsmában megtette az ajánlatát, és nagylelkűen egyedül hagyott bennünket, mi gyanútlanul elengedtük. Az ember csak utólag jön rá az ilyesmire. Minden pénzben lefogadom veletek, hogy akkor értesítette a rendőrséget. Nem tudsz gyorsabban menni, Dávid?

– De igen! – felelte a Füttyös búsan. – De akkor percekben belül felrobban az egész motor, és mi pedig a halak eledelévé leszünk.

– Csak legalább nagyobbat ütöttem volna a fejére! – sóhajtott Connor. – Fájdalom, így lehet, hogy túléli... Mi az Dávid, megőrültél?... Miért állsz le?

– Mert minek is mennék tovább? – szolgált precíz felvilágosítással egykedvűen Dávid. – Az urak erősítsék meg a szívüket és legyenek férfiak. Enyhén szólva, lebuktunk.

– Mi az, hogy lebuktunk? – kiáltott rá Connor.

– Vagy úgy! Nem tudtam, hogy a mágnáskaszinó tagjaival motorcsónakázom itt. „Lebukni”, ez egyszerű alvilági kifejezés, és azt jelenti, hogy rendőrkézre kerültünk.

– Ne taníts! – üvöltött rá Diamant Oktáv. – Tudjuk, hogy mit jelent! És persze, hogy lebukunk, ha leállsz a csónakkal! Mi van veled?

– Velem semmi! Csak éppen velünk szemben is jön két motoros, különös ismertetőjellel, a kék lámpával, nehogy eltévesszük őket a találkán. És ha megerőltetitek a szemeteket, akkor láthatjátok, hogy északról is jön kettő és délről is kettő.

Diamant Oktáv a látcső után nyúlt, de aztán leeresztette, mert szabad szemmel is láthatóvá váltak a gyorsan közeledő kis kék lámpák.

– Ez szabályos bekerítés! – állapította meg. – Na, mit gondoltok fiúk, érdemes fegyvert használni?

Néhány vérvörös rakéta szállt fel a közeledő motorosbárkákból. Görögtűzszerű fénnel világította be a tengert, aztán gépfegyverkattogás hangzott fel, és a motorcsónak körül tajtékos lett a víz.

– Hát bizony – mondta a Füttyös Dávid –, ez az enyhe példálódzás a gépfegyverekkel nem éppen félreérthető. Nyilván azt jelenti, hogy álljunk meg. Fegyvert használni nem érdemes. Súlyosbító körülmény volna.

Teljesen leállította a csónakot, és a többiekre nézett.

– Nincs tovább, uraim! Helyesebb, ha nem erőltetjük a dolgot. Túlságosan sokan vannak.

Néhány percnyi várakozás után mindenfelől megérkeztek a motoros bárkák. Egyenruhás alakok álltak a keskeny, hosszúkás fedélzeten, és csáklyákkal magukhoz húzták a motorcsónakot.

– Jó estét! – kiáltott fel hozzájuk némi akasztófahumorról Diamant Oktáv. – Épp most mondtam a barátaimnak, hogy szeretnék néhány közlekedési rendőrrel találkozni. Nem mondanák meg véletlenül, hogy jó irányba megyünk-e, ha az Északi Jeges-tengerre akarunk jutni?

– Dehogynem! – hangzott az egyik bárkából egy borízú hang. – Szívesen adunk útbaigazítást. Hiszen azért vagyunk itt. Pompás irányba mennek. Ha befordulnak a következő sarkon és felszállnak egy villamosra, akkor menjenek két megállót, és mihelyt leülték a három évüket, azonnal elérhetik az Északi Jeges-tengert.

Bobby Calaghan megtapogatta a fejét és magához tért. Igen, ez volt a sorrend. Előbb tapogatta a fejét, és csak azután tért magához. Az a szúró fájdalom adta vissza az eszméletét, mely a fejébe nyilallt az első mozdulatra.

– Hm... – morogta, mert találékony fickó volt. – Engem igencsak fejbe suhintottak! Mindjárt rájövök arra is, hogy kicsoda.

Eltűnődött.

– Hát hogy is volt csak?... Kijöttünk a Két Szesélyes Borjúfókából! Ez idáig egyezik. Nemde?... No de mi történt azután? Együtt haladtam a kedves és kellemes modorú Diamant Oktávval. Valamint társaival. A Füttyös Dávid mintha elindult volna motorcsónak ügyben valamerre!... És ekkor... Igen, már tudom!... Az a bitang Háromkezű Connor hátramaradt egy pillanatra!... Azonnal gyanús volt nekem. Hanem mire tehettem volna valamit, már késő volt. Az a disznó fejbe vert valamivel. Így volt. Most már határozottan tudom!... Meddig fekhettem itt?...

Erre azonban nem kapott választ. Felállt, és tántorogva tett néhány lépést. Fájt a feje és szédült. Most mit is...? Igen, hiszen Aline... a gyerekek... és persze a kedves öreg csibész, Szigonyos Pityu!...

Maga sem tudta, hogy miért tántorog vissza a Két Szeszélyes Borjúfókába. Arra eszmélt fel, hogy ott áll Lórika, a szakállas pincér előtt, és alig ismert rá a saját hangjára, olyan rekedten mondta.

– Lórika, Lórika kis szentem! Adj gyorsan egy dupla rumot, mert úgy érzem, hogy én már csak ettől józanodhatom ki!

Felhajtotta az italt és körülnézett. A vendégek még mindig ugyanazok voltak, akiket este olyan kellemesen elszórakoztatott. Békésen mulattak. A kockázok asztalánál ugyan időnként elcsattant egy-egy pofon, de az együtt jár a hamisjátékkal. Rezsiköltség. Az sem haragudott, aki adta, és az sem, aki kapta.

Az egyik sarokasztalnál egy néger sofőr verte a babáját. A baba kissé sivalkodott, de aztán lecsendesedett, és diópálinkát rendelt. Később megígérte, hogy többé nem kacérkodik a szomszédos asztalnál ülő tizenkét matrózzal.

– No azért! – mondta a néger lecsillapodva. – Mert tudod, kaphatsz még néhányat, ha felidegesítesz!

A hangulat tehát békés volt. Bobby kissé kipihentette az idegeit. Ráfért a sok izgalom után. Legfőbb ideje volt, hogy ne jöjjön már több meglepetés!

...Aztán egyszerre egészen váratlanul rendőrökkel telt meg a kocsma. Egyszeriben beözönlöttek. Néhányan elállták a két bejáratot.

– Senki sem mozdul!...

Nem. Igazán nem mozdult senki. Akik idejártak, már tudták, hogy az ilyesmi egészen komoly életveszéllyel jár. Szakemberek voltak.

Egy rendőrtiszt előrelépett. Körülnézett, és egyenesen Bobby elé állt. Pillantása végigfutott rajta tetőtől talpig.

– Maga Robert Calaghan!...

Ezt nem is kérdezte. Mondta. Mint aki körülbelül úgyis tudja.

– Igen! – felelte meglepődve Bobby. – De higgye el, hogy a gyilkosságot nem én követtem el!

– Miféle gyilkosságot?!...

– Nem történt semmiféle gyilkosság? Csak azért mondtam, mert úgy jöttek be! És mert errefelé nem szokatlan az ilyesmi!

– Ne beszéljen itt összevissza! Letartóztatom magát!

– Engem? – kérdezte olyan meglepetéssel Bobby, mintha ez a kellemetlenség még sosem fordult volna elő vele.

– Nem! – felelte epés gúnnyal a rendőrtiszt. – A gyarmati ügyek főreferensét!...

– Az más! Mert az előbb úgy értettem, hogy engem! Mit követett el öméltósága?...

– Ne pimaszkodjon! Bejön velünk a prefektúrára!

– A főreferens?

– Nem! Maga!

– És ott fognak szembesíteni a főrefenssel?

– Hagyja már békén a főrefenst! – rivallt rá a rendőrtiszt, aki már ezerszer megbánta, hogy az előbb epés és gúnyos volt. – Mint vádlott jön be velünk!

– Kérem! Ha nagyon akarja!... De azt mondhatom, hogy az a kis vámkerülés nem volt komoly dolog. Nem kaptuk meg az árut, és üres kézzel jöttünk vissza! Mióta alkalmi csempész vagyok, még nem tettem meg utat ennyire hiábavalóan!

– Nem tudok semmiféle csempészésről!

– Hát akkor miért visznek be?!

– Azért – felelte a rendőrtiszt –, mert maga az éjszaka folyamán elrabolta a Delfin-mama nevű parti gőzöst, a rajta levő Aline Duncan nevű hölgyel, valamint negyven spanyol-guineai gyerekkel együtt, és a hajót ismeretlen helyre vitte!...

Bobby kidüledt szemmel hallgatta ezt a váratlan közlést. A szeme sarkából látta, hogy a közelben ülők arcán kiül a szívből jövő utálkozás. Mintha csak azt akarnák mondani: Pfuj! Gyermekrabló! Undorító!

Ezeket most nem lehet meggyőzni. Mint ahogy a rendőrtisztet sem. Ideje sem volna hozzá. A hallgatóságon határozottan lincselő hangulat vett erőt.

De azért mégis hallatlan. A mai este folyamán ezerszer tette kockára az életét, hogy megmentse a gyerekeket és Alinet. És most pont őt vádolják ezzel az utálatos bűnnel. Amikor pedig nem is rabolták el a hajót. Ő maga volt, aki megakadályozta.

– Itt egy rettenetes tévedés van! Ki fogom magyarázni! – mondta.

– Csak gyorsan! – hangzott a háttérből egy rekedt hang. – Nagyon gyorsan, mielőtt cafatokra tépünk!... Gazemberekkel nem szívesen szívok sokáig egy levegőt!...

Bobby ráismert a hangra. A közbeszóló Langyos Teobald volt, a hírhedt kasszafűró.

– Majd a prefektúrán magyarázkodj!... – mondta a rendőrtiszt, aki szintén megérezte a lincselés előszelét, és nem örült volna, ha a rendőröknek verekedniük kell ilyen lelketlen gazember védelmében, mint ez a gyermekrabló!

Intett az embereknek, akik hirtelen közrefogták Bobbyt és kituszkolták, mielőtt valami végzetes történt volna.

Pankrác, a besurranó tolvaj kiköpött, és a fejét csóválta.

– Leromlott már a nívója ennek a lebujnak is! Már ide sem lehet járni!... Ahol egy gyermekrabló törzsvendég lehet!... Na, megvan a véleményem erről az üzletvezetésről! Fizetek! Volt négy deci rumom!... Jól van, jól van, hát nem négy volt, hanem öt! Azért nem kell úgy ordítani!...

A prefektúrán Bobbyt röviden kihallgatták. Csak néhány kérdést tettek fel neki, aztán szembesítették egy sikoltozó, sápadt, középkorú hölgygel, akit azelőtt sohasem látott.

– Ismeri ezt a fickót? – kérdezte a rendőrtiszt.

– Hogyne ismerném!... Elégge megfigyelhettem!... Kérem az úgy volt, hogy én eltávoztam a hajóról, mert nekem kellett gondoskodnom az autóbuszokról. Sok időt vett igénybe az elintézés, és gondoltam, visszamegyek, hogy megnyugtassam a társnőmet, Aline Duncant. Alig értem a mólóra, amikor rettenetes lövöldözés és ordítózás hallatszott. Ijedten megbújtam egy kis raktáépület árnyékában, és néztem, mi történik... Láttam, hogy ez a gazember, négy-öt másik gazember élén a hajó felé rohan. Természetesen ő ordított a legjobban...

– Egy szót sem szóltam! – indignálódott Bobby. – Honnan veszi ezt a lehetetlen vádat?...

– Kuss! – szólt rá egy detektív, és sokatmondóan megmutatta a gumibotját.

– Igenis, ő ordított a legjobban, és vaktában lövöldözött.

– Mivel, húgocskám? – kérdezte Bobby. – Hiszen nekem nem volt fegyverem, kicsi szívem!

– Nem vagyok a kicsi szíve! Sem a húgocskája!

– Helyes! Ezt nem vitatom! Hát akkor mivel lövöldöztem, nénémasszony?... Hiszen nem volt fegyverem!

– Kuss! – mondta a detektív, és újfent megmutatta a gumibotját.

– De igenis volt fegyvere! Egy buzogány volt nála!

– Mi a fene? – kérdezte a rendőrtiszt megrendülve.

– Buzogány!

– És azzal lövöldözött?

– Nem! Azt csak fenyegetően rázta. A másik kezében revolvért tartott! Azzal lövöldözött!... És volt nála egy hosszú kés is!

– Ez összetéveszt engem a Háromkezű Connorral! – mondta Bobby elkeseredve. – Hát, ha az egyik kezében buzogány volt, a másikban...

– Kuss! – mondta a detektív, mint fent. És a gumibotját is, mint fent.

– Hogy értsem ezt? – kérdezte a rendőrtiszt. – Hát, ha az egyik kezében buzogány volt...

– Micsoda volt? – kérdezte az izgatott nő.

– Buzogány! Maga mondta!

– Kelevéz volt! Vagy ilyesmi! Valami középkori fegyver. Az is lehet, hogy gerely...

– Diszkosz nem volt nála? – kérdezte a rendőrtiszt epésen, mert kezdett ideges lenni.

– Nem tudom! Nem figyeltem a ruházatát.

A rendőrtiszt nagyot nyelt és megbánta, hogy epés volt.

– Na jól van! Hát menjünk tovább. Ha az egyik kezében kelevéz volt, amiben egyébként kételkedem, de fenntartással elhiszem, a másikban viszont revolvért tartott, akkor hol viselte a kést?

– A szájában! Úgy fogta a szájában keresztben, mint a pápuák!

– Hm... Az az érzésem, Madame...

– Leány vagyok, kérem! – mondta szemlesütve.

– Meg tudom érteni!... Hát akkor, az az érzésem, Mademoiselle, hogy ön sok dzsungelfilmet látott, és ez túl élénké teszi a fantáziáját!

– Ön nem hisz nekem?

– Nagy vonalakban igen. Csak ami a részleteket illeti... Na, de hiszen ez mindegy!... Mi történt azután?...

– Ez az alak felrohant a hajóra. A többiek lent vártak, és időnként lövésekkel jeleket adtak neki!...

– Hé! Hé! Asszonyosság! Várni! – kiáltotta Bobby, aki most már komolyan dühbe jött. – Honnan veszi ezt a sok zöldséget? Mi az, hogy jeleket adtak nekem? Lövésekkel!... Inkább azt mondja, hogy lőttek rám!... Üldöztek engem! Hiszen azért menekültem a hajóra! Elölük!...

– Kuss! – mondta a detektív, és megpörgette ujjai közt a gumibotot.

– Hagyja csak, Romero! – szólt a kihallgatást végző rendőrtiszt a detektívnek. – Hagyja beszélni! Te tehát azt állítod, hogy kergettek!

– Persze, hogy kergettek!

– Miért?

– Mert meg akartak ölni!

– Ki akart megölni?

– Diamant Oktáv!

A rendőrtiszt kissé izgatottan előrehajolt a székén.

– Hogy mondtad? Ki akart téged megölni?

– Diamant Oktáv! Amerikai gengszter! Hadd mondjam el, hogy...

– Várj csak egy pillanatra!... Tehát te ismered Diamant Oktávot, a gengsztert?

– Igen! Hiszen épp azt akarom elmondani!

– Nem, fiam! A kihallgatást én vezetem! – A gumibotos detektívhez fordult: – Hozza be nekem ezt a Diamant Oktávot!

A detektív fél perccel később már vissza is tért Diamant Oktávval. A gengszter nem volt rosszkedvű. Amikor meglátta Bobbyt, elvigyorodott.

– Ismeri ezt a fiatalembert? – kérdezte a rendőrtiszt.

– Meghiszem azt! – készségeskedett Diamant Oktáv.

– Helyes! Mikor látta utoljára?

– A Két Szeszélyes Borjúfókában, mikor azt ajánlotta, hogy társuljunk, és közösen raboljuk el a Delfin-mamán levő gyermekeket!...

Bobby Calaghan mögött bezárult a börtönajtó. A kissé bolondos és feltűnően könnyelmű fiatalembert rendkívül felbosszantotta ez a tény, mert meg volt győződve róla, hogy soha életében nem került ilyen igazságtalanul rács mögé. Régebbi hasonló eseteiben mindig volt több-kevesebb jogalapja annak, ha megfordult a rácsukott ajtó zárjában a kulcs. És most, amikor élete legnagyobb jó cselekedetét akarta végrehajtani, pont most bánnak vele így.

Hát érdemes jószívűnek lenni? – dohogott magában, de aztán nem foglalkozott tovább ezzel a kérdéssel, mert eszébe jutott, hogy az ember nem előre megfontolt szándékkal jószívű, tehát nem azért jószívű, mert érdemes.

Eleinte bántotta, de mert könnyelmű, és önmagával szemben is felelőtlen fráter volt, később mulattatni kezdte az is, hogy ebben az épületben úgy bánnak vele, mint a legnagyobb kaliberű gazemberrel. A detektív, aki lekísérte a cellájába, időnként megmutatta neki a gumibotját, és amikor szóba akart elegyedni vele, szokása szerint lakonikus hidegséggel csak annyit mondott: „Kuss!”.

A főfoglárt éppen ellenkezőleg, bőbeszédűvé tette az a váratlan körülmény, hogy ilyen minden hájjal megkent, lelkiismeretlen és nagystílű csirkefogó került hozzá. Aprólékosan elmondta, hogy itt, Libreville-ben harmincéves pályafutása alatt csak kétszer történt gyermekrablás. Természetesen nem ilyen tömeges. Mindamellet, mint említette, talán mondania sem kell, hogy a gyermekrablók előzőleg a törvény, később a hóhér kezére kerültek. Nem ment simán a kivégzésük, mert az állami ítéletvégrehajtó akkor már kissé öreg volt, és keze vesztett a biztosságából.

– Most azonban más a helyzet – folytatta megnyugtatóan, miközben a gyalultatlan asztalkára tette Bobby vacsoráját, melyhez a késő éjszakai órában is joga volt a fogolynak. – Megnyugtathatom, hogy a mostani hóhérunk rendkívül ügyes. És remek pofa! Majdnem azt mondhatnám, hogy az elítéltek örömmel mennek a másvilágra.

– Vicceket mond kivégzés közben? – érdeklődött Bobby.

– Nem tudom. Lehet. Tény, hogy megmosolyogtatja az elítélteket a vérpadon. És tudja, nem rossz az, ha az ember elneveheti magát, mielőtt a fűrészpáros kosárba hull a feje... Egye meg ezt a káposztalevest. Kitűnő a szakácsunk.

– És mondja – puhatolózott Bobby –, mi van akkor, ha az ember már ismeri a viccet, amit a hóhér mond? Hajlandó az illető másikat mondani?

– Bizonyára! A mi hóhérunk nagy emberbarát, és nem tudja nézni az elkeseredett arcokat. Márpedig ugye, az nem valami szívderítő, ha az embert éppen lefejezik. Kóstolja meg ezt a mákostosztát, ilyet még úgyse evett. Magam főztem. Börtönünkben ugyanis a szakácsi teendőket is ellátom.

– Nagyon érdekes, amit mond! – feszegette a kérdést továbbra is Bobby. – Eszerint a kegyedék kedves bakója addig viccelődik, amíg nem sikerül megnevetetnie a halálraítéltet. Hiszen akkor ez nagyszerű! Ez szinte meghosszabbítja az életet.

– Miért?

– Na hallja?... Ha az ember tud uralkodni a nevetőizmain, elhúzhatja a dolgot néhány hónapig.

– Ugyan, ki tud uralkodni a nevetőizmain, kivégzés előtt? Nem is szólva arról, hogy hóhérunknak ellenállhatatlan a humora.

– Már látom, hogy felesleges lesz a nyaktiló. Halálra fogom röhögni magam!

– Az nálunk elképzelhetetlen. A nyaktiló azért kell. Utóvégre a közönség is látni akar valamit. Nagyon fontos, hogy a magáéhoz hasonló esetekben a törvénynek látható súlya legyen. Elengedhetetlen, hogy a nézők lássák, amint a hóhér magasra emeli a maga levágott fejét... Mit szól ehhez az egresmártáshoz?

– Pompás! – ismerte el Bobby. – Ezt is maga készítette?

– Meghiszem azt! A Lorient bácsi főztje után minden rab megnyalta még eddig az ujját. Mondja!... És megölte volna a gyerekeket, ha nem kapértük váltságdíjat?

Bobby tudta, hogy itt felesleges volna a vita. Felesleges és értelmetlen. Ezért szórakozottan bólintott.

– Hogyne! Az a metódusom, hogy nyársra húzom őket. De sohasem eszem meg az árut. Nem vagyok kannibál.

– Az elvetemültségétől elhihető volna az is!

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom, de mégsem eszem gyereket. Maradok az egresmártásnál.

– És mondja... – kezdte megint az öreg, de Bobby közbevágott.

– Lorient bácsi, mondok én magának valamit. Átmenetileg hagyjuk békén egymást. Nagyon fáradt vagyok, mert egész éjjel gyereket raboltam.

Lorient bácsi más esetekben megsértődött volna, de ilyen nagykaliberű bűnözőnél nem lehet rendes mértékkel mérni. Ha az a szeszélye, hogy egyedül akar maradni, akkor hagyni kell.

Bólintott, kicsoszogott és bezárta a rácsos ajtót.

Bobby végigvetette magát a priccsen és elgondolkozott. Nagyon dühös volt. Sohasem került még ilyen lehetetlen helyzetbe. Hiszen nem kétséges, hogy kimagyarázhatja majd a dolgot, ezalatt azonban rengeteg idő telik el, és szegény Aline a gyerekekkel, valamint Szigonyos Pityu kétségbeesik hosszú elmaradása miatt. Még ha a jó esetet veszi is, hogy megfelelő hátszelet kapnak, és ki tudnak jönni a partra, akkor sem felejtethik el ezt a kellemetlen éjszakát. Neki ugyan használna, hiszen akkor nyomban kiderülne, hogy ő nem rabolta el a gyerekeket, következésképpen ártatlanul tették zár alá.

Ez ugyan kiderülhetett volna akkor is, ha részletesen kihallgatják. Sajnos azonban a rendőrtiszt részint bizalmatlan volt, részint az első pillanattól kezdve a maga módja szerint vezette a kihallgatást. Így nem mondhatta el, hogy ő volt az, aki rendőrkézre juttatta Diamant Oktávot, akként, hogy a rendőrségre telefonált. A látszat kétségtelenül ellene szólt. Na, most már mindegy! Meg kell várni a másnapot, addig semmit sem tehet. Holnap aztán vagy részletesen kihallgatják, vagy előkerülnek a gyerekek, de kétségtelenül tisztázódni fog az ő szerepe. Tehát nem kell aggódnia. Biztosra vette, hogy nem lesz módjában végighallgatni a remek pofa hírében álló libreville-i hóhér vicceit.

Hirtelen felült, mert hangokat hallott a folyosón. Halk suttogást és csoszogó lépteket. Aztán villanyfény öntötte el a celláját, annak jeléül, hogy odakint megforgatta valaki a kapcsolót.

Csakhamar meglátta Lorient bácsit, a főfoglárt. Az öreg valóságos deputáció élén jött, és mögötte felvonult az egész libreville-i alvilág. Az egész helybeli fegyencársadalom. Lorient bácsi előrelépett, és csendesen mondta.

– Ide hallgasson, főrabló úr! Ezek a fiúk itt engem megvesztegettek!

– Hát magát meg lehet vesztegetni, Lorient bácsi?

– Hogyne! Az embernek utóvégre élni kell. Persze, nem főbenjáró dolgokkal kapcsolatban fogadok el kisebb-nagyobb pénzösszegeket, hanem csak szerényebb engedményeket tesztek értük.

– Például most mire vesztegették meg?

– Arra, hogy mutassam meg magát nekik. Maga itt nagyon híres ember lett. Mindenáron látni akarták.

– Nono! – mondta Bobby majdnem büszkén. – Nem is tudtam, hogy ilyen népszerű vagyok.

– Ne értsen félre minket – szólalt meg a rács közelében álló, irtózatosan toprongyos, szakállas kíváncsiskodó.

– Ez kicsoda? – kérdezte Bobby.

– Ez Pamacs Teofil! Biztosan hallott már róla. Híres családirtó.

– És még neki is imponálok? – kérdezte Bobby.

– Épp azt akarom mondani! – szólalt meg ismét Pamacs Teofil. – Nem kell félreérteni az érdeklődésünket. Igenis imponál nekünk, de szó sincs arról, hogy népszerű is volna. Mi ugyanis undorodunk magától! Érdeklődünk, de undorodunk. Készséggel elismerjük, hogy ilyen méretű gazember még nem volt köztünk, de alapjában véve köpünk magára. Aki ilyen szörnyű bűnt képes elkövetni, az a mi szemünkben a társadalom szemetje.

– És ezt pont maga mondja? A családirtó?

– Az más! A családban, amelyet kiirtottam, nem voltak kiskorúak. Aki képes arra, hogy ártatlan gyermekeket bántalmazzon, vagy pláne elrabolja őket és pénzt akarjon értük, az számunkra erkölcsi halott.

– Úgy? Szóval halott vagyok.

– Az! De örömmel halljuk, hogy rövidesen lesz még maga halottabb is. Legyen magának nehéz a föld!

E beszélgetés közben valamennyien erősen szemügyre vették. Közben elismerően bólogattak és megjegyzéseket tettek.

– Hát igen! – mondta egy két méter magas néger rablógyilkos. – Ez aztán a gazember! Nézzétek csak, fiúk, a pofáján fekszik a gonoszság.

– Az!... A pofáján! – csatlakozott egy apró, kancsal és feltűnően patkányszerű emberke. – Nem szeretnék vele a sötétben találkozni. Még a szeme se áll jól neki.

– No, maga se mehet el egy szépségversenyre! – felelte dühösen Bobby. – Lorient bácsi, mért szabadította rám ezt a csordát? Mi ez a cella? Panoptikum?

– Ugyan hagyja! – intette a főfoglár. – Utóvégre rövidesen lefejezik.

– Ha elgondolom – sóhajtott Pamacs Teofil, a családirtó –, hogy ugyanazzal a nyaktilóval végeznek ki engem is, mint ezt!... Az embernek igazán elmegy a kedve az egésztől!

– Hiába na! – mondta elkeseredetten Gáláns Gigi, az elegancia nagymestere, aki azért került ide, mert petróleummal leöntötte a szeretőjét, és meggyújtotta. – Az ember nem válogathatja meg a társaságát. Aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók.

– Na, fiúk, most már kinézegettétek magatokat! – mondta Lorient bácsi, és olyan mozdulatot tett, mint a pásztorleányka, aki hazafelé akarja terelgetni a nyáját. – Láttátok a szörnyeteget, menjen mindenki alukálni.

A fiúk még egy utolsó pillantást vetettek a »libreville-i rém«-re, és minden iszonyodásuk ellenére némi elismerés villant meg a szemükben. Aztán szépen, engedelmesen eltávoztak.

Bobby igen dühös volt, de nem tehetett semmit. Hiába, ez a híresség átka. Ezen az áron ugyan elengedte volna hírességének bizonyítékát. Úgy szemügyre vették, mint valami vérszomjas fenevadat, amelyiket azonmód fogtak a dzsungelben, és most kiteszik közszemlére, mialatt őre és etetője közli a kellemesen borzongó publikummal, hogy a mellékelt vérszomjas eddig tizenkilenc ápolóját ette meg.

Addig tépelődött, amíg elnyomta az álom. Vagy félórát alhatott, mikor arra ébredt, hogy megfordul a kulcs a zárban.

Hunyorogva felült. Az ajtó felé nézett, amelyen egy magas, fekete bajuszú, igen jól öltözött, szalmakalapos úriember lépett be. Bobby megfigyelte, hogy a szalmakalapos mögött nem záródik be az ajtó, és hallotta, amint Lorient bácsi dörögve elcsoszog. Derekára akasztott kulcsai megcsörrentek távozása közben.

A jövevény egy pillanatra levette szalmakalapját, fehér zsebkendőjével megtörölgette homlokát, és sokáig szótlanul nézte Bobbyt.

– Tehát maga az a szörnyeteg? – szólalt meg nagy sokára a jól öltözött, szalmakalapos vendég.

Na, itt van! Már ez is kezd! Bobby agyát elborította a vér. Elhatározta, hogy méltó bosszúképen most valóban szörnyetegként viselkedik majd, csak azt nem tudta, hogy ilyen esetben hatásos-e, ha a fogát csattogtatja.

– Én volnék! – felelte. – Mi az? Elhozta a vért?

– Miféle vért? – kérdezte megrendülve a vendég.

– Ej, hát amit reggelire ígértek! Nem hozott vért? Miféle kiszolgálás ez? Megmondtam a főfoglárnak, hogy vért szoktam reggelizni, és megígérte, hogy gondoskodik róla.

– Ön... nem beszél komolyan!

– Nem-e?!... Hát hol hallott már maga olyan rémről, aki nem beszélt komolyan? Mit gondol, hogy a hozzám hasonló szörnyek viháncolnak és kabarétréfákat mesélnek?... – Hirtelen hangot változtatott. – Mondja? Nagyon látszik rajtam, hogy fenevad vagyok?

A jövevény egy lépést hátrált.

– Kérem... ez a beszélgetés nincs ínyemre! Feltételezem ugyan, hogy ön nem normális, hiszen a maga mesterségénél szükséges valami agyi elfajulás, de most kérem, ha lehet, uralkodjon az idegein.

– Azonnal uralkodom az idegeimen, csak előbb legyen szíves, mondja meg, lobog-e a szememben a vérszomj?

– Mindenesetre van a szemében valami rendellenes.

– Lehet, hogy bandzsítok?

– Nem, erről megnyugtathatom. Azok az elváltozások, amelyeket megfigyelek magán, nem szembeszökőek. Viszont ha nem lennék érdekelt fél, tehát nem volna egyéb gondom, szívesen végeznék méréseket a koponyáján.

– Még csak az kellene! A koponyámat lehetőleg hagyja ki a játékból!

– Amint kívánja! Különben is, ha tudományos alapon akarok foglalkozni magával, ráérek ezt megtenni a kivégzés után. Legfeljebb majd elkérem a koponyáját a hóhértól.

– Persze! Legfeljebb! És a hóhér biztosan kölcsön fogja adni! Úgy hallottam, hogy rendes fiú, és van kedélye!

– Ámbár... – mondta titokzatosan az ismeretlen – az is lehet, hogy erre nem kerül sor!

– A koponyám kölcsönkérésére?

– Az egész... izére... aktusra... Ugyanis van rá mód, hogy elkerülje a kétségkívül megérdemelt halált.

– No no! Ez értelmes beszéd végre! Kihez van szerencsém?

– Dr. William Ibadan sebész főorvos vagyok, Spanyol-Guineából.

– Ahá! Várjon csak, várjon! Ismerek én egy dr. William Ibadan nevű sebész főorvost. De az nem maga! Az illető legfeljebb ha öt éves.

A vendég gyors lépést tett előre, és megragadta Bobby vállát.

– Az a fiam! – mondta nagyon izgatottan. – Ezek után azt hiszem, minden tagadás hiábavaló volna. Feltéve, hogy egyáltalában tagadni akar. Igen, a kisfiam, így szokott bemutatkozni. Eddig sem kételkedtem benne, de most már biztos, hogy maga azon a hajón volt.

– Persze, hogy biztos! – felelte Bobby, akit meghatott az aggódó apa kétségbeesése. – De most én kérem, hogy próbáljon kissé normálisan viselkedni. Én nem raboltam el a maga gyermekét. És egyáltalán nem raboltam el semmiféle gyerekeket.

– De hiszen éppen az előbb vallotta be, hogy ott volt a hajón!

– Valóban ott voltam, ezt már mondtam. De nem rablási ügyben. Higgye el!

– Én nem hiszek semmit! Én üzletet ajánlok magának. Jól figyeljen! Sokszor vagyok Libreville-ben, mert az Állami Sebészeti Klinika elég sűrűn veszi igénybe szolgálataimat. Szerencsére tegnap is át kellett jönnöm és így azon melegében megtudtam, hogy mi történt. Semmi szín alatt nem tűrhetem, hogy a gyermekem veszélyben vagy ártalmas helyzetben legyen, akár egy óráig is. Természetesen a többi gyermek sorsa is érdekelt. Éppen ezért érintkezésbe léptem a rendőrséggel, s megtudtam, hogy maga letartóztatásban van. Mivel nem kaptam engedélyt, azt a módot választottam, hogy megvesztegettem a főfoglárt.

Bobby bólintott.

– Nem lehetett nehéz! Az öreg Lorient eléggé megkönyékezhető egyéniség. De hát az ember élni akar, ugyebár?

– Megvesztegettem a főfoglárt, hogy beszélhessek magával. Természetesen számárág volna, ha ilyen embernél, mint ön, a szívére hivatkoznék.

– Hogyne! – felelte Bobby. – Az ilyen szörnyénél, mint én vagyok, nem lehet szívről beszélni. Egy rongy van, egy rongy van a szívem helyén!

– Ne tréfáljon kérem! Az imént azt mondtam, hogy ajánlatom van a maga számára. Ezt fenntartom. Figyeljen jól. Nekem módomban áll elintézni, hogy maga megszökheszen.

– Megszökni?!... – Bobby szeme felcsillant.

– Látom, ez érdekli! Igen! Keresztülvihetem, hogy maga megszökjön.

– Természetesen Lorient apó által? Hiszen élni csak kell az embernek.

– A részletekkel ne törődjön. Szökése azonban nem olyan egyszerű.

– Nekem akar maga előadást tartani a szökésekről? – kérdezte Bobby. – Nincs magának fogalma arról, hogy én hányszor szöktem meg már életemben. Többször, mint ahány hasat maga felmetszett.

– Talán ne hasonlígtassuk össze a mesterségeinket! – javasolta fanyarul dr. Ibadan sebész főorvos. – Ez az összehasonlítás nem lenne éppen megtisztelő.

– Miért, én nem vagyok büszke! – mondta Bobby.

– Hogyan?... Na igen! Hát akkor ezt hagyjuk. A lényeg az, hogy mint mondtam, maga megszökhet, de természetesen a kapu előtt fogom várni, és revolverrel a kezemben ügyelek rá, nehogy elmaradjon tőlem.

– Az jó is lesz! Ha én egyszer belejövök a szökésbe, nehezen tudom abbahagyni. Úgy vagyok ezzel, mint a gyermekrablással. Ha egyszer elkezdem, negyvenen alul meg sem állok. De szabad tudnom végre, hogy miért akarja ezt a szökést?

– Azt akarom, hogy a gyermekek rejtekhelyére vezessen.

– Elrejtöztek volna? – kérdezte meglepődve Bobby. – Ne vegye komolyan. Biztosan bűjőcskát játszanak.

– Förtelmes ez a romlottság! Hogy valaki ebben a helyzetben tréfálni tudjon!

– Nem tréfálok! Csak éppen nem értem, miért rajtam keresi a gyerekeket. Uram, én eljöttem a hajóról és...

– Nem értem magát! Mi értelme van most a tagadásnak? Nem vagyok vizsgálóbíró! Egy aggódó apával áll szemben, aki hajlandó bármilyen áldozatra, hogy megmentse a gyermekét.

– No de értse meg, aggódó apa, hogy én nem rejtettem el a gyermekét! Én lejöttem a hajóról és...

– Ezt nem kell folytatnia! Tudom, amit tudok!

– Mit tud?

– Főként azt, hogy maga ezzel a huzavonával minél több pénzt akar kicsikarni belőlem.

– Akar a fene!

– De hiszen csak azért rabolhatta el a gyermekeket, hogy váltságdíjat kérjen! Vagy be akarja beszélni nekem, hogy privát passzióból lett gyermekrabló?

– Nem vagyok gyermekrabló! A fene egye meg, hát értsen meg végre! Nekem most gyerekjáték volna magáról legombolni néhány darab ezrest. De én nem akarok keresni egy apa aggodalmán.

– Na, nézd! Szentimentális gyermekrabló! Hát kérem, ne húzzuk az időt, mert én minden percet éveknél érzek, amit a gyermekem a maga elszánt haramiái körében kénytelen tölteni. Százezer frankot kap, ha visszaadja a fiamat! Nem vagyok hajlandó beletörődni, hogy addig, amíg a vizsgálat tart, amíg magát vallomásra bírják, egyszóval amíg kiszedik magából, hogy hová tette a gyermekeket, addig a fiam ott sínylődjön.

– Hát nem hajlandó elhinni, hogy...

– Nem!

– Mit csináljak magával?

– Ne csináljon semmit! Kétszázezer frankot kap! Az csak elég szép pénz?

– Gyönyörű! De nem változtat azon a tényen, hogy a gyermekek nincsenek a birtokomban.

– Rendben van, maga csirkefogó!... Háromszázezret kap!

– A csirkefogót vonja vissza!

– Tehát önérzetes gyermekrabló! És mi a véleménye a háromszázezres ajánlatról?

– Azzal nem sért meg ugyan, de helyesebb, ha szintén visszavonja.

– Akkor nyomban lelövöm, mint egy kutyát, és aztán a törvény kezére adom magam! Szerintem enyhén fogják elbírálni a dolgot.

– Egészen enyhén! Meg fogják büntetni öt frankra, kihágásért. Amilyen rossz hírem van itt!...

– Tehát válasszon! Háromszázezer frank, vagy azonnali halál!

Bobby vállat vont. Soha életében ilyen elszánt erővel nem akartak még rátukmálni háromszázezer frankot. Mosolyogva mondta:

– Hát nézze, főorvos úr! Belemegyek az ajánlatába, mégpedig olyan módon, hogy jogában áll bármikor visszavonni. A hajó kint vesztegel a kikötőhöz eléggé közel, és nincs rajta semmiféle rablóbanda, legfeljebb a barátom, Szigonyos Pityu. Elviszem magát oda, és azonnal meggyőződhet róla, hogy a gyermekeket nem rabolták el. Mihelyt erről meggyőződött, visszavonhatja a háromszázezres ajánlatot, és adhat nekem három... mondjuk ötszáz frankot, a fáradságomért.

– Csak tudnám, hogy mi járhat abban az elszánt és sötét agyában, amikor ilyen ártatlan hangon beszél! – tűnődött dr. Ibadan.

Bobby legyintett.

– Hát maga reménytelen eset, öregem! No, mindegy! Meg fogom győzni! Hogy történik a szökés errefelé?

– Én most elmegyek. A főfoglár kint vár, és látszólag megfordítja a kulcsot a zárban. De mondom, csak látszólag. Negyedóra múlva maga kilép az ajtón, jobbra végigsiet a folyosón, ráugrik a főfoglárra, gyengéden összekötözi... Hangsúlyozom, nagyon gyöngéden, mert asztmás már egy kicsit, és érzelmeszesedése is van. Ez természetesen azért kell, hogy megfelelően védekezhessen, ha felelősségre vonják.

– Miért megfelelő védekezés errefelé, ha valaki asztmás és érzelmeszesedése van?

– A megkötözést említettem, mint megfelelő védekezést. De folytatom. Miután megkötözte, lekasztja övéről a kulcsot, kinyitja az ajtót, amelyikkel szemben találja magát, és máris kiért az utcára, mert ez a hátsó kijárat. Az utcán egy autót talál, az autóban engem, mint említettem, revolverrel a kezemben. Az első gyanús mozdulatra...

– Tudom! Lelő, vagy legjobb esetben megoperál! Hát rendben van! De higgye el, csak a szökés kedvéért teszem. A háromszázezer frankot úgysem kapom meg, mihelyt kiderül, hogy nem történt rablás, csak az történt, hogy maga nem hagyott engem kibeszélni. Amiben egyébként rendkívül hasonlít egy itteni rendőrtiszthez.

– Felesleges volna tovább vitatkozni magával. Negyedóra múlva várom.

– Ott leszek! S köszönet a szöktetésért!

– Nem szívesen tettem! Az ilyen fenevadakat el kell különíteni a társadalomtól. Amit csinálok, csak az aggódó apa önzésével menthető.

Megfordult, és szó nélkül kiment. Lorient apó azonnal odacsoszogott, és úgy tett, mintha ráfordítaná a kulcsot. A kioktatott Bobby azonban tudta, hogy ez csak látszat.

– Ez is megérett már a vérpadra! – gondolta Bobby. – Vén csibész! Csak azt nem érdekled meg, hogy a libreville-i hóhér megnevettesen.

Negyedórával később kilépett a cellából. Jobbra fordult, és végigsietett a folyosón. Egy kis asztalkánál megtalálta Lorient apót, aki úgy tett, mintha bóbiskolna. Bobbynak eszébe jutott az utasítás, és úgy tett, mintha rávetné magát.

– A köteleket! – súgta Lorient apó. – Mafla! Itt vannak a jobb zsebemben.

Kissé kapkodott, mert megijedt az öreg szigorától...De végre megtalálta a kötelet, és amint kioktatták, összekötözte vele a főfoglárt.

– Kíméletesebben, maga marha! – rivallt rá halkan az öreg. – Nem mondta magának a főorvos úr, hogy asztmám van és érelmeszesedésem?

– Jó, jó, ne ordítson! Nem lóghatnak magán ezek a kötelek! Legfeljebb maga fog majd lógni valamikor, bizonyos köteleken. És ne gorombáskodjon velem, mert mindjárt visszamegyek a cellámba, és nem kapja meg a pénzét!

– Azt szeretném én látni, hogy ne szökjön meg, maga disznó! Úgy pofon ütöm, hogy orron csúszik ki a fogházból! Lelketlen gazember! Sajnálja azt a kis mellékkeresetet egy öreg embertől? Itt a bal csuklómon szorít!...

– A fene egye meg, de érzékeny! A lelkiismerete nem ilyen!

– Maga beszél lelkiismeretről! – hördült fel az öreg. – Éppen maga? Röhögnöm kell!

– Ne röhögjön, vén szamár! Nincs a vérpadon! És különben is, ha itt kuncog, akkor kiesik a szájából a tömés.

– Ne gyömöszkölje! Összetöri a műfogamat, aztán megcsináltathatja!

Végre elhallgatott, mert a szájában volt a tömés. Bobby felegyenesedett, megtörölgette verejtékes homlokát, leakasztotta a kulcsot, kinyitotta a hátsó ajtót, és kisurrant az utcára.

Az autó valóban ott állt. Gyorsan odalépett, kinyitotta és beült.

...És örült meglepetéssel állapította meg, hogy dr. Ibadan sebész főorvos helyett Diamant Oktáv és egész bandája néz vele vigyorogva farkasszemet, és nyomja az oldalába legalább öt géppisztoly csövét.

VII. fejezet

– Maga jön, bandita úr!

– Ne sietessen! Öreg tengeri patkány!... Vagy maga szerint nem is kell gondolkozni?

– Kell, ha van mivel!... Üljön le, kedveském!...– Ezt szeretetteljes hangon mondta a fedélzetre lépő Aliennek, aki csodálkozva és felháborodva meresztette rájuk a szemét. – Húzza ide azt a kötélcsomót, és üljön le. Nagyon érdekes a játszma.

– Pityu úr! – Aline felháborodva lépett közelebb. – Hát maga ilyesmire vetemedik?

– Milyesmire nagysádkám! – Elegánsan és könnyedén rátámaszkodott egy papírdobozra, amely azonnal beszakadt, és Pityu szokása szerint hanyatt esett.

Dörmögve tápászkodott ismét ülőhelyzetbe.

– Hm... Kissé kínos! De nem baj... Nem szabad rossz néven vennie, hogy sakkozgatok pillanatnyilag ezzel a rablóval, hiszen utóvégre a mi helyzetünkön nem változtat az sem, ha haragban vagyok vele. A rabló úr egyébként biztosított bennünket arról, hogy nem lesz semmi

bántódásunk. Természetesen a gyerekeknek sem. Egy közeli szigetekskére megyünk, és ott várjuk be, amíg elküldik a váltságdíjat. Megbeszéltük, hogy én értem nem kér külön semmit.

Aline-t ezek a szavak nem nyugtatták meg teljesen, de az első rémülete lassanként elmúlt. Miután valóban nem tehetett egyebet, lekuporodott egy kötélcsomóra, és figyelte a játékot, mely egy kis hajólámpa fényénél folyt a fedélzeten.

– Ügysem tudok aludni! – mondta.

A játék pedig folytatódott. Csend volt, csak a fedélzeten sétáló, őrségben lévő gengszter léptei kopogtak.

Szigonyos Pityu halkán dúdolt:

„Aki azt mondja, hogy sakk,

Megkérdézem attól,

Mit gondol a kicsike,

Hol van még a mattól?”

– Ne énekeljen! – förmedt rá mérgesen Tex Malahida. – így nem tudok játszani.

– Nem az én éneklésemtől van az, komám! – felelte Szigonyos. Azzal nem léphet!... Ne nyúlkaljon!... Mondom, hogy azzal nem léphet. Nem látja, hogy ha elviszi a bástyát erről a vonalról, akkor sakkban van? Suszter!

– A gorombáskodás nem volt kialakulva! – jegyezte meg komoran Tex Malahida.

– Nem! Persze hogy nem! Azt ráadásul adom! És mit szól ehhez a sekkhez?

– Nem lepődtem meg! Számítottam rá. Ez magának egy futárjába fog kerülni.

– Akkor én megeszem azt a futárt!

– Kezdheti is! Jó étvágyat! De rága meg, mert azt hiszem, kicsit kemény.

– Ha kemény az ellenfél, toldd meg egy lépéssel! – morogta szórakozottan Szigonyos Pityu.

– Na! Már csak ez a közmondás hiányzott a gyűjteményemből!... – mondta Malahida. – Viszont magán ez sem segít. A partit elvesztette, előírás szerint.

– Úgy?...

– Úgy ám! Nézze meg! Ha én most kilépek ezzel a lóval, akkor maga nem léphet, csak azzal a paraszttal, és ha én kiütöm a parasztot, akkor... ne mozgassa ott azt a bástyát a hüvelykujjával, maga disznó!... Velem maga nem fog hamisan sakkozni!

– Pont magával nem? – kérdezte kedvetlenül Pityu.

– Nem ám! Mert én nem vidékről jöttem! És felkészültem a partner legszélesebb skálájú aljasságaira. Szigonyos, vegye tudomásul, hogy baj van a parti körül!...

Aline érdeklődve nézett egyikről a másikra. Még rettenetes helyzetében is mulattatta ez a két ember. Egyébként biztosra vette, hogy Tex Malahida, mint eddig, most is csak húzza partnerét, hiszen azokból, amiket Pityu eddig magáról mondott, és ahogy saját saktudományát dicsérte, természetesnek látszott, hogy verhetetlen.

Most azonban, hogy az öreg matrózra pillantott, egyszerre megértette, hogy Tex Malahida igazat beszél. Baj van! Egész komoly baj. Szigonyos Pityu elveszti a játszmat.

Ez meglátszott a vén tengeri medve kapkodásán, ijedt tekintetén és azon a kétségbeesésen, amely kiült az arcára. És a lány egyszerre megsajnálta. Szigonyos Pityu olyan szabályos sakk-őrült volt, hogy egy ilyen játszma elvesztése megrendíthette egész lelkiállapotát. Még erőlködött ugyan egy kicsit, és olyanokat mondott, hogy: *„Messze vagyunk még a mattól kicsikém, nem kerülhet arra a sor az idén!”* De Aline pontosan látta, hogy ez már csak afféle hetvenkedés. Itt nincs segítség.

Csak egy gyöngéd szívű lánynak juthat eszébe az, ami most Aline eszébe jutott. Szigonyos Pityunak nem szabad elvesztenie a partit. Egy ilyen vereség, ennyi bizakodó fölényeskedés után egész életére kihatna. Végleg tönkretenné a kedélyét, gyógyíthatatlan sebet ütne az önérzetén.

Itt tenni kell valamit!

És tett. Pontosan azt tette, amit rövid ismeretségük alatt Pityu átlag tízpercenként megcsinált. Rágyújtott és aztán elegáns, könnyed mozdulattal, úgyszólván oda sem figyelve, kecsesen nekitámaszkodott a főárbocnak. Kérdés, hogy véletlenül vagy készakarva történt-e, de tény, hogy könyöke lecsúszott az árboc sima fájáról, nekiesett a sakktáblának és felborította.

A figurák szerteszéjjel gurultak.

– Óh! – kiáltotta kétségbeesve Aline. – Milyen ügyetlen voltam! Mennyire sajnálom! De higgyék el, véletlenül történt.

Tex Malahida elhitte. Kissé rosszkedvűen, de udvariasan azt mondta, hogy nem tesz semmit.

Pityu azonban nem hitte el. Lehet, hogy Aline hangjából érezte ki azt, ami hitetlenné tette a mentegetődzésével szemben. És ezért hálás pillantást vetett a lány felé, és valami olyasmi volt a szemében, hogy rendben van, kisnagyság, kár minden szóért, ezt a szívességet sosem fogom elfelejteni.

– Mit gondol? – fordult Malahida felé. – Vissza tudnánk állítani a figurákat emlékezetből?

– Semmi esetre! – felelte dühösen a gengszter. – Olyan komplikált állás volt, hogy nem vállalkozom rá. De különben is, majdnem biztos, hogy elvesztette volna a játszmát.

– Az ángyikája térgyecskéje!... Magának fogalma sincs róla, hogy én milyen mesteri húzáson törtem éppen a fejem.

– Maga!?

– Én!

Ezen most nagyon összeeszktek. Vaskos gorombaságokat vagdaltak egymás fejéhez, és kezdték annyira válogatás nélkül üvölni a szavakat, hogy Aline helyesebbnek látta, ha elhúzódik a közelükből.

A többi úgy jött, mint egy fantasztikus álom. Aline csak azt látta, hogy a két ember felugrik, azt hallotta, hogy Tex Malahida néhány epés megjegyzést tesz még, aztán úgy mozdul, mintha faképnél akarná hagyni az öreg matrózt.

És most történt a váratlan esemény.

Tex Malahida rálépett az egyik elgurult sakkfigurára. Pontosabban szólva a fekete királynőre. Egészen gyanútlanul rálépett a félhomályban, és a következő pillanatban teljes hosszúságában végigvágódott a fedélzeten, estében kiejtve kezéből a géppisztolyt, amelytől játék közben sem vált meg egy pillanatra sem.

Aline felsikoltott, mert olyat látott, amire nem számított volna soha. Szigonyos Pityu, a közel ötvenéves, nehézkes lépésű, zömök matróz medvetestéből egyáltalán nem logikusan következő könnyedséggel és ruganyossággal, helyből, fejfelé előre teljes négy métert ugrott.

Röppályája végén ugyanezzel a mozdulattal máris szájon vágta a feltápáskodni készülő Tex Malahidát, mégpedig olyan erővel, hogy a csattanás az egészen messzire húzódtott Aline-hez is elhallatszott.

Más embernél ilyen ütés órákon keresztül tartó eszméletlenséget idézett volna elő. Tex Malahida azonban egy ízben Jack Dempesytől is kapott egy pofont, és nem halt bele. Ilyen ember volt. Egészen természetes tehát, hogy most is csak elkábult kissé, és fejét rázogatva két-három kísérletet tett, hogy talpra álljon.

Szigonyos Pityu e néhány másodpercet azonban alaposan és nagy szakértelemmel kihasználta. Mozdulatain látszott, hogy nem egy hasonló esetben föltalálta már magát, és a feje felett elillant évek egyáltalán nem tették bizonytalanná.

Nem is egyenesedett fel, hanem ugyanabban a pozitúrában, ahogy az imént Malahida mellé vágódott, a háromnégy méternyre esett géppisztolyra vetette magát, felkapta, és a még mindig kábult gengszter felé fordult.

És máris énekelt:

*„Tudom, hogy ez rád kínosan hat,
De látod, ez az igazi matt!”*

Bobby Calaghan többször kijelentette már saját magáról, hogy ő a világ legnagyobb feltalálója. Mikor valaki ilyen esetben megemlítette Bellt, akinek az emberiség a telefont köszönheti, vagy felvetette Edison nevét, aki az izzólámpával ajándékozta meg a világot, eszébe juttatta Marconit, akinek nevéhez a drótnélküli távíró feltalálása fűződik, legyintett egyet, és azt mondta, hogy igen, igen, ezek az urak kétségkívül tehetséges emberek voltak, de számításba sem jöhetnek mint feltalálók Bobby Calaghan mellett, aki sokkal különbet tett a fenti halhatatlanságoknál, mert számtalan esetben feltalálta már önmagát.

Ez a híres tudománya azonban ezúttal teljesen cserbenhagyta. Úgy ült az autóban, amelyben dr. Ibadan sebész főorvos helyett Diamant Oktávval és társaival találta szemközt magát, mint akit fejbe ütöttek. Néhány perccel később tapasztalnia kellett, hogy erre eggyel több oka van, mert egy gyanús mozdulatot tett, mire Diamant Oktáv valóban fejbe ütötte. És oktató hangon mondta:

– Lebeszélnelek a további kísérletekről! Ezzel csak rontod a kondíciódát. Nyugodj bele, te főcsibész, hogy végleg a kezünk közé kerültél.

– Te azt hiszed – kérdezte Bobby keserves mosollyal –, hogy az ilyesmibe olyan könnyű belenyugodni?

– Csak pofonok kérdése az egész! – felelte Diamant Oktáv. – Biztosra veszem, hogy a háromszázadik pofonnál már teljesen nyugodt leszel. A pofon, öregem, nagy idegcsillapító.

– Nem kaphatnék inkább egy kis brómot?

Most Diamant Oktáv nevette el magát.

– Ha én nem volnék a nagy Diamant Oktáv – mondta –, akkor most irigyelnélek. Bámulatra méltó a bátorságod. Röpké percek választanak el attól, hogy cafatokra tépjelek, és testrészeidet szétszórjam a szélrózsa minden irányába, elrettentő példa gyanánt. És akkor még kedved van humorizálni?

– Nekem általában mindig kedvem van humorizálni – felelte Bobby, akinek e pillanatban sokkal kevesebb kedve volt a tréfához, mint eddigi egész életében.

De időt akart nyerni. Maga sem tudta, hogy mire vár, és hogy történhet-e bármi, aminek a segítségével megszabadulhat, de az volt az egyéni meggyőződése, hogy minden perc tiszta haszon, amelyikben nem ölik meg.

– Mindenesetre gratulálhatok – mondta elismerő hangon, mert saját magából kiindulva tudta, hogy az emberek hiúk. – Ezt a izét... az autóval nagyon elmésen csináltad.

– Ugye? – kérdezte öntelten Diamant Oktáv. – Erre nem számítottál, kisfiú. Nyugodt voltál, mert tudtad, hogy Diamant Oktáv társaival együtt lakat alatt van. Hát azt hitted, hogy Diamant Oktáv olyan ember, aki megpenészedik az ilyen jelentéktelen kis börtönben? Apuskám, ne felejtsd el, hogy megszöktem én már a Sing-Singből is.

– Igazán? Az szép teljesítmény lehetett. A Sing-Sing pedig egész komoly intézmény.

– Olvastál már róla?

– Személyesen kipróbáltam!

– Nohát akkor tudhatod, hogy milyen gyerekjáték lehetett nekem kitörni innen. És amellettszerencsém is volt. Amikor ideértünk, azonnal megláttam ezt az autót, egy szalmakalapos úriemberrel a volán mellett. Meglátni és kölcsönkérni egy pillanat műve volt.

– Hm... Kölcsönkérni? – kételkedett egy csöppet Bobby. – Könnyen ideadta?

– Eleinte nem örült a dolognak – vallotta be a gengszter –, de aztán meggyőztem az érveimmel.

– Túléli az illető?

– Hogyne! Nem is nagyon vérzett. Inkább kábult volt kissé. Rendes fickónak látszott, hát nem bántam vele nagyon rosszul. Most egy szenespincében gyengélkedik.

– No, és azt honnan tudad, hogy én rövidesen a színre lépek?

Diamant Oktáv legyintett:

– Ugyan, fiam! Annyira azért megszorongattam, hogy ezt a csekélységet kiszedjem belőle! Elmondta, hogy mi járatban vagytok. Ó, hogyne, de mennyire elmondta. Csak ebből az elbeszélésből tudtam meg, hogy te milyen ravasz fickó vagy. Hát így átejtettél bennünket? Szabad így bánni a szegény gengszter bácsikkal? Elcsórtad az orrunk elől a srácokat? Te csúnya kisfiú!...

Na itt van! – gondolta Bobby. – Most kezdek elölről!

Kissé fáradtan végigsimított a homlokán. Ez az éjszaka alaposan kimerítette.

– Ide hallgass, öregem! – mondta. – Mielőtt tovább mennénk, hadd szóljak egy szót. Mi régi, elvághatatlan ellenségek vagyunk, de hidd el, most nem keveredtünk konkurensi viszonyba. Én nem raboltam el a gyerekeket.

– Várj! – csitította Diamant Oktáv az egyik emberét, aki hirtelen megmozdult. – Ha rögtön felkoncoljuk, akkor nem tudunk meg semmit.

Az illető elégedetlenül dörögve dült hátra az autóban.

– Ez a legújabb! Az embertől már azt a kis koncolást is sajnálják. Mondhatom, szép eljárás! Persze, hogy akkor ideges lesz az ember!

Diamant Oktáv azonban nem törődött ezzel az elégedetlen hanggal. Bobby felé fordult, és egy emésztési zavarokkal küzdő tigris nyájasságával mondta:

– Nem raboltad el a gyerekeket, ugye? Ezt mindjárt gondoltam. Majd pont te rabolod el őket! Aki kettőig se tudsz számolni. Hát még negyvenig! – Hirtelen felcsattant a hangja. – Hát öregem, ennek a játszmának vége. Többet nem ugrom be neked. És nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy egyedül vágod zsebre a váltságdíjakat. Sőt, tovább megyek. Egy fillért se kapsz. Mi most kiszedjük belőled, hová tetted a hajót a gyerekekkel, aztán ne vedd sértésnek, de nyomban utána agyonverünk kissé.

Bobby lázasan törte a fejét.

– Hát én most mondok neked valamit, öregem! – mondta végül. – Ez így nem fog menni! Már ismerhetsz annyira, hogy tudhasd: erőszakkal nem szedhetsz ki belőlem semmit.

– Akkor, mint említettem, agyonverünk!

– Mint említetted, engem mindenképpen agyonverték. Ez esetben azonban természetesen nem fogod megtudni, hogy hol vannak a gyerekek.

Diamant Oktáv ezen elgondolkozott. Aztán a társaira pillantott.

– Tudja a gazember, mit beszél! Megint csak ki vagyunk neki szolgáltatva. Hát ide hallgass, te bitang! Van egy utolsó lehetőséged. Megígérem, hogy nem bántunk, de beveszel bennünket társnak, és egyformán részesülünk a váltságdíjban.

– Helyes! Akkor hajtsatok gyorsan a Sápadt Vadkan nevű kocsmába.

A gengszterek nagyon izgatottak lettek. Úgy látszik, végül mégis siker koronázza eddigi fáradozásukat. A Füttyös Dávid rákapcsolt, és a kocsi rövidesen megállt egy düledező épület előtt, amelynek cégtabláján egy fehérre mázolt, kivehetetlen formájú állat, mely, a kocsmáros meggyőződése szerint, maga volt a sápadt vadkan.

– Ide bemegyünk! – mondta határozottan Bobby.

Bementek. Bobby italt rendelt, és a bárpultnál állva felhajtotta. Aztán rendelt még egy pohárral. Közben Diamant Oktávra nézett.

– Remélem, vendéged vagyok? – kérdezte.

– Természetesen! – felelte nagyvonalúan a gengszter. – Igyál, amit akarsz.

– Most svéd puncsot kérek! – fordult a kocsmároshoz.
 Megitta a svéd puncsot, és látszott rajta, hogy nagyon töri a fejét. A gengszterek majdnem tisztelettel nézték.
 Egyszerre felderült az arca. Látszott, hogy eszébe jutott, amin ilyen lázasan gondolkozott.
 – Tudom már! – mondta őszinte örömmel.
 A gengszterek előrehajoltak, mert biztosra vették, hogy a gyerekekre vonatkozó fontos kijelentést fognak hallani.
 – Kakaó shubát adjál! – mondta a kocsmárosnak. – Eddig nem jutott eszembe a neve.
 Megkapta az italt, felhajtotta, és elégedetten bólintott.
 – Ez igen! Tudjátok, a legmasszívabb alkoholista is szereti az édes likőröket. Ezt próbáld ki egyszer. Mondhatom, remek!
 – De a gyerekek! – próbálkozott Diamant Oktáv.
 – A gyerekek is megihatják! Egyáltalán nem ártalmas. Most, ha nincs ellene kifogásod, curacao-t kérek.
 – Curacao nincs! – mondta a kocsmáros. – Igyál császárkörtét.
 – Hát mi vagyok én? Szakácsnő? Mosogatóasszony? Dajka? Próbakisasszony? – kérdezte felháborodva. – Ha curacao nincs, akkor adjál chartreuse-t!
 Megitta. Elismerően intett.
 – Ez jó volt. Kérek még gyorsan négy pohárral.
 – Nekünk ne rendelj likőrt! – mondta a gengszter.
 – Magam kívánom elfogyasztani.
 Mikor ezzel is végzett, elgondolkozva rágta a körmét.
 – Na – szólalt meg –, most a változatosság kedvéért adhatsz egy pohár rozspálinkát.
 – De a gyerekek... – kezdte ismét Diamant Oktáv.
 – Eszedbe ne jusson gyerekeknek rozspálinkát adni! Az ilyet csak a felnőtt ember gyomra tudja elviselni. Na, most valami könnyűt és szívderítőt... Vendéged vagyok, ugyebár?
 – Igen, igen! – mondta idegesen a gengszter.
 – Akkor rendben van! Bonts fel egy üveg pezsgőt!
 A kocsmáros poharakat szedett elő, Bobby azonban kivette a kezéből az üveget.
 – A pezsgőt üvegből szeretem inni! Tudom, hogy nem valami ízléses, de hát mindegy.
 Hosszú kortyokban kiitta az egész üveggel.
 – Hát ez jó volt, kérlek alássan! Akkor talán mehetünk is! Fizess Oktávkám!
 – De a gyerekek!... – kezdte kétségbeesve Diamant Oktáv.
 Bobby türelmetlenül legyintett.
 – Mit akarsz azoktól a gyerekektől folyton?
 – Hát nincsenek itt?
 Bobby felháborodott.
 – Gyerekek, kocsmában?!
 – De hát akkor minek jöttünk ide tulajdonképpen?
 – Mert alkoholista vagyok!

VIII. fejezet

Tex Malahida gyors felfogású gengszter volt, és érezte, hogy csakugyan ez az igazi matt. A játék elveszett. Most már ezerszer megbánta, hogy leült sakkozni evvel a ravasz, öreg rókával, aki biztos, hogy egész idő alatt valami kibúvón törte a fejét, ha nem is számított erre a számára olyan szenzációs fordulatra.

Kissé még kábult volt az ökölcsapástól, amelyet Szigonyos Pityutól kapott, de annyira mindenesetre tisztán látott, hogy egyetlen meggondolatlan lépést se tegyen. Az ilyesmi igen balul ütne ki a számára, hiszen a saját géppisztolya irányul egyenesen a mellének.

Kétségbeesve nézett körül, de szerencsétlenségére az őrnek kiállított gengszter valahol a hajó másik végén volt e pillanatban.

Szigonyos Pityu pedig, néhány hosszú lépéssel, időközben melléje ért, és az oldalához szorította a géppisztoly csövét.

– Jöjjön csak, nagysádkám! – mondta vidáman és biztatóan Aline-nek. Közben bal kezével a zsebébe nyúlt, és köteleket húzott elő. – Vegye ezt a zsinórt, és kötözze össze erősen ezt a szegény, jámbor, kezdő sakkozót. Ne féljen semmit, nem mer megmozdulni a fiú, mert tudja, hogy akkor fél perc alatt legalább háromszáz golyót kap az oldalába. És ami súlyosbítaná a golyók által okozott betegséget: még hozzá a saját géppisztolyából.

Aline engedelmeskedett. Elvette a köteleket, és olyan szorosan, ahogy csak tudta, összekötözte a gengszter kezét.

Szigonyos Pityu ekkor hirtelen mozdulattal gáncsot vetett Malahidának, és intett a lány felé.

– Most a lábát is, gyorsan.

Mire Aline végzett, koppanó lépések jelezték, hogy közeledik az őr. Szigonyos Pityu azzal a fürgeséggel és könnyedséggel, amelyen Aline előzőleg is elcsodálkozott, lábujjhegyen és hangtalanul a közeledőhöz suhant, és a géppisztoly agyával teljes erőből fejbe vágta.

– Kötözze meg ezt is! – mondta a lánynak.

Mire ezzel is végeztek, már mosolygott.

– Látja, nagysádkám, nem rossz ám az öreg Pityu a háznál!

– Pityu úr – felelte Aline elragadtatott hangon –, igazán bámulatosan csinálta.

– Na, azért magának is komoly része volt benne! Ha nem akarja mindenáron megakadályozni, hogy elveszítsem a partit, és nem dönti fel a sakktáblát, az az állat nem léphetett volna a fekete királynéra!...

A Tom nevű gengszter közben mit sem sejtve vezette a hajót a kijelölt szigetekcske felé. Nyugodt volt, sőt jókedvű, és egy dalocskát fütyörészett Kokóról, aki általában megcsalja a matrózokat és gengsztereket egyaránt, de rém formás a lába.

Ekkor egy géppisztoly csöve nyomódott a hátába és meghallotta Szigonyos Pityu kedélyes, rekedt hangját.

– Sok duma nincs, öregem! Az a szokásom, hogy először utasítok, és aztán lövök!

– Ne lőj! – felelte rezignáltan Tom, mert pillanatok alatt felfogta, hogy megváltozott a helyzet. – Inkább utasíts.

– Ebben maradunk! Hát akkor légy a kormányosom, és fordítsd vissza a hajót a part felé. De nagyon gyorsan!

Figyelte, hogy Tom végrehajtja-e a parancsot. Aztán elégedetten bólintott.

– Így öregem, így! Látod, megértjük mi egymást.

– Ki fogom tépni a beleidet! – ígérte Tom.

– Mielőtt azonban erre sor kerülne, légy szíves, ordíts le a szócsövön át a gépházba, hogy mozogjanak azok a hülyék, mert a főnök kirugdalja őket a hajóról. De vigyázz, nehogy egy gyanús hangot halljak, mert...

– Tudom! Lősz!

Kiadta az utasítást, és az egyetlen éjszaka alatt annyi vihart látott kis hajó teljes gőzzel elindult a part felé.

De csak néhány száz métert mehettek, amikor egyszerre egy motorcsónak félreismerhetetlen berregését hallották, és közvetlen közelükben kiáltás hangzott.

– Megállni!

Aline, aki eddig azzal foglalatostkodott, hogy felhordta poggyászát a fedélzetre, mert készen akart állni a kiszálláshoz, rádobta köpenyét és kis táskairógépét egy kofferre, és izgatottan sietett a Szigonyoshoz.

– Pityu úr! Ez Bobby! Ráismertem a hangjára.

Szigonyos Pityu, aki nem mozdult a kormányos mellől, oldalba nyomta Tomot a géppisztolyával.

– Üvölsz le fiam, a gépházba, hogy álljanak meg.

Tom üvöltött, és a hajó lassanként megállt. Máris hallatszott, amint a motorcsónak oldala a Delfin-mama oldalához dörzsölődik, és a következő pillanatban felbukkant a korlát mellett a félhomályban is láthatóan mosolygó Bobby feje.

Beugrott a fedélzetre. Egyenesen Aline-hez sietett, és udvariasan kezét csókolt.

– Gondolkoztam közben – mondta –, és rájöttem, hogy nem számárság, amikor az írók megemlítik, hogy van szerelem az első látásra. Mondja, maga most elpirult?

– Igen, de remélem, hogy a sötétben nem látja! – felelte a lány.

Bobby időközben körülnézett. Meglátta az összekötözött gengsztereket és azt is, hogy Szigonyos Pityu géppisztollyal tartja sakkban a kormányost. Mosolyogva bólintott, aztán elvette Pityutól a géppisztolyt, majd zsebkést húzott elő, Tex Malahidához lépett, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, elvágta a köteleit.

– Itt rosszul bántak magával, öregúr! – mondta a gengszterfőnöknek. – Ez a pisztoly is nyilván a kegyedé. Mit kapok, mint becsületes megtaláló, ha visszaadom?

Máris kezébe nyomta a géppisztolyt, és gyorsan a másik összekötözött gengszterhez lépett.

– Talpra, apuskám! Itt nem lehet amerikázni! Viselkedj úgy, ahogy komoly gyermekrablóhoz illik.

Szigonyos Pityu káromkodott. Aline reszketett a rémülettől.

– Bobby... – suttogta. – Maga teljesen megőrült! Mit jelent ez?

– Óh, szóra sem érdemes! Közben ugyanis telefonértesítést kaptam egy nagynénémtől, aki minnesotai lakos és csirkefarmja van, de emellett nagy emberbarát, és kért, hogy szerezzek negyven kisgyereket, mert örökbe akarja őket fogadni. Hát gondoltam, mindjárt itt vannak ezek kéznél. És így rájuk esett a választásom.

– Ez örültség! – mondta a lány rémulten.

– Részint örültség, részint nem igaz! Csak úgy mondtam, mert éppen eszembe jutott. Az igazság az, hogy kaptam két darab húszfrankos aranyat a konkurens cégtől, hát gondoltam, a kezükre játszom a gyerekeket, akik úgylis megsértettek engem, mikor tortát követeltek tőlem.

Ezzel hátrafordult és tapsolt.

– Oktávkám, kis szívem! Jer!...

A kiáltásra egyszerre megelevenedett a hajó. Diamant Oktávval az élén egymás után bukkantak fel a korlát mögött a gengszterek. Kezükből a géppisztolyok fényes, fekete csöve villant meg a csekélyke lámpafényben.

Aline eltakarta az arcát. Szigonyos Pityu néhány rogyadozó lépést tett előre, és az undor félreérthetetlen kifejezésével arcán leköpte Bobby cipőjét.

– Ocsmány fráter! – morogta.

DL

Hajnalodott, a felkelő nap, mint valami sárgás-pirosas dresszű bokszozó, utolsó menetét vívta a lilás-szürkébe öltözött, lemenő holddal. A kormányosfülkéből, a gépházból és a fűtőkamrából egymás után bukkantak elő Malahida emberei.

Bobby élénken fordult Diamant Oktáv felé.

– Képzeld, Oktáv! A konkurencia megelőzött.

Diamant Oktáv kissé sápadt volt. Kellően tudta értékelni Malahidát, a nagy ellenfelet.

– Hát... akkor... te igazat mondtál!... Mégsem te raboltad el a hajót.

Bobby legyintett.

– Ne törődj vele! Megbocsátom! Miért pont te hitted volna el, hogy ártatlan voltam a dologban; a rendőrségtől kezdve a libreville-i alvilág legtekintélyesebb útonállójáig senki sem hitte el!

Oktáv azonban nem figyelt rá. Embereihez fordult és mondott nekik valamit. Hangjából ítélve nem valami biztatót.

Bobby mindenre figyelt. Láta, hogy Tex Malahida szintén súg valamit Tomnak, a kormányosnak. Egy pillanatig sem gondolkozott, Aline-hez ugrott, elkapta a csuklóját, és ellenállhatatlan erővel lerántotta a fedélzet padlójára, a kémény mögé.

– Ne mozduljon! – súgta.

– Eresszen el, gyalázatos fráter! – sziszegte a lány.

– Annyira utál?

– Kimondhatatlanul! Nem is tudom, hogy az ilyen fenevad hogyan lehetett nekem eleinte rokonszenves.

– Hát rokonszenves voltam? Köszönöm!

Ezzel kezét csókolt. Aline kiszabadította a kezét, és öklével Bobby arcába vágott.

– Ezt a durvaságát később nagyon meg fogja bánni! – mondta a sértett és nevetett.

– Cinikus fráter! – dühöngött Aline.

A vita azonban nem folytatódhatott, mert alig fél perccel azután, hogy Bobby a kémény mögé a földre rántotta a lányt, vad fegyverropogás kezdődött.

– Pityu! – ordította Bobby a kémény mögül. – Hasalj le, vén csirkefogó! És megengedem, hogy ideküssz te is!

Pityu azonban nem várta be ezt a biztatást, mert máris ott szuszogott mellettük.

– A mindenségit! Ugyancsak elromlott az idő! – morogta.

– Na, látod!

Tex Malahida és Diamant Oktáv közben pokoli harcot vívott. Ládák és hordók mögé bújtak, és elszántan lövöldöztek egymásra.

Tom, a kormányos, golyót kapott a vállába. Mielőtt elesett volna, három másik golyó a lábába fúródott. Egyenesen rázuhant a javában jajveszékelő és szintén több helyen kilyukasztott Füttyös Dávidra.

Bobby egy pillanatra kidugta a fejét, de csakhamar visszakapta.

– Ezek nagyon izgatott emberek! – állapította meg tárgyilagosan. – Így verekedni! Golyószóróval!... Nem az én ízlésemnek való!

– A gyerekek! – rémüldözött mellette Aline, aki ijedtében a hangjáról is megfélemedezett. – Nekem le kell mennem a gyerekekhez!

– Maradjon nyugton! A gyerekeknek semmi bajuk sem lehet odalenn. De ha maga kilép innen, harminc golyót kap.

Aline gyűlölettel nézett rá.

– Miért nem megy segíteni a barátjának? Nagyon kényelmesen akar hozzájutni a váltságdíjhoz.

– Ugye? Régi elvem, hogy többet ésszel, mint erővel!

– Pedig szívesen elnéztem volna, hogy seregei élén rostává löve felbukjon ezen a fedélzeten.

– Ezt maga nem is mondja őszintén! Tudom, hogy az első pillanatban már belém szeretett. És tudja miért? Mert ellenállhatatlan vagyok! És kedves is!

– És aljas is! – bólintott a lány.

- Pityu fiam, nézz ki, hogy áll a helyzet?
- Maga ne beszéljen hozzám! Nem érzi, hogy mennyire megvetem?
- De igen, érzek valamit, de azt hittem, hogy az a légcsőhurutomtól van.

Ismét kidugta a fejét a kémény mögül. Elégedetten látta, hogy a harc ereje már csökkent. A fedélzet olyan volt, mint a csatatér. Mindenütt sebesültek feküdtek a padlón. Tex Malahida és Diamant Oktáv, akiknek, úgy látszik, egyszerre fogyott ki a golyójuk, szabályos bokszpárbajt vívtak, és mindkettőn a fáradtság jelei mutatkoztak már.

- Bocsánat, egy pillanatra! – szabadkozott Bobby és kisurrant.

A lány ijedt mozdulattal kapott utána, de aztán elszégyellte magát, hogy még mindig félti ezt a hitvány alakot, és visszahúzta a kezét.

Tex Malahida éppen akkor vitt be egy teljesen szabályos, roppant erejű horogütést Diamant Oktáv állára.

Oktáv megtántorodott. Tex Malahida egy lépést hátrált, mint aki a hatást várja.

És ekkor furcsa dolog történt. A nagy Malahida ismét rálépett a fekete királynéra, amely még mindig ott hevert a fedélzeten.

Olyan erővel bukott fel a guruló sakkfigurával a talpa alatt, hogy a feje csaknem szétloccsant a fedélzeten, de eszméletét mindenestre jó időre elveszítette.

Diamant Oktáv hangtalanul nevetett. Már tudta, hogy győzött. Ez volt élete legnagyobb pillanata. Legyőzte a verhetetlennek hitt Tex Malahidát. Legyőzte és elvette tőle ezt a roppant horderejű üzletet.

Most már viszi a gyerekeket!

Aline a harc megkezdése óta először kidugta a fejét a kémény mögül. Még látta a sötét árnyékot, az elsurranó Bobby Calaghant.

Szája elé kapta a kezét, hogy ne sikoltson. Bobby ugyanis éppen akkor érkezett a diadalmasan vigyorgó és győzelme tudatában magabiztos Diamant Oktáv mögé. Megállt, felegyenesedett, és Aline látta, hogy egy sötét tárgyat tart a kezében.

Erőltette a szemét a félhomályban.

Aztán megállapította végre, hogy mi az a sötét tárgy.

Az ő kis táskairógépe! Amit felhozott a fedélzetre a többi csomagjával.

De mire idáig ért a felismerésben, Bobby már megmozdult. Az írógép teljes erővel lecsapott Diamant Oktáv fejére, és a gengszter az arcára fagyott mosollyal eszméletlenül zuhant Tex Malahida mellé.

- No, Pityu! Most aztán gyorsan a vitorlákat! Épp kedvező a szél!

Fél órával később már csak néhány méter választotta el őket a mólótól. Látták, hogy a rakpart tele van, integetnek feléjük, és hallották, hogy mindenki kiabál.

Aline lassan a kormányosfülkében álló Bobbyhoz lépett és megfogta a kezét.

- Ugye én nagyon goromba voltam? – kérdezte.

– Hát... megtette, ami magától telt. De ez azért van, mert a nők nem gondolkoznak. Magának ki kellett volna találnia, hogy ha valaki Diamant Oktáv kezébe kerül, védtelenül és fegyvertelenül, akkor csak úgy tudja megakadályozni a katasztrófát, ha összeveszejt egy hozzá méltó ellenféllel. Nekem fel kellett jönni a hajóra, a gengszterrel együtt. Ha Oktáv itt találja a megkötözött Malahidát, akkor menthetetlen a helyzet. Mit tehettem hát? Kiszabadítottam. És a két oroszlán megette egymást.

- Nagyon szégyellem magam! – suttogta a lány.

– Ne bánkódjon! Maga legfeljebb éles hangon beszélt velem. A többit majd kimagyarázza holnap délután. Az első szerelmi randevúnkon. Azt hiszem, meg fogok bocsátani! Maga legalább nem köpte le a cipőmet.

Szigonyos Pityu, aki ott állt mellettük, elérte a célzást. Szégyenlősen lehajtotta a fejét.

– Izé... Ha akarod, majd személyesen kitisztítom...

A hajó a móló széléhez simult. Egy szemüveges, középkorú óvónő hisztériásan felkiáltott, és Bobbyra mutatott.

– Ő az! Ő rabolta el a gyerekeket!

Dr. Ibadan sebész főorvos, kissé feketén a szénportól, igyekezett megnyugtatni:

– Ne kiabáljon, Mademoiselle! Minden rendben van!

– De higgyék el, hogy ő az! – kiáltotta meggyőzőhetetlenül a szemüveges hölgy. – Csak a kelevéz hiányzik a kezéből! És nem tartja a szájában a kést!

Ekkor azonban megjelentek a gyerekek a fedélzeten, és a többi már az összegyűltekléljenzésébe fulladt.

